

BURMESE CLASSIC .COM

စေတနာမီခင်

မဟာသီရိသုဓမ္မ

ဒေါ်ခင်ကြည်

ဂေယျဇော်

မဇ္ဈိမစာစဉ် (၂၅)

စေတနာမီခင်

မဟာသီရိသူဓဗ္ဗ

ဒေါ်ခင်ကြည်

BURMESE CLASSIC .COM

လေယျာဇော်

● ဖြန့်ချိရေး ●

မဇ္ဈိမစာပေ

အမှတ် (၂၃၇)၊ (ပထမထပ်-၁)၊ ၃၉-လမ်း၊ အပေါ်ဘလောက်၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း - ၀၁-၃၉၂၀၃၅ ၀၉-၇၃၀၅၉၉၃၅ ၀၉-၅၀၅၆၀၄၃

စေတနာမီခင် ဗဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည်

ပုံနှိပ်မှုတိုက်:

- ဇာမုခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၆ ၄၀၀၃၄၆၀၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၆ ၄၀၀၂၉၁၀၀၀
- ပုံနှိပ်ခြင်း ၆၆ ဗထမအကြိမ်၊ အုပ်စု (၅၀၀)
- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ ၆၄ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ ၆၆ ဒေါ်ခင်မာချို
ပန်းဝေဝေစာပေ
အမှတ် (၃၆၀)၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊
ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် ၆၆ ဦးမျိုးမြင့်ကျော်
မြတ်ထက်ဟိန်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၅)၊ ဈေးလမ်း၊
တပ်မြေ (၆) ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်း
- အတွင်းဖလင် ၆၆ ကိုဦး (၀၉၅၀၇၀၆၆၄၃)
- မျက်နှာဖုံး ၆၆ ပန်းချီလင်းဝဏ္ဏ
- အတွင်းအပြင်အဆင် ၆၆ နေရီရီ
- တန်ဖိုး ၆၆ ၂၀၀၀ ကျပ်

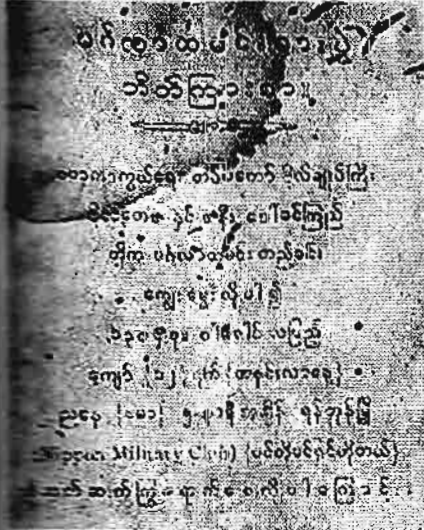
ဇယျေဇော် CIP - 808.84
 စေတနာမီခင် ဗဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် - ရန်ကုန်။
 ပန်းဝေဝေစာပေ ၂၀၀၁။
 စာ - ၁၈၆ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။

BURMESE CLASSIC

MRS. HUN

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ (၆)ရက်နေ့တွင် ဦးအောင်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

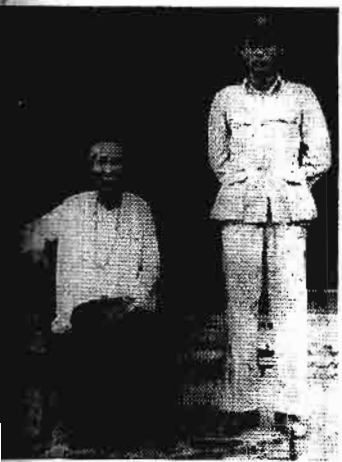

၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဦးအောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ အိမ်ထောင်စာပေးပို့ ဖိတ်ကြားစာ

BURMESE CLASSIC

ဆေပလ လူထုစည်းရုံးရေးကာလအတွင်း နတ်မောက်မြို့သူသာန်တွင် ဖခင်ကြီး၏အုတ်ဂူ၌ ကန်တော့နေသော ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်တို့အား တွေ့ရစဉ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှင့် ဒေါ်ခင်ကြီးအိမ်ထု အမှတ်တရ

BURMESE CLASSIC

ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဒေါ်ခင်ကြီးအိမ်ထု အမှတ်တရ

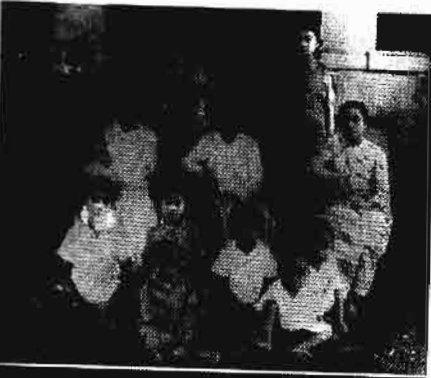
ရသမျှအချိန်လေးများတွင် မိသားစုနှင့် ကြည်ကြည်နှေးနှေး တွေ့ရသည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်ကြည်

BURMESE CLASSIC

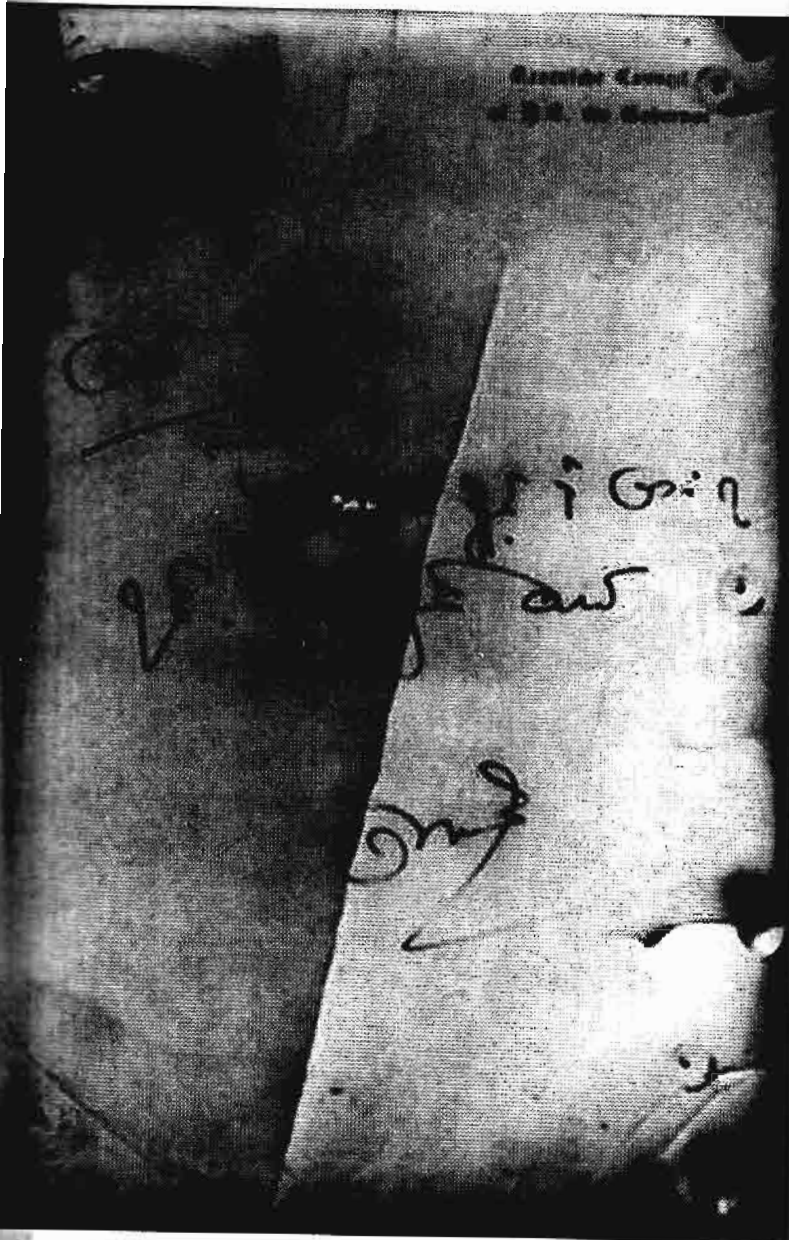

ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမိသားစု၊ ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်၊ သား အောင်ဆန်းဦး၊ အောင်ဆန်းလင်း၊ သမီး အောင်ဆန်းစုကြည်

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မတ်လကုန်တွင် ပိုလ်ချုပ်တို့ မိသားစု စီမံကြီးအိမ်ရှိရာ နတ်မောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မြို့လှလင်ကြီး၊ ဦးမင်းရောင်၏ မျိုးထက် ပိုလ်ချုပ်တို့မိသားစု ဤသို့ အမှတ်တရ ရိုက်ကူးထားခဲ့သည်။

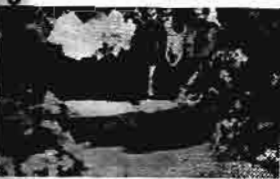

ဗိုလ်ချုပ်နှင့်
ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်
အပါးတော်ပြု ဗိုလ်ထွန်းလှ
နှင့် တုရင်စ်
ဆာဟူးဘတ်ရန်နီတို့တို့
အတူတွေ့ရစဉ်

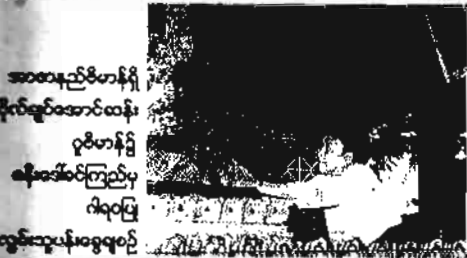
ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးအတွက် ရှမ်းပြည်နယ် တင်လှုံရေးစဉ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှ ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည် ထံသို့ ပေးပို့သော နိုင်ငံကျော်ခဲ့သည့် စာကို
ဗိုလ်ချုပ်၏ လက်ရေးမှအတိုင်းတွေ့ရစဉ်။

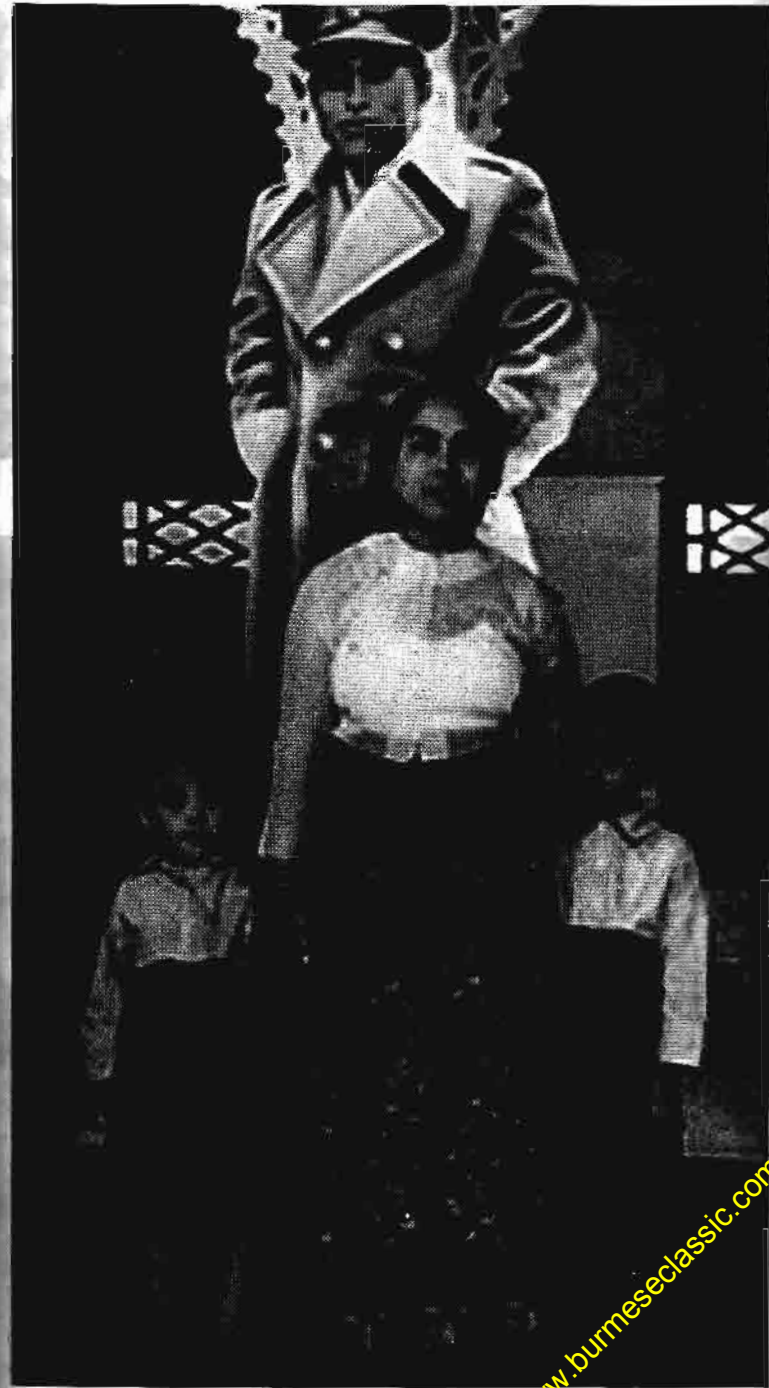

ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့က ဗိုလ်ချုပ်၏ အလောင်းကို
ဗိုလ်ချုပ်နေအိမ် တာဝါလိမ်းလမ်းရှိ ခေါင်းထဲ မသွင်းမီ
ခေါင်းကြည့်တဲ့ အင်္ကျီအနက်နှင့် တွေ့ရစဉ်

ဆီနွဲ့ယူနိုင်စေမိင်းဆောင်ကြီး နေရူးနှင့် အတူတွေ့ရစဉ်

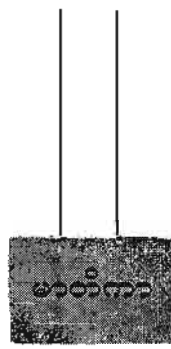

အထောက်အကူပြု
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ပုဂံဟန်၌
ချစ်ခင်ကြည့်မှ
ဂါရဝဖြင့်
သွင်းထုန်းစေရမည်

ဝိုင်းချစ်ကတော် ခေါင်ကြည့်၊ ဝန်ကြီးချစ်ကတော် ဒေါ်မြနီ၊ ယခင် နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချစ်ဟောင်း ဦးနုတို့ကို လန်ဒန်မြို့၌ တွေ့ရစဉ်

၁။	ပြန်မာအမျိုးသမီး	၂၁
-	မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက အမျိုးသမီးထေရ်ရီအရင်မကြီးများ	၂၅
၂။	ပြည်သူ့ပင်ကြီးဝိုင်းချစ်အောင်ဆန်း၏ကြင်ယာတော် မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည်	၃၂
၃။	မင်းတို့ပြန်မာတွေ	၃၆
၄။	တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် ရင်တွင်းဖြစ်မေတ္တာ	၃၉
၅။	ဒုက္ခဘေးထဲမှစားဝတ်နေရေး	၄၂
၆။	ထိုခေတ်ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ၏သေဘေးကြုံဒုက္ခများ	၄၇
-	မေဂျာဂျင်နရယ်ဆူဇုကီး	၄၉
-	ဆူဇုကီး၏အနန္တနည်းပေးဒုက္ခရှာပုံတော်	၅၀
-	ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်	၅၁
-	အစ်မဖြစ်သူဒေါ်ခင်ကြီး	၅၁
၇။	ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဒေါ်တင်ထွေး	၅၃
-	သူ့ဒိုးကလူလူအော်	၅၄
-	ပြဿနာမီးထွန်းရှာသည့်ဂျိဝ်	၅၆

- တစ်ကုပစ္စည်းကောင်းလှသည့်ဒေါ်ခင်ကြည်	၅၇
- ဒေါ်ခင်ကြည်	၅၉
- ဆူဂူကီးလက်ပိုင်ချူဆရာကြီးဦးဘသန်းလက်စွမ်းပြ၊ ဒေါ်ခင်ကြည်ပါဝင်ရ	၆၀
- ဗိုလ်လက်ျာ	၆၃
၈။ တစ်နေ့သောအခါက	၆၄
၉။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်	၆၆
၁၀။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း	၆၉
၁၁။ ဒေါ်ခင်ကြည်	၇၂
၁၂။ စိတ်ဓာတ်သိမ်မွေ့လှပူအနုပညာနှင့်မေတ္တာ	၇၄
၁၃။ ဝိတည်းဆည်း - မယ်ခုမျှော်	၇၈
၁၄။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသိသိသောသိချင်းတစ်ပုဒ်	၇၉
၁၅။ ကဏ္ဍ	၉၁
၁၆။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်	၉၃
၁၇။ ဘဝဖူးစာရေး	၉၈
၁၈။ ဆုံးဖြတ်ချက်	၁၀၀
၁၉။ ဗိုလ်ချုပ်အိပ်ညစာစားပွဲ	၁၀၄
၂၀။ အဆင့်ဆင့်ခွင့်ပန်ခြင်း	၁၀၆

၂၁။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း	၁၀၉
၂၂။ ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့်အတူဒေါ်ခင်ကြည်ပါသောဘေးမှလွတ်	၁၁၀
၂၃။ မင်္ဂလာပွဲကြီးနီးလာပြီ	၁၁၆
၂၄။ ဂျပန်ခေတ်ဆေးရုံကြီးပေါ်မှဆရာကြီးဆရာလေးများ။ ဆရာမကြီးများနှင့်ဆရာမလေးများ	၁၁၈
၂၅။ ဗုဒ္ဓအလိုကျမေတ္တာဝါဒ	၁၂၀
၂၆။ ဘူးလေးရာပရုံဆင့်	၁၂၃
၂၇။ ဤမှန်တန်သောစေတနာ၊မေတ္တာကြောင့်	၁၂၆
၂၈။ သမားတိုက်နှင့်မေတ္တာ	၁၂၉
၂၉။ လက်ထပ်ပွဲပကျင်းပမီ အကြိုတစ်ရက် - ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ - သက်ဝေ - ရန်အောင်မင်္ဂလာတူရှိလာအဖွဲ့ အလင်္ကာကျော်စွာဆရာကြီးရွှေပြည်အေး - အောင်မင်္ဂလာသီချင်း	၁၃၄ ၁၃၀ ၁၃၁ ၁၃၂ ၁၃၅
၃၀။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နေပြည်တော်-ပျဉ်းမနားပြိုညို့	၁၃၇ ၁၃၈
၃၁။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်	၁၃၉
၃၂။ ပစ်တိုင်းထောင်နှင့်ရုပ်သေးရုပ်	၁၅၂

၃၃။	ပိသာဆူဘဝ	၁၅၅
၃၄။	သာယာသောအိပ်ထောင်ရေး	၁၅၆
၃၅။	ဖရို...ရိုတာလေး	၁၅၈
၃၆။	တော်လှန်ရေးခရီးထွက်မိ	၁၆၀
၃၇။	တော်လှန်ရေးခရီးစဉ်နှင့်ချစ်ကြီးတစ်မျှင်	၁၆၂
၃၈။	ရာထူးရသဖြင့်ပေရော်သောဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း	၁၇၀
	-လက်ထပ်လက်စွပ်	၁၇၅
	-ပဲပြုတ်နှင့်နံပြား	၁၇၅
၃၉။	(၁၉၈၇)ခုနှစ်၊ဇန်နဝါရီလ(၁၀)ရက် သာမဏေဂုဗ္ဗဗွမင်္ဂလာရှင်ပြုခြင်း။	၁၈၂
၄၀။	ကွယ်လွန်ခြင်း	၁၈၃
၄၁။	ပုစိမာန်ဖြင့်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း	၁၈၄
၄၂။	ပိုခြင်းကိုးကားကျမ်းများ	၁၈၅

နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သစ္စာပန်းလျှင်
 ဒေါ်ခင်ကြည်ဟု ပြည်သူ့ကျန်းမာ
 ရေးအရာတွင် သဒ္ဓါ ပညာ
 ပေါင်းစည်းကာဖြင့် စေတနာရှင်
 ဖြူသန့်စင်သည့်... မိခင်မေတ္တာ
 မွေးပုံရွာကို ကြင်ယာတော်ဘက်
 ရှေးခေတ်နှင့် ပေါင်းဖက်ဂဟေ
 မြနှင့်ရွှေ ဩော် ...လနှင့်နေ ...။

www.burmeseclassic.com

မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည်အား

အကြောင်းပြုလျက်

ခေတ်အဆက်ဆက်၊ ကိုယ်ကျိုးမဖက်၊

ပြည်သူ့ကျန်းမာရေးအတွက်

စေတနာ့ဖခင်၊ စေတနာ့မိခင်၊

ဆရာဝန်ကြီးငယ်အသွယ်သွယ်နှင့်

သူနာပြု ဆရာ၊ ဆရာမများ

အားလုံးတို့၏ မေတ္တာကို အလေးထားကာ

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

မြန်မာအမျိုးသမီး

မြန်မာအမျိုးသမီး ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်စောမုံညင်း ပြုစုထားသော ဒုတိယအကြိမ်စာအုပ်ကို ဖတ်ရသည်။

ဤတွင် မြန်မာအမျိုးသမီးများထဲမှ ခေတ်အဆက်ဆက် အလိုက် စွမ်းဆောင်ရှင်စေတနာမိခင်ကြီးများအကြောင်းကို သူ့ ကဏ္ဍနှင့်သူ ခေါင်းစဉ်ခွဲထားဖော်ပြသွားပုံမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါသည်။ ဤကဲ့သို့ စာအုပ်မျိုး ပြုစုရေးသားရသည့် လုပ်ငန်းတာဝန်မှာ အလွန်ကြီးလေးခြင်းနှင့်စေတနာ၊ မေတ္တာအရကိုပါ ဆရာမကြီးအား ပိုမိုလေးစားမိပါသည်။

ဆရာမကြီးဒေါ်စောမုံညင်း၏ ရေးသားတင်ပြပုံသည် စာရေးသူတစ်ဦးအနေနှင့် စာပေကျွမ်းကျင်မှု၊ ရှေ့မိနောက်မိ ခေတ်မီမှုနှင့် စုဆောင်းရသည့် အခက်အခဲတို့သည် သာမန်စာမျိုး ရေးရသည်ထက် စိတ်ရှည်၊ ငွေသန်၊ သည်းခံပြီး နှစ်ရှည်လများ စုဆောင်းရခြင်းတို့တွင် အမှားအယွင်းမရှိအောင် သတိတမံ ဉာဏ် မြေကတုတ်၊ လက်တွေ့ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ်ရသည်မျိုးဖြစ်သဖြင့် စာဖတ်သူတို့အတွက်နှင့် ဘဝနောင်နှောင်း၊ ကောင်းသထက် ကောင်းအောင်၊ ကြောင်းကျိုးသိမြင်

www.burmeseclassic.com

ပညာရှင်အဖြစ်မှာ စေတနာထားက ထားသလောက် ပင်ပန်းလှမည် ဖြစ်သော်လည်း ယင်းသို့ လက်တွေ့မျက်မြင် စာပေစင်မြင့်တွင် စင်တင်လိုက်ရသည့်အခါ စာဖတ်သူများအတွက်၊ တစ်ဆင့်မှီငြမ်းလို သူများ အတွက်သာမက စာရေးသားပြုစုသူများအတွက်ပါ သူလည်း ဝမ်းသာ၊ ကိုယ်လည်း ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်တံခွန်ဆောက်နိုင်လောက် ပါသည်။

ဆရာမကြီးသည် မိမိဖော်ပြလိုသည့် အခန်းလိုက်၊ လုပ်ငန်းစဉ် အရကို စာစုသာမက၊ ဓာတ်ပုံများပါ အရအမီ ရှာဖွေနိုင်ခြင်းဖြင့် ပိုမိုအားဖြစ်စေပါသည်။

ဤတွင် အမျိုးသမီးအမတ်နှင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ ဟူသော ကဏ္ဍတွင် (၁) ဒေါ်နှင်းမြ (မော်လမြိုင်)၊ (၂) ဒေါ်အမာ (စစ်ကိုင်း)၊ (၃) ဒေါ်ခင်လှ (စမ်းချောင်း)၊ (၄) သံအမတ်ကြီး ဒေါ်ခင်ကြည် (၅) မစ္စစ်ဘမောင်ချိန်၊ (၆) ဒေါ်ခင်ချစ်၊ (၇) ဒေါ်နှင်းလှ (ကျိုက္ခမီ) (၈) ဒေါ်စိန်ပု၊ (၉) ဒေါ်စောရွှေ ဟူ၍ တွေ့ရ၏။

အမျိုးသမီးအမတ်နှင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များသည်လည်း အမျိုးသမီးအာဇာနည်ခေါင်းဆောင်များဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လောကတွင် ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ၊ အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ်ရှိပါက ထိုအလုပ်ကိစ္စ အကြောင်း ကြီးငယ်အား ကာယကံမြောက်၊ ဝစီကံမြောက်၊ မနောကံမြောက် စေတနာ၊ မေတ္တာ ပြည့်ဝစွာဖြင့် စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာဆန္ဒ ပြီးပြည့်စုံစွာ ခရီးဆုံးဘူတာအရောက် ပေါက်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းသာ အဓိကဖြစ်သည်။

ထိုသို့ မိမိလုပ်ရမည့်အလုပ်အား စေတနာ၊ ယုံကြည်ချက် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ချက်ဖြင့် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သတ္တိရှိစွာလုပ်နိုင် ခြင်းမှာ ယာယီတစ်ခဏ၊ စိတ်ကူးယဉ်၍ အရေးပေါ် လူပေါ်လူဇော် ဖြစ်နိုင်ရေး လုပ်ဆောင်ချက်လောက်ဖြင့် မအောင်မြင်နိုင်ပဲ၊ ထို

အလုပ်အပေါ် ဇောက်ချကာ ဦးလည်မသုံ စိတ်မှာ မွေးရာပါ ဇာတိ စိတ်မျိုး၊ မွေးရာပါ သတ္တိစိတ်မျိုးဖြင့် ပင်ကိုယ်ဖြောင့်၊ စင်းလုံးချော၊ ပဋိသန္ဓေစိတ်မျိုးပါမှသာ ဖြစ်နိုင်ကြရာ ဤစိတ်မျိုးမှာ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လှ၏။ ဖြစ်နိုင်ပြီဆိုက ယောက်ျား ဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ ဤပဋိသန္ဓေ မွေးရာပါဇာတိစိတ်ရှိသူမှာ အာဇာနည် မျိုးသာ ဖြစ်ရချေသည်။

ဤသည်ကို မြန်မာအမျိုးသမီး ခေါင်းစဉ်ဖြင့်ပင် ရဟန်း စာဆို အကျော်အမော် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်တော်မူသော ဆရာ ရဝေထွန်းက-

“ပြည်အကျိုးကိုလ၊ သယ်ပိုးကာ ဆောင်အစွမ်းမှာဖြင့်၊ မောင် ထမ်းလျှင်၊ မယ်ကရွက်မယ်လို့၊ သွယ်ဆက် စေတနာကြောင့်၊ ဝေဆာဆာ နေရာတိုင်းမှာပဲ၊ မေကညာ ဝေကာဝိုင်းသည်သို့၊ တိုင်းပြည်တွက် ဆောင်ရွက်ပုံ . . .

နိုင်ငံရေးငယ်နှင့် ဆေးပညာ စစ်တလင်း၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ် တွေနှင့်၊ ဥပဒေ အုပ်ချုပ်ရေးရဲ့ ပြင်၊ သောင်းထောင်မှာ ခေါင်းဆောင် ပေးပါလို့၊ စာရေးကာ ဆိုအကတွင်မှ၊ သာသနာ့တာဝန်တွေထိ၊ တို့မေ တွေ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုလ၊ အိမ်ဆောက်ကာ တည်တည်ရပ်ခဲ့တဲ့၊ မလပ် အောင် ဖြစ်စဉ်ကြောင်းကိုတော့၊ စုပေါင်းကာ ဤစာအုပ်တွင်ဖြင့် စီအစဉ် ပီပြင်ရပ်ကယ်နှင့်၊ အဘိဓာန် သိရန်လုပ်ပါလို့၊ မစွယ်စုံ ပြုဖွယ် ထုတ်၊ ပေါင်းချုပ်အစုံ . . . ။

မိန်းမဖျက်ရင်ဖြင့်၊ ပြည်ပျက်တယ်၊ နိမ်ကာဆိုလည်း၊ ရှိန်ဝါ တို မှတ်ပြုကိန်းပါပဲ၊ လူ့ခွင့်ကို ပြုပြင်ထိန်းရာ၌၊ မိန်းမဆောင် ပြည် တောင်သိမ်းနိုင်ခဲ့၊ ပူအပင် ယူငင်ငြိမ်းပုံတို့၊ သိမ်းစု၍ သဘောခြံ၊ ခောမဲ့ညင်း တင်ပြထား . . . ။

မိန်းမဋီကာ၊ ထိမ်းပြ စိကာ စိကာမို့၊ ဤစာကို မှီကာတွေးရ ရင်၊ ရှေးရှေးပဝေဏီကာ၊ ဧကရီ ထေရီမိတို့လို၊ ခေါင်ထိတ်ခွန်တင် ၍၊

မြန်မာပြင် ကမ္ဘာသိခဲ့တဲ့ တို့ မိ၊မေ၊အများကိုလ၊ မှတ်သား ကမ္ဘာကြေ
ရောလို့ စာပေမှာ တင်ကာ ထားပြီပေါ့၊ စွမ်းအားရှင် ညီမပေါင်းငယ်တို့၊
နောက်နှောင်း ဤစာအုပ်နယ်သို့၊ ထုတ်ဝေလျှင်၊ ကိုယ်တိုင်ပါဖို့၊ မ
အာဇာနည်အမျိုးမှာဖြင့်၊ ကမ္ဘာတွင် စာတင် ထိုးရအောင်ကွယ် . . .
ကြိုးလော့ . . . မေ. . များ”

ဆရာမကြီးဒေါ်စောမုံညင်းက မြန်မာအမျိုးသမီး (၁၁၇) ဦး
တို့၏အကြောင်းကို နှောင်းသူတေသီတို့အဖို့ ဗဟုသုတရကြစေရန်
မကျဉ်းမကျယ် တင်ပြသည့်ကျမ်းတစ်စောင် ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့်
များစွာ ကျေးဇူးတင်ရကြောင်း၊ (၁၉၂၀) ပြည့်နှစ်နှင့် အမျိုးသား
လှုပ်ရှားမှုနှင့်ဆက်စပ်လျက် အမျိုးသားပညာရေးနှင့် အမျိုးသမီးရေး
တို့မှာကြီးပမ်းခဲ့သည့် ဒေါ်ဒေါ်စုအကြောင်းနှင့် အမျိုးသမီး အာဇာနည်
အမျိုးသမီးကြီးများအကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ရေးနိုင်ကြပါစေဟု မေတ္တာ
ပြုထားလေသည်။

စာရေးဆရာကြီး ဆရာမောင်ထင်မှ -

“ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသိန်းအောင်” ဟု ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီး၏ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်စောတင်နှင့်တကွ ချောက်မြို့၊ သခင်မကြီး
ဒေါ်ဆယ်၊ ရဲရဲတောက် သခင်မကြီး ဒေါ်သိန်းတင်၊ ရခိုင်အမျိုးသမီး
ဒေါ်ဦးကြာမ်၊ သမ္မတကြီး ဦးချစ်လှိုင်၏နှမ ဒေါ်နှင်းမြ စသည်တို့
အပြင် သာသနာရေး၊ ပညာရေးနှင့် နိုင်ငံရေး ကြိုးပမ်းမှုတို့တွင် မြန်မာ
ကို သိဒ္ဓိတင်ပေးသော အမျိုးသမီးတို့အနက် မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြမေ
၏ ဆောင်ရွက်ချက်တို့မှာလည်း သာမည မဟုတ်။ ဒေါ်မြမေ၏
အကြောင်းနှင့် ငွေစာရင်းမင်းကြီး ဦးလှအောင်တို့၏ အကြောင်း
များစွာကို အမှာစာဖြင့် သိရ၏။

ဒေါ်မြမေမှာ စစ်ကဲမောင်ထော်လေးလမ်း အမည်ပိုင်ရှင်
မွန်ဦးထော်လေး၏ အထွေးဆုံးသမီးဖြစ်ရာ ဒေါ်မြစိန်မှာ ၎င်း၏
မြေးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြား၌ ဗုဒ္ဓဘာသာပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်

ခဲ့သည့်အရာ၌ ဒေါ်မြမေ၏ သတ္တိ၊ ဗျတ္တိတို့မှာ မော်ကွန်းထိုးလောက်
ပေသည်ဟု တွေ့ရသည်။

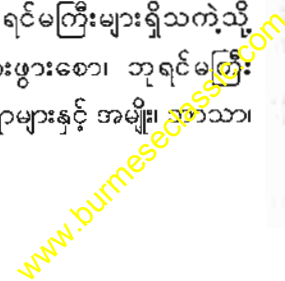
မြန်မာအမျိုးသမီးလောကတွင် -

- (၁) ဝံသာနုအမျိုးသမီးများ၊ မြန်မာ့ကုမ္ပဏီအသင်းများ။
- (၂) ဥပဒေလောကမှ အမျိုးသမီးကြီးများ။
- (၃) ဆေးပညာလောကမှ အမျိုးသမီးကြီးများ။
- (၄) တပ်မတော်ပြန်တမ်းဝင် အမျိုးသမီးအရာရှိများ။
- (၅) အမျိုးသမီးအမတ်နှင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ။
- (၆) ထင်ရှားသော အမျိုးသမီးကြီးများ။
- (၇) ပညာရေးလောကမှ အမျိုးသမီးကြီးများ။
- (၈) သတင်းစာထုတ်ဝေသူ အမျိုးသမီးများ။
- (၉) အမျိုးသမီး စာပေပညာရှင်များ။
- (၁၀) ဂီတပညာရှင် အမျိုးသမီးများ။
- (၁၁) ဇာတ်အငြိမ့်ပညာရှင် အမျိုးသမီးများ။
- (၁၂) ရုပ်ရှင်ပညာရှင် အမျိုးသမီးများ။
- (၁၃) အမျိုးသမီး အဆိုတော်ကြီးများ။
- (၁၄) သာသနာ့ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီး အကျော်အမော်များ

စသည်အားဖြင့် လောကဓမ္မနှစ်ဌာနရှိ စွမ်းဆောင်ရင် အမျိုး
သမီးများကို ရှေးကောခေတ်မီ ကိုယ်တွေ့၊ စာတွေ့အားဖြင့် အစွမ်း
ကုန်ရှာဖွေစိစစ်၍ တင်ပြထားသည်မှာ အားရဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက အမျိုးသမီးထေရ်ရှိ အရှင်မကြီးများ

ထို့ပြင် ကမ္ဘာတွင် အမျိုးသမီးဘုရင်မကြီးများရှိသကဲ့သို့
မြန်မာ့ သမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော မိဖုရားဖွားစော၊ ဘုရင်မကြီး
ရှင်စောပု တို့၏ ထင်ရှားသော အကြောင်းအရာများနှင့် အမျိုး၊ သာသာ၊

သာသနာ တော်အတွက် စွမ်းဆောင်ချက်များစွာလည်း ရှိပါသေးသည်။

ဤမည်သော ထင်ရှားသည့် အမျိုးသမီးလောကထဲမှ စွမ်းဆောင်ရှင် အာဇာနည် အမျိုးသမီးများထဲတွင် ဆရာမကြီး ဒေါ်စောမုံညင်း၏ ဖော်ပြချက်များထဲမှ အမျိုးသမီးအမတ်နှင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များကဏ္ဍမှ သံအမတ်ကြီးဒေါ်ခင်ကြည် အား စာတစ်အုပ်အဖြစ် လက်လှမ်းမီသမျှ လေ့လာတင်ပြအပ်ပါသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ခေတ်တွင်လည်း အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ခေတ် လောက်နှစ်ကာလရှည်ကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် နှစ်တိုအတွင်း မျက်စိနှစ်ကွင်း မီးဝင်းဝင်းတောက်တမျှ ဒုက္ခဝေဒနာဆိုးများကို ခံစားကြရသည်။ ကာယကံမြောက် နှိပ်စက်ခံကြရသည်။ ခြေလက်အင်္ဂါတွေ ကျိုးကြေ၊ ကန်း၊ အ ဖြစ်ကြရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခန္ဓာမှ အနာဝေဒနာ ဆိုးတို့သည် ဆေးကုသ၍ ပျောက်သွားသည့်တိုင် ခန္ဓာအမာရွတ်နှင့် အတူ စိတ်ဓာတ်နာကြည်းမုန်းတီး ခါးသီးစွာ ခံစားရချက်တို့မှာ လက်တွေ့ကြုံလေ မမေ့ပျောက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ကြသည်။

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ခေတ်ဆိုးနှင့် ဖက်ဆစ်နယ်ချဲ့စရိုက်ဆိုး နှစ်မျိုးလုံးကို ဆက်တိုက်ခံစား ကိုယ်တွေ့ရှိကြသူများအဖို့ ဆင်နင်းခံရပြီးသည်၏နောက် မောင်းထောင်းပါ ခံလိုက်ရသလို တနင့်တပိုး အဖြစ်ဆိုးများနှင့် ကြုံရ၊ ဆုံရ ဘုံဘဝတို့သာတည်း။

ဤသို့ အဖြစ်ဆိုး၊ ဝေဒနာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကို အသီးသီးတွေ့ကြုံသမျှ ကိုယ်တွေ့နှင့် လေ့လာခံစားရေးသားချက်များစွာထဲမှ ဆရာဝန်ကြီး ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ ကိုယ်တိုင်တွေ့၊ ကိုယ်တိုင်ရေးစာအုပ်ကို သုတရသပြည့်စုံစွာ ဖတ်ရသောအခါ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခံစားနေရသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး အငြိမ်းစား ဝိုင်းမှူးအေးငွေ၏ 'သမိုင်းတစ်ကွေ့ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်း' ပီပြင်သော ဇာတ်လမ်းတို့သည် သူ့ကိုယ်တွေ့နှင့်သူ အလွန်ပီပြင်စွာ ဖတ်ရှုခံစားရလျက် ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားကောင်းတစ်ကားကို ကြည့်ရဘိသည့် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်သာထင်သာ

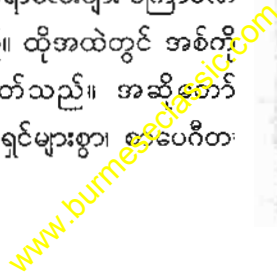
ရှိလှသော ကိုယ်တွေ့များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ ရေးသားတင်ပြခဲ့သည့် အဆိုပါစာအုပ်မှာ အလွန်မှအသုံးဝင် အရာရောက်လှသည်ဟု ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာမြင့်ဆွေနှင့် မသိကျွမ်းရသော်လည်း ဤစာအုပ်သည် စာရေးသူနှင့် စာဖတ်သူတို့အား ကြည်ညိုလေးစားစရာအဖြစ် မေတ္တာဂဟေဆက်ပေးသလို ခံစားမိပါသည်။

ဆရာကြီးဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ အဆိုပါစာအုပ်ကြီးတွင် အခန်းတစ်ခန်း၌ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံအဖြစ် ပါဝင်လျက် အဓိကအားဖြင့် 'ဝိုင်းကြီးမင်းရောင်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ရွှေကို' တို့၊ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘသန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့အား သတ်မည့်ကြံသူ လူမမာရဲတော်ကို ဖော်ထုတ်ပြီး ဤ မှတ်တမ်းရေးသူ (ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ) အား အချိန်မီသတင်းပေးပို့ခဲ့သူနှစ်ဦး ဟု ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြခံရသည့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှ တပ်ကြပ်ကြီး ရွှေကိုမှာ ကျွန်တော်၏အစ်ကိုပမာ ရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်ပါ၍ သူ့ကို ကျွန်တော် အစ်ကို ဟု ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

ထို တပ်ကြပ်ကြီးရွှေကိုသည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးခေတ် ရုပ်ရှင်မင်းသား ရွှေကို ဖြစ်လာပါသည်။ သူသည် မြန်မာသံသက်သက် အဆိုကောင်း ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုရွှေကိုကို စတင်ရင်းနှီးရသည်မှာလည်း စာရေးဆရာကြီး ဆရာအောင်လင်း အိမ်နှင့် အရိုင်းစပယ်စာအုပ်တိုက်တွင် ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။ ဆရာအောင်လင်းက ပတ္တလား အတီးကောင်း၊ တယောလက်သံကောင်း၊ မယ်ဒလင် လက်ကျကောင်း၊ အဆိုကောင်း၊ အတီးကောင်း စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သဖြင့် ဆရာအောင်လင်း အိမ်မှာ အရေး၊ အဆို၊ အတီး ဝါသနာကြီးကြသည့် ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများ မကြာခဏ ဆိုသလို စုစည်းတွေ့ဆုံပြီး ဆိုကြ၊ တီးကြသည်။ ထိုအထဲတွင် အစ်ကိုရွှေကိုသည် အကြိမ်များစွာ လာရောက်တတ်သည်။ အဆိုတော်မောင်မောင်ညွန့်နှင့် ထိုခေတ်ရေဒီယို တေးသံရှင်များစွာ၊ ဇာပေဂီတ

ရုပ်ရှင်ဇာတ်သဘင်နယ်မှ ပညာရှင်များစွာပါ ဝင်ထွက်မစဲ တသဲသဲ ကာလ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာအောင်လင်း အိမ်ခန်းမှာ အဆို၊ အတီး ပြီးက ဝတ္ထု ဆောင်းပါးများ အရေးအသားအကြောင်း၊ တစ်ဖန် ဂျပန်ခေတ် တော်လှန်ရေးအကြောင်းများပါ ပါတတ်ပါသည်။

ဆရာအောင်လင်းသည်ပင်လျှင် ဂျပန်တော်လှန်ရေးခေတ် က ပခုက္ကူခရိုင်မှ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး မျိုးချစ်သခင် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ သည်။ သခင်မော်တင် စသည့် မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပါဝင်ခဲ့ကြောင်းများကို ကြားရသည်။ နောင်မှတ်တမ်းစာအုပ်များမှာပါ ဖတ်ရသည်။

ထို့အတူ ဆရာအောင်လင်းနှင့် အသက်မကွာလှသည့် ရုပ်ရှင် မင်းသား တေးသံရှင် အစ်ကိုရွှေကိုသည်လည်း ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး ခေတ်က တပ်ကြပ်ကြီးရွှေကိုအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပုံများကို ကြားသိရင်းနီး ခဲ့ရသည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါက ထိုဆရာများ၊ အစ်ကိုများတို့သည် သူတို့၏ လက်တွေ့ဘဝတွေကို ကျွန်တော်သည် မကြာခဏ ကြားခဲ့ရသည်။ အသက်အန္တရာယ်ကြားမှ မသေလို့ ကျန်၊ ကံမှကြွင်းသူများ ဟု လေးစား မိပါသည်။

ဆရာအောင်လင်းထံမှ ပခုက္ကူ စသော ဖက်ဆစ်တော်လှန် ရေး နယ်ဒေသ အတွေ့အကြုံများကို ကြားရသကဲ့သို့ အစ်ကိုရွှေကို ထံမှ ရန်ကုန်နှင့်ဝန်းကျင် ရွှေတောင်တိုက်ပွဲအကြောင်း၊ ဂျပန်ခေတ် အကြောင်း၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှ အတွေ့အကြုံများအကြောင်းကို အံ့မခန်း ကြားရသည်။

ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘသန်းအကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့အကြောင်းများ၊ မြန်မာ့တပ်မတော် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများအကြောင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရပုံအကြောင်း၊ ဒေါက်တာ

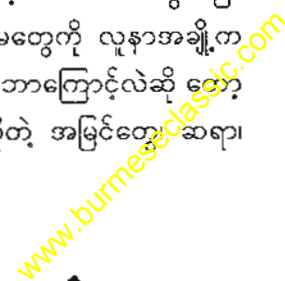
မြင့်ဆွေနှင့် ထိုခေတ်ဆေးရုံကြီးမှ ဖက်ဆစ်စနစ်ဆိုး၏ ညှဉ်းဆဲခံ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများအကြောင်းတို့ကို ကြားသိရသည်။

“သွေးမတော် သားမစပ်ကြပေမယ့် အရေးကြီးသွေးနီးမှ ဆိုသလို တကယ့် တစ်အူတုံဆင်း၊ ညီရင်းအစ်ကို၊ မောင်ရင်းနှမစိတ် နဲ့ သွေးသားရင်းလို သဘောထားခဲ့ကြတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ ဆရာမကြီး တွေရဲ့ စေတနာ။ အဲဒီအချိန် ကိုယ့်အသက်အတွက်ကိုမှ ဘာမျှ အာမခံ ချက် မရှိကြတဲ့ဘဝ။ ရရာစား၊ ကြုံရာနေ၊ ဖြစ်သလိုစား၊ ဖြစ်သလို နေကြရပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခံစားမှုဆိုတာ တစ်ပြားသားမှ မျှော်လင့် ချက် မရှိတဲ့ ကာလဆိုးကြီးမှာ ကိုယ့်အသက်ထက် သူ့အသက်ကို အလေး ထား၊ တန်ဖိုးထား ကယ်တင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ” ဟု အစ်ကို ရွှေကိုထံမှ ကြားသိခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံ စကားများ။

“ဒီလို အသက်ပေး၊ ဘဝကို စတေးပြီး ကယ်တင်ရှင် လုပ်နေ ကြတဲ့ ဆရာဝန်တွေ ဂျပန်တွေ ဖမ်းသွားခံရပြီး မသေကောင်း မပျောက် ကောင်း အညှဉ်းဆဲခံရရုံနဲ့ ပြန်ရောက်လာကြလို့ တော်သေးရဲ့”

“လူနာတွေဆိုတာကလည်း ဆေးရုံရောက်လာလိုက်ရင် တစ် ယောက်ကမှ သက်သောင့်သက်သာ မရှိကြဘူး။ မသေရုံတမယ် သွေးသံ ရဲရဲနဲ့ ခြေကျိုးလက်ပြတ်ရောက်လာကြတာ။ တော်ရုံတန်ရုံဆို မြင်ရတာ နဲ့ သွေးပျက်လောက်၊ ရူးလောက်တယ်။ ရန်သူ့ဗုံးဆန် ထိမှန်လို့၊ ကျည်ဆန်ထိမှန်လို့ ကျိုးပဲ့ ပြတ်သတ်ပြီး လူမှန်းမသိအောင်ကို အသည်း အသန်တွေချည်းပဲ . . .”

“ဒီလူနာတွေထဲက အော်ဟစ်ညည်းညူသံတွေ၊ လူနာတချို့ ဝေဒနာ အသည်းအသန်ကြားက ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို တစ်တစ်ခွဲခွဲ ကြိမ်းမောင်းသံ၊ ဆဲဆိုသံ၊ နောက်ဆုံးအဆင့် သတိလက်လွတ်ပြီး ဆဒနာဒဏ်နဲ့ မခံမရပ်ဖြစ်ပြီး ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို လူနာအချို့က သေကြောင်းကြိုတဲ့အထိ တောင့်ခံကြရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ သူတို့ရဲ့ဝေဒနာကို ဂရုမစိုက်ရကောင်းလားဆိုတဲ့ အမြင်တွေ ဆရာ၊

ဆရာမများဘက်က အစအဆုံး ပြုံးပြုံးကြီး သည်းခံပြီး အားလုံးကို မေတ္တာမပျက် ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ လူနာမှန်သမျှကို ပျာပျာသလဲပါပဲ။ မျက်မြင်ပဲ။ ဒီကြားထဲ ဗုံးကြဲလေယာဉ်သံ၊ ဗုံးကြဲသံ၊ သေနတ်သံတွေ ကတော့ နားမဆုံအောင်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာ အခက်ခဲဆုံးလည်းဆိုတော့ အဲဒီအချိန် ဆေးရုံမှာ ဆရာ၊ ဆရာမ တွေကအစ အမှုထမ်းမပြည့်စုံ တာတွေ။ ရှိတဲ့ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ နဲ့ နေ့ညမအား ဆေးဝါးဓာတ်စာ၊ ကိရိယာပြည့်စုံသလားဆိုတော့ နတ္ထိလို့ ပြောရလောက်တယ်။ မရှိ ရှိတာ လေးတွေကို အတတ်ပညာနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်ပြီး မဖြစ်ဖြစ်အောင် စေတနာ၊ မေတ္တာစွမ်းအားနဲ့ စားဝတ်နေရေးကအစ ရှာဖွေကုသကြ လို့သာ လူနာအများစုဟာ အသက်ချမ်းသာရာရကြတာပေါ့။ ဆရာကြီး ဦးဘသန်းနဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေ၊ ဒေါ်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဒေါ်ခင်ထွေးတို့လို အသက်ပေး၊ အနစ်နာခံခဲ့ကြတဲ့ ဆရာကြီး၊ ဆရာမ ကြီးတွေ၊ သူနာပြု တွေရဲ့ စိတ်ထားဟာ တကယ့်ကို ဖြူစင်မြင့်မြတ်ကြတဲ့ စေတနာဖခင်၊ စေတနာမိခင်၊ မေတ္တာရှင်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။”

စသည့် အတွေ့အကြုံစကားများကို အစ်ကိုရွှေကိုယ်မှ အခါ အခွင့်သင့်တိုင်း ကြားခဲ့ရသည့် သူ့အတွေ့အကြုံတွေ၊ နာမည်ကျော် ရွှေတောင်တိုက်ပွဲအကြောင်း၊ ဆရာအောင်လင်းထံမှ ပခုက္ကူနယ် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအကြောင်း၊ ပုံတောင်ပုံညာဆီမှ နတ်ကျား အကြောင်းများ၊ သူတို့၏ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုထက် များစွာဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အစ်ကိုရွှေကိုယ်တို့ အမြဲဆုံဆည်းရာနေရာသည် အောင်ဆန်းအားကစားကွင်းကြီးနှင့်နီးလျက် ဖဆပလရပ်ကွက်ရှိ ဆရာအောင်လင်းနေအိမ်တိုက်ခန်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က ဆရာအောင်လင်းအိမ်မှာ အိပ်၊ စား၊ နေ များပါသည်။ မိမိ၏ နေအိမ် သာကေတ (၄) တောင်ရပ်ကွက်၊ အောင်သစ္စာ (၃) လမ်းသို့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မှ တစ်ကြိမ်ပြန်တတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်မှာ သုံးည

လောက် အိပ်မိသည်နှင့် ဆရာအောင်လင်း လိုက်လာတတ်သည်။ သို့မဟုတ် ဆရာအောင်လင်း၏ အစ်မကြီး မမဒေါ်သန်းညွန့် လိုက် ခေါ်တတ်ပြီး ရံဖန်ရံခါ အစ်ကိုရွှေကို ပါလာတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အောင်ဆန်းအားကစားကွင်းမှာ တစ် ယောက်တည်း ဘောလုံးပွဲကို တစ်ခါမျှမကြည့်ဘူးပါ။ အစ်ကိုရွှေကို ခြံကြာင့် ဘောလုံးပွဲ စတင်ကြည့်ဖူးရာမှ အခါများစွာ သူနှင့်ပါသွား တတ်ပြီး ရံဖန်ရံခါ သင့်စာပေ ဦးနီ ခေါ်သဖြင့် ပါတတ်ပါသည်။

နောင်သောအခါ ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ ‘မှတ်မိသေးတယ် ဂျပန်ခေတ် ဆေးရုံကြီးဝယ်’ စာအုပ်ကို ဖတ်ရသော အခါ အစ်ကိုရွှေကို ပြောပြသည့် အတွေ့အကြုံစကားများ နှင့်မှတ်စုများ အပါအဝင် ပိုမိုတိကျပြည့်စုံသော ကိုယ်တွေ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်သဖြင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာရသည်။

မိမိဖတ်မိသောစာအုပ်များထဲတွင် မိမိရေးလိုသောအကြောင်း အရာ၊ အတွေ့အကြုံတို့သည်လည်း ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ ၏ ကိုယ်တွေ့စာများအား ကိုးကားထောက်ထားစရာ ဖြစ်လာသည့် အတိုင်း အခြားစာအုပ်စာတမ်းများမှ ရရှိအချက်အလက်များနှင့် ဖတ်မိ သိမိသမျှအား စုစည်းတင်ပြရပါကြောင်း။

အကယ်၍ မိမိရေးသားဖော်ပြချက်များတွင် အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာပါဝင်ပါက မူရင်းစာရေးဆရာကြီးများ၏ စာများနှင့် ငြိန်ပြောပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်မဆိုင်ပဲ မိမိ၏အားနည်းချက်သာဖြစ်ပါကြောင်း ဩတင်ဝန်ခံအပ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမဖက်၊ စေတနာ၊ ဝါသနာအရ မေတ္တာသက်သက်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခြင်းအပေါ် မေတ္တာ မြင့် ခွင့်လွှတ်မည်ဆိုပါက ရေးသားခြင်းအပေါ် ဂုဏ်ယူဝမ်းသာရမည် ဖြစ်ပါကြောင်း

ပြည်သူ့ဖခင်ကြီး

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏

ကြင်ယာတော်

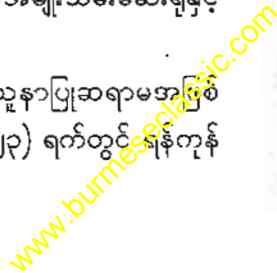
မဟာသီရိသုဓမ္မ

ဒေါ်ခင်ကြည်

ပြည်သူ့ဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ဇနီး မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည်ကို မြောင်းမြမြို့၊ လမ်းဘက်အရာရှိ ဦးဘိုးညင်းနှင့် ဒေါ်ဖွားစုတို့မှ မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၂၇၄) ခု၊ ကဆုန်လဆန်း (၁) ရက်၊ ခရစ် (၁၉၁၂) ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့သည်။ မွေးချင်း (၁၀) ယောက်တွင် အငွေ့မြောက်သမီး ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် မိမိ၏ဇာတိ မြောင်းမြမြို့တွင် (၇) တန်း အောင်သည်အထိ ပညာသင်ယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ အေဘီအမ် မိန်းကလေး အထက်တန်းကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပြီး မော်လမြိုင်၊ အေဘီအမ်ကျောင်း (မော်တင်လိန်း ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်း) မှ မူလတန်းပြဆရာဖြစ် လက်မှတ်ရပြီး မြောင်းမြ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း၌ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဆရာမ အဖြစ် နှစ်အတန်ကြာဆောင်ရွက်သည်။ ထို့နောက် ဝါသနာအလျောက် သားဖွားနှင့်သူနာပြု သင်တန်းများကို ဒဂုံဖရင်အမျိုးသမီးဆေးရုံနှင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတို့မှ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

စစ်မဖြစ်မီ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် သူနာပြုဆရာမအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ (၁၉၄၁) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ (၂၃) ရက်တွင် ရန်ကုန်

မြို့အား ဝံးကြဲခံရ၍ ဒဏ်ရာရလူနာများအား ကာလကတ္တားသို့ သူနာပြုဆရာမအဖြစ် စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် ပို့ပေးရပြီး စစ်မီး ပြန့်ပွားလာသဖြင့် အိန္ဒိယမှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ နောက်ဆုံးအခေါက် သင်္ဘောဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

သူနာပြုဆရာမအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့စဉ် စစ္စတာဆရာမကြီးအဖြစ် တိုးမြှင့်ခံခဲ့ရပြီး ဂျပန်ခေတ်၌ တစ်ခုတည်းသော ဆေးရုံကြီးတွင် စက်သေနတ်၊ ဝံးဆံများကြားမှ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မင်းကွက်ပဲ ဆေးဝါးပစ္စည်းရှားပါးသည့်အချိန် ဖြစ်သမျှနှင့်စေတနာအရင်းခံထားကာ လူနာမှန်သမျှတို့အား မပြုမငြင် စေတနာ၊ ဝါသနာ၊ အနှစ်နာ၊ နာသုံးနာ ပြည့်ဝစွာဖြင့် ပြုစုပေးခဲ့သည်။

ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူများ၊ နာမကျန်းဖြစ်သော ပြည်သူ့ ရဲဘော်များ၊ စစ်ခေါင်းဆောင်၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များကိုလည်း သူနာပြုဆရာမကောင်း ပီသစွာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသောစိတ်စေတနာ အပြည့်ဖြင့် ဆေးရုံပေါ်မှာပင် နေထိုင်ပြီး အချိန်ပြည့်ကုသပေးခဲ့ ပုံများကို ဆရာဝန်ကြီးဝဏ္ဏကျော်ထင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ ရေးသားခဲ့သည့် 'ဂျပန်ခေတ်ဆေးရုံကြီးပေါ်ဝယ်' စာအုပ်ကို ကိုးကား တင်ပြထားသည်။

နိုင်ငံနှင့်တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် အသက်တမျှ အရေးကြီးဆုံးသော အချိန်ကာလများတွင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းအားဖြင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုး လုံးဝမခံ၊ တကယ့် စေတနာ၊ မေတ္တာဖြင့် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အသက်ဆက်ပေးကြသော နံပါတ်တစ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘသန်း၊ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ စသည့် ဆရာဝန်ကြီးများနှင့်အတူ နောက်မတွန့်၊ လက်မရွံ့ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည့် စေတနာ့ဖခင်၊ စေတနာမိခင်များအနက် ဒေါ်ခင်ကြည်မှာ မှတ်တမ်းတင်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားပါသည်။

(၁၉၄၂) ခု၊ စက်တင်ဘာလ၊ (၆) ရက်နေ့တွင် သခင်

အောင်ဆန်းနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သားသမီး (၄) ယောက်မှ (၂) ယောက် ထွန်းကားသည်။ သူ မြတ်နိုးတွယ်တာ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့သော သူနာပြုလုပ်ငန်းနှင့်ကား အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်သွားသည်နှင့် လုံးဝကင်းလွတ်သွားခဲ့ရလေသည်။

မင်းတို့ မြန်မာတွေ

“မင်းတို့ မြန်မာတွေဟာ

ဆရာဝန်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ..

အရည်အချင်း မရှိပါဘူး ...”

ပါဏဗေဒ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ မက်ဂစ်သာ

မြန်မာတွေကို အထင်သေး၊ အမြင်သေး ဖြစ်ခဲ့သည့် ပါဏဗေဒ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာမက်ဂစ်သာ၏ စကားဖြစ်၏။ ယခုအချိန်တွင် မက်ဂစ်သာတစ်ယောက် မြန်မာပြည်တွင်ရှိခဲ့ပါလျှင် “ဆရာကြီး ခင်ဗျား . . . အရင်က မြန်မာတွေကို အထင်သေးခဲ့တာ အခု အထင်သေးတဲ့အတိုင်း မှန်ရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်ချင်ပါသေးသည်။

ပါဏဗေဒ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာမက်ဂစ်သာ ပြောမယ့်သာ ပြောရက်လေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအကြောင်းနှင့် ထိုဆေးရုံကြီး အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို တွေ့ရသည်။

“ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘသန်း ခေါင်းဆောင်လျက် ဆရာဝန် အနည်းငယ်၊ သူနာပြုဆရာမ အနည်းငယ်မျှဖြင့် ဆေးဝါးအလုံ

စေတနာစီခင် မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခေါ်ကြည့် ။ အလောက် မရှိ။ ကိရိယာတန်ဆာပလာ မစုံလင်ပဲ ဆေးရုံကြီးဖွင့်ပြီး ဗုံးစက်သေနတ် ထိမှန်ခဲ့ကြရသည့် ရဲဘော်နှင့် အရပ်သား၊ အရပ်သူ လူနာများ၊ ဓားခုတ်ခံ လူနာ၊ မီးလောင်ခံ လူနာ၊ မိမိလည်ပင်းကိုမိမိ သင်တုန်းဓားနှင့် လှီးထားသော လူနာ စသည့်အကြောင်းကြောင်းနှင့် အသည်းအသန်လူနာမျိုးစုံတို့ကို မမောနိုင်၊ မပမ်းနိုင် ကြိဖန်ကုသကြ ပုံများမှာ ထိုဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ ကြီးမားသော စေတနာ၊ ကိုယ်ချင်းစာနှင့် မေတ္တာများသာတည်း။

ခေါင်းနှင့်ကိုယ်မှာ ဓားဒဏ်ရာကြီးငယ် (၂၀) ဖြင့် ရောက်လာသော လူနာ၏ အသက်ချမ်းသာရာရရေးအတွက် မေ့ဆေး မသုံးနိုင်တော့သဖြင့် ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းမျှဖြင့် အပ်နှင့်ညလုံးပေါက် ချုပ်ကြရသည့် အဖြစ်မျိုးတွေ။ လူနာများ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လွန်းသဖြင့် အသားကုန် အော်ဟစ်ခံစားနေရလျက် နာလွန်းသဖြင့် ဝေဒနာကြောင့် သတိလွတ်ကာ ဆရာဝန်အပေါ် ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုသံ၊ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေမှာ လူနာအပေါ် စိုးစဉ်းလေးမျှ စိတ်မကွက်၊ ကရုဏာသက်လျက် ချောမောနှစ်သိမ့်ကာ မိဘမေတ္တာမျိုးဖြင့် အသက်ကို ကယ်တင်နေပုံမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင်။

ဤသည်ကာလ ကောင်းကင်ယံမှ လေယာဉ်ယုံများက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ မကြာခဏ ဒေါသတကြီး အရှိန်အဟုန်တို့ဖြင့် ဝဲယုံကာ လူသတ်ဗုံး ကြဲချနေသည်။ ဆေးရုံကြီးပေါ်သို့ ဗုံးအချို့ ကျသော်လည်း ဆရာဝန်၊ ဆရာမများသည် ကိုယ့်အသက်ဘေး တစ်ဆိတ်ကလေးမျှ ဂရုမထားနိုင်ကြပဲ လူနာတို့ကိုသာ ကရုဏာစိတ်စောလျက် ရင်ဝယ်သားပမာ ကုသပေးနေကြလေ၏။

သာမန်စိတ်ဖြင့်ဆိုက ကိုယ့်အသက်ဘေးဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရာ ပြေးကြရမည့် အခြေအနေ။ ရန်ကုန်မှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးသူတွေ ဖြစ်ရာ နေရာခပ်များများတွင် အိမ်လွတ်၊ တိုက်လွတ်နီးပါး ပြေးကြပြီ။

သို့သော် ဤဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ဆရာမများသည် မကြောက်
မရွံ့ နောက်မတွန့်ပဲ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအပေါ် ကရုဏာလွှမ်းလျက်
သစ္စာမပျက်တမ်း မေတ္တာဓာတ် ဆက်လှမ်းလျက် ကရုဏာမိခင်ဖခင်
များပမာ ရဲရဲရင့်ရင့် ကြံကြံခိုင်ခိုင် ရပ်တည်နိုင်ကြလေသည်။

တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် ရင်တွင်းဖြစ် မေတ္တာ

တာဝန်ဝတ္တရားမျှဆိုက ဤသို့ မိမိတို့ အသက်ကိုပေး၍
မဆောင်ရွက်နိုင်ကြ။ ဤတာဝန်နှင့်ဝတ္တရား အခြေခံအားနှင့် နှလုံး
သား ကရုဏာတရား မေတ္တာမပွားနိုင်က ဤသို့ ဖြစ်မလာနိုင်ချေ။
မေတ္တာအစစ်မှာ သစ္စာက ကြံကြံခံပေးနိုင်သည်။ 'သေ မြေကြီး၊
ရှင် ရွှေထီး' စိတ်မွေးကြသည်။ သေက မြေကြီးသို့ မလွဲ။ ရှင်က ဘယ်သူ
အတွက် ရွှေထီးနည်း။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတို့အဖို့ မမျှော်လင့်နိုင်ကြပါ။
မိမိ၏လူနာတစ်ယောက် မိမိက ဂရုစိုက်သလောက် ဆင်းရဲကင်းပျောက်
ချမ်းသာရောက်က မိမိရွှေထီး ဆောင်းရသကဲ့သို့သာ မဟုတ်ပေလော။
လောကကြီးမှာ သူ့အသက် . . . အသက်တို့ကို ကယ်တင်လိုက်
ပြုရသော ဤကုသိုလ်ကြီးထက် အဘယ်ကုသိုလ်က ပိုမိုပါအံ့နည်း။
ထိုကာလဆိုး၊ ကံဆိုး မိုးမှောင် ဂျပန်ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဆရာဝန်၊
ဆရာမတို့သည် အလုပ်ဝတ္တရားများကို အနည်းငယ်လေးမှ အလစ်
ဆင်းမခံ။ အနားမယူကြပဲ ပြောင်မြောက်သော ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယဓာတ်

အားကြီးများဖြင့် ဆောင်ရွက်နေစဉ် အမြောက်သံ၊ ဗုံးဆံ၊ ကျည်ဆံတွေ ကြား သက်စွန့်ဆံဖျား မိမိ၏အသက်ကိုမျှ ပမာမထား။ လူနာများကို ကရုဏာပွားနိုင်ကြလေသည်။

ရန်သူကျည်ဆံ၊ သေနတ်သံများမှာ မိမိကိုယ်မိမိ ဂရုမထား နိုင်ပဲ လူနာတွေကို ခုတင်၊ အခန်း ပြောင်းတန်ပြောင်း၊ ရွှေ့တန်ရွှေ့ ပေးကြရသည်။ လျှပ်စစ်မီးက မလာတာများ၏။ လာပြန်လည်း မဖွင့် ရဲကြ။ ဖယောင်းတိုင်မီး၊ ရေနံဆီ မှန်အိမ်မီးလေး မှန်ပြပြကလေး အောက်မှာ ယောက်ယက်ခတ်မျှ လုပ်ပေးနေကြရ၏။

မမျှော်လင့်ပဲ သွေးသံရဲရဲနှင့် နောက်တစ်ယောက်၊ ဟော နောက်တစ်ယောက်နှင့် ရောက်လာပြန်တော့လည်း ဤအတိုင်းပဲ ကရုဏာပွား၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား စိတ်ဓာတ်များနှင့်အတူ သယ်ယူ မေးမ ချမ်းသာရာရကြစေဖို့ပင် ဖြစ်လာပြန်သည်။

ဗုံးကြဲလေယာဉ်တွေမှာ နေ့နေ့ညည အခါမရွေး အကြိမ်ကြိမ် လာတတ်သည်။ မမျှော်လင့်ချိန်လည်း ရောက်လာတတ်သည်။ လူနာ ကိစ္စအဝဝကို ညအမှောင်ထုထဲမှာပင် ခက်ခဲပင်ပန်းလှစွာ ဆောင်ရွက် ကြရသည်။

ဤတွင် သူနာပြုဆရာမများသည် အကူလုပ်သားအင်အား ပါ နည်းပါးသလောက် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြသည်။ သူနာပြုဆရာမများ အဖို့ အလုပ်ကြမ်း၊ အလုပ်နမ့်ကို သူ့အလုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ်မရွေး ကြစတမ်း ကြုံရာကျဘမ်း နှလုံးစိတ်ဝမ်း ဖြောင့်တန်းစွာ မေတ္တာထား နိုင်ကြသည့် စေတနာမိခင်များ ဖြစ်ကြ၏။

ဤအချိန်က မိမိတို့၏သူနာပြုဆရာမများသည် ကရိုင်းမီးယား စစ်အတွင်းက စစ်မြေပြင်တွင် သူနာပြုလုပ်ငန်းများကို အသက်ပေး ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်သူနာပြု ဆရာမ ဖလော့ရင့် နိုက်တင်ဂေး (Florence Nightingale) ကဲ့သို့ ဖန်မီးအိမ်နှင့် သူနာပြု နိုင်ကြ၏။ ထို့ပြင် ဝီယက်နမ်ပြည်၊ ဒီယင်ဗီယင်ဖူး တိုက်ပွဲကြားက

သက်စွန့်ဆံဖျား ပြင်သစ်သူနာပြုဆရာမ ဂျင်နီပေး (Genevieve) စသည့် ကမ္ဘာကျော် သူနာပြုဆရာမများ၏ စံတော်ချိန်ထက် ထစ်ထစ် ကလေး မနိမ့်နိုင်ပုံကို သိရှိဖတ်ရှုရပါသည်။

ဒုက္ခတေးထဲမှ စားဝတ်နေရေး

ဤဆရာဝန်၊ ဆရာမ၊ သူနာပြုများသည် ဤသို့ မလုပ်ကြပဲ ကိုယ်လွတ်ရာ ကိုယ်ပြေး၊ ကိုယ်နေသာသလို နေ၊ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အများကဲ့သို့ သူလို၊ ကိုယ်လိုနေကြလည်း ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် ဘယ်သူကမျှ အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိ။

ထိုသို့ ကာလဆိုးမျိုးမှာ မိမိအသက်ဘေးထက် သူ့အသက် ချမ်းသာရေးကို သွေးမအေး၊ မေတ္တာဖွေးဖြူစွာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်နိုင်ခြင်း စိတ်ထားသည် အံ့ဖွယ်ရာတည်း။

ယင်းသို့ ဒုက္ခမီးပုံ ဟုန်းဟုန်းထနေသည့်ကြား မိမိတို့အဖို့ ဘာတစ်ခုမျှ အာမခံချက်မရှိ။ အစားအသောက်ကလည်း ဖြစ်သလို စားကြရသော အစားဆင်းရဲခြင်း၊ အနေကလည်း ကြုံသလို နေကြရကြသလို အိပ်ကြရ၊ ကြက်အိပ်ကြကုန်၊ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ကြရ။ အဝတ်အထည်မှာရော ဘယ်သူကမျှ တာဝန်ယူပေးကြသဖြင့် စနစ်တကျ ဝတ်နိုင်ကြမည်နည်း။ ဤသို့ အခြေအနေဆိုး အမျိုးမျိုးကြားမှ သံမဏိစိတ်ထား မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် ကိုယ်ချင်းစာ စေတနာ စိတ်ထား

စေတနာမိခင် မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် ဇန ၄၃ တို့သည် ဘွားဘွားကြီးပေါ်တက်နေကြပေသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများ အားလုံးမှာ စည်းကမ်းရှိကြလျက် ညီညွတ်သော စိတ်ထားတို့သည် မလျော့သော ဇွဲ လုံ့လ၊ ဝီရိယစိတ်ဓာတ်တို့ကို စုစည်းထားသလို ဖြစ်နေကြလေသည်။

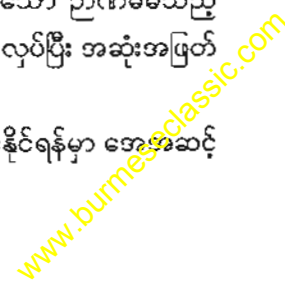
သူတို့သည် မိသားစုစိတ်ဓာတ်ဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း မြဲမြံခိုင်ခံ့ကြလေသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အထက်အောက်၊ အရာရှိ၊ မရှိဆိုတာတွေ စိတ်မမွေးကြ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထောက်ထား သက်ညှာကြ၏။ အားပေးကြ၏။ ကူညီကြ၏။ စာနာထောက်ထားကြသည့် သေဖော်ရှင်ဖက်များ တည်း။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဆရာဝန်ကြီးဦးဘသန်း၏ အတတ်ပညာနှင့် ညီညွတ်ငြိမ်းချမ်းသော စာနာထောက်ထားတတ်သော ဖခင်မေတ္တာသည် အံ့ဘနန်းဖြစ်ရလေသည်။ အောက်လက်ငယ်သားများကို အလုပ်လုပ်ရင်း စည်းရုံး၊ စည်းရုံးလျက် အလုပ်လုပ်၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာပေးသွားပုံများမှာ ခေါင်းဆောင်တို့၏ နည်းပေး လမ်းပြသဖွယ် ဖြစ်ရခြင်းကို ရာဇဝင် စာတင်ကြရလေသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာ မက်ဂစ်သာသည် မြန်မာဆရာဝန်လောင်း ကျောင်းသားများကို ချီးနှိမ်ခဲ့လေသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏အရည်အချင်းကို သူ စာမေးပွဲ ခြေဆိုသည့် အမှတ်များကိုကြည့်ပြီး တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းသည် မမှန်ကန်နိုင်ပေ။

လူတစ်ယောက်၏ဘဝခရီးရှည်ကြီးအတွက် ထိုလူ၏ အရည်အချင်းကို သတ်မှတ်ရာတွင် မိမိ မမျှော်လင့်နိုင်သော ဉာဏ်မမီသည့် ဆက်ရှိပစ္စုပ္ပန်အားနည်းချက်နှင့် မြှုပ်ကွက်ကို ချန်လှပ်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းသည် မှားယွင်းတတ်လေသည်။

ထိုနယ်ချဲ့ခေတ်က ဆေးကောလိပ်သို့ဝင်နိုင်ရန်မှာ အေးအဆင့်

နှင့်ဘီအဆင့် ခွဲခြားထားရာ အေအဆင့်ဖြင့်အောင်သူသာ အသိအမှတ် ပြုကြလျက်၊ ဘီအဆင့်မှအောင်သူများကိုကား ဆေးကောလိပ်သို့ ဝင်ခွင့် မပေးပဲ ပယ်ခဲ့ကြ၏။

စစ်ပြီးခေတ် ရောက်သောအခါ ထိုခေတ်က ဘီအဆင့် အပယ် ခံကျောင်းသားများစွာတို့သည် အလျှော့မပေးသော ဇွဲ လွှဲလနှင့် သူတို့ကို ခွင့်ပြုသည့် နိုင်ငံခြား ဆေးကောလိပ်များသို့ သွားရောက်ပြီး ပညာ သင်ကြားကြရာ ယနေ့တိုင် ထက်မြက်သော ဆရာဝန်ကြီးများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

ဂျပန်ခေတ်က ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေထဲမှာ ကျွန်တော်သတိအရ ဆုံးကတော့ ဆရာကြီးဦးဘသန်းက “လူမမာရဲဘော်တွေ၊ စိတ်အား မငယ်ရအောင် အာရုံပြောင်းပေးတဲ့သဘောနဲ့ ဂီတတွေ၊ တေးသီချင်း တွေနဲ့ ဖျော်ဖြေဖို့ တာဝန်ပေးထားလို့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက် တွဲပြီး သီချင်းဆိုရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားဟာ ဘီအိုင်အေ ဆေးရုံကြီးမှာ အဆိုတော် တင်တင်မြပါပဲ။ ကျွန်တော်က တော့ မိုးပါကြီး ဆိုပါတော့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ သာယာချိုအေးတဲ့အသံလေး ကို ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော့်နားထဲက မထွက်တော့ ဘူး”

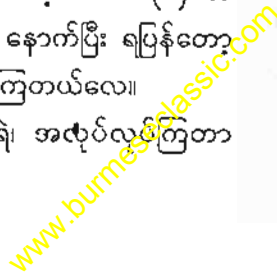
“ဆရာရယ် . . . ဗုံးရန် စက်သေနတ်ရန်တွေကြားထဲမှာ ကျွန်မတို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရတာ . . . ကံကောင်းလို့မသေကြပဲ ဒီနေ့အထိ အသက်ရှင်နေသေးတယ်နော်။ အဲဒီတုန်းက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဗုံးတွေ တရကြမ်းလာချနေတာ။ ကြာတော့ ဗုံးခိုကျင်းထဲ ဝင်ရမှာကိုပဲ ငြီးငွေ့ လာတော့တယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဗုံးလာကြပြန်ရော။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မကလည်း ဖျားနေလို့ အိပ်ရာထဲက ထချင်စိတ်မရှိတော့ ဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ဆင်းမပုန်းတော့ဘူးဆိုပြီး အိပ်ရာထဲမှာပဲ ဇွတ်ပေပြီး အိပ်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီလို အိပ်နေတုန်း မကြင်ယုံနဲ့ မသန်းဆင့်တို့က ဒီနေ့ ဗုံးချတာ သိပ်ကြမ်းတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို သူတို့နှစ်ယောက်က အတင်းဆွဲပြီး အောက်ထပ်ကို ခေါ်သွားကြတယ်လေ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မ

တို့နေတဲ့ အဆောင်ပေါ်တည့် တည့်ကို ဗုံးဆံနဲ့ တိုက်ရိုက်ကျတာပေါ့။ လေကြောင်းရန်ကင်းလို့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အခန်းကို ပြန်လာတော့လေ ဆရာ ရယ် . . . ကျွန်မအိပ်တဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ချထားခဲ့တဲ့ ခြင်ထောင်လေး ဟာ အမိုးထက်ခြမ်းကွဲ နေတာတွေ့ရပြီး ဗုံးဆန်တစ်ခုလည်း ကျွန်မ အိပ်ရာထဲမှာ စိုက်ဝင်နေတာကို မြင်လိုက်ရတာပဲ . . . အခုပြောရင်း တောင် ကြက်သီးထမိသေးတယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေ . . . အဲဒီတုန်းက နေ့စဉ်ဗုံးကြဲနေလိုက် ကြတာ ကြောက်ခမန်းလိလိပဲ။ ကျွန်မတို့အနားတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့လူတွေ တခြားဆေးရုံက ဆရာမတွေနဲ့ ဂျပန်ဆေးရုံက ဆရာမတွေကလည်း အားလုံးလိုလို ထွက်ပြေးကုန်ကြတာပဲ။ ကျွန်မတို့ ဘီအိုင်အေဆေးရုံက ဆရာ၊ ဆရာမတွေကတော့ ထွက်မပြေးကြပဲ ဗုံးတွေ ဘယ်လောက်ချ နေနေ တာဝန်ကျတဲ့နေရာက တစ်ဖဝါးမှမခွာပဲ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်အောင် ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ လုပ်ကြတာပဲ။ အဲဒါကို အဓိပတိ ဒေါက်တာဘမော် သိသွားတာနဲ့ နောက်နေ့မှာ ကျွန်မတို့ဆေးရုံ အမှုထမ်းတွေကို တစ်ယောက် ဂျပန်ငွေ (၂၅) ကျပ်စီ ဆုချတာ ဆရာ မှတ်မိသေးသလား။

ကျွန်မ တခြားဟာတော့ သိပ်မမှတ်မိချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ တို့ စားရတဲ့ထမင်းက ဝစိန်ဆန်ဆိုတော့ ရုတ်တရက် မျှိုမကျပ် လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ခံနေလို့။ ကျွန်မတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဟင်းလျာမွန်ဖြစ်တဲ့ ကင်ပွန်းရွက်ဟင်းရည်နဲ့ မျှော့ချမှပဲ လည်ချောင်း ဝမှာ တစ်နေတဲ့ ထမင်းလုပ်ဟာ ကျသွားတာပါပဲ။ ကင်ပွန်းရွက် ဆိုတာကလည်း ရွက်နုမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ အရွက်ကြမ်းကြီးတွေကို ချက်ထားတာ။ ကျွန်မတို့အားလုံး အလုပ်ဝင်တော့ ပထမ (၆) လ လောက်ဟာ လခရယ်လို့ တစ်ပြားမှမရခဲ့ဘူး။ နောက်ပြီး ရပြန်တော့ လည်း တစ်လကို ဂျပန်ငွေ (၂၅) ကျပ်စီပဲ ရကြတယ်လေ။

အဲဒီလို အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ၊ အလုပ်လုပ်ကြတာ

ကလည်း ပင်ပန်းရတဲ့အထဲ ဝမ်းရန်၊ စက်သေနတ်ရန်ကြောင့် နေ့တထိတ် ထိတ်၊ ညတထိတ်ထိတ်နေကြရပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်မတို့ သိပ်ပျော်တာပဲ ဆရာ . . . ”

“အေးဗျာ ခင်ဗျားတို့ဟာ တကယ့်ကို ဇွဲသတ္တိရှိကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပဲ။ တိုင်းပြည်အတွက် ခင်ဗျားတို့လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပုံ တွေကို ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ချီးမကုန်နိုင် ဆိုတာလိုပဲ”

ဤသည်တို့မှာ ဂျပန်ခေတ် ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးတွင် (ထိုစဉ် က သူနာပြုဆရာမများအဖြစ်) ဆရာကြီးဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့နှင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ နောင်နှစ် (၂. ၄. ၆၆) ခုနှစ်ရောက်သော် မင်္ဂလာဒုံ B.M.H ဆေးရုံကြီးတွင် ဗိုလ်မှူးဒေါ်ခင်စိ၊ ဗိုလ်မှူး ဒေါ်ရင်နု၊ ဗိုလ်မှူး ဒေါ်တင်ကြည်၊ ဒု-ဗိုလ်ဒေါ်တင်နုတို့နှင့် တွေ့ရ စဉ် ‘မှတ်မိသေး တယ်၊ ဂျပန်ခေတ်ဆေးရုံကြီးဝယ်မှ ဆင်းရဲဒုက္ခများ’ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုခေတ် ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ၏ သေတေးကြိုဒုက္ခများ

အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံများသည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ပျံဝဲလျက် ဝမ်းကြွပစ်မှတ်များ လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည်။ လရောင်ကလည်း အစွမ်း ကုန် လင်းပေးနေ၏။ ဂျပန်လေယာဉ်ပစ် စစ်သည်များကလည်း မီးမောင်းကြီးများထိုးကြလျက် လေယာဉ်လာလမ်းစောင့်နေသော ပို၍ လင်းထိန်သည့် အလင်းရောင်တို့သည် အမင်္ဂလာ မြင်ကွင်းများကို အထင်းသား မြင်ခွင့်ပေးထားသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ဂျပန်များရောက်လာပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးအား တပ်ချပြီး သူ့လူနာ၊ သူ့ဆရာ၊ သူတို့အလုပ်ချည်း ဖြစ်နေသဖြင့် (၁၉၄၂) ခုနှစ် တွင် ဆရာကြီးဦးဘသန်း ဦးဆောင်ကာ ရန်ကုန်မြို့၊ ဂေါ်ရာကုန်း ဒိုင်အိုစီဇင် မိန်းကလေးကျောင်းကို ဘီအိုင်အေ ဆေးရုံသစ်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေပါ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်တို့သည် မိမိတို့ ဆေးရုံပေါ်သို့ ‘ဝုံးကျရင်ဖြင့် ဒုက္ခ’ ဟု အားလုံးအတွက် ပူပင် သောက ဖြစ်နေကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆေးရုံ၏အောက်ဆုံးထပ် လူနာများအား ရာဆီသို့ လှေကားတစ်လျှောက် အပြေးအလွှား ဆင်းလာကြသည်။

www.burmeseclassic.com

အောက်ဆုံးထပ်သို့အရောက် ဆေးစပ်ခန်းရွှေ့နားတွင်ရပ်ပြီး လူနာများထားရာခန်းမကြီးအတွင်းမှ လူနာများအား . . .

“ရဲဘော်တို့ . . မကြောက်ကြနဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့ရှိတယ်”

ဟု အားပေးနေကြစဉ် ဆေးရုံအောက်ထပ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် အနာဆေးထည့်ပေးသည့် မောင်မြသင်းဆိုသူက မောကြီးပန်းကြီး အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး . . .

“ဆရာတို့ . . ဆေးရုံကြီးအနောက်ဘက်က ဗုံးခိုကျင်းတွေ ထဲမှာ မြက်ခြောက်တွေ ပစ်ထားတဲ့နေရာက မီးတွေ တငွေ့ငွေ့တောက် နေတယ်။ အဲဒါအတွက် လေယာဉ်ပျံတွေရဲ့ဘေးရန်ကို ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရပါပြီ . . .”

ဤသတင်းကို ရလျှင်ရချင်း ဆေးရုံသို့မီးကူးလာမည့်ဘေး၊ ရန်သူမြင်မည့်အလင်းရောင်ဘေးတို့ကြောင့် ဆရာဝန်ဒေါက်တာ မြင့်ဆွေ၊ ဗိုလ်လှသမိန်၊ ကိုကျော်ခင်နှင့်ဒေါက်တာဖူဂျီးမား အမည်ခံ ယိုးဒယားလူငယ်တစ်ယောက်တို့ပါ အဆိုပါ မီးလောင်ရာသို့ အချိန်မီ သွားရောက်ကာ မီးငြိမ်းသတ်နေကြစဉ် ရန်သူစောင့်ဂျပန်စစ်သားများ က အထင်လွဲကာ သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ချိန်ရွယ်ပြီး အုန်းဆံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ခံရကာ အဖမ်းခံကြရပြီး ခေါ်ရာပါသွားလျက် သေအံ့ဆဲဆဲ ဒုက္ခကွန်ယက်ဝဲထဲမှ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ညှဉ်းဆဲသူတို့၏ အကျဉ်းစခန်း၊ နှိပ်စက်ရာစခန်းများဆီမှ ဗိုလ်ကြီးသန်းရွှေ ဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကျေးဇူး ကြောင့် လွတ်လာခဲ့ရပုံများ။ ဆရာကြီးဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့သည် မိမိ တို့လုပ်ငန်းရှိရာ ဘီအိုင်အေဆေးရုံ ကြီးသို့ပြန်ရောက်၍ အရေးပေါ် လူနာခန်းသို့ရောက်မှ နောက်ကအလူးအလဲလိုက်ရှာနေသော ဆရာကြီး ဘသန်းတို့ ထပ်မံရောက်လာ ပြီး အကြောင်းစုံမေးမြန်းကာ ဆရာကြီးမှ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းအားဖြင့် တပည့်ချစ်များအား နှစ်သိမ့်ကာ လက်မှ အုန်းဆံကြိုးဒဏ်၊ အသားနီလန် ဒဏ်ရာများကို ကိုယ်တိုင်ယုယစွာ ပြုစုပေးရသည့် ဖြစ်ရပ်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းကလည်း သူ့တပည့်များအား ညအချိန် မတော်ကြီး ဂျပန်များ ရုတ်တရက် အထင်မှားအဖမ်းခံရသည်ကို မသိ ရှာပဲ မရှိတာသာသိ၍ စိုးရိမ်တကြီးလိုက်ရှာရာ ဤဆေးရုံကြီးတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေသည့် မေဂျာဂျင်နရယ် ဆူဇူကီးထံ အကူအညီ တောင်းပြီး ဂျပန်စစ်ဌာနသို့ မေးမြန်းစုံစမ်း ရှာဖွေနေခဲ့ကြရာမှ တစ်ကျော့ကြည့် ပြန်အလာတွင် ဤသို့ ဆုံတွေ့သိရှိရသည်။

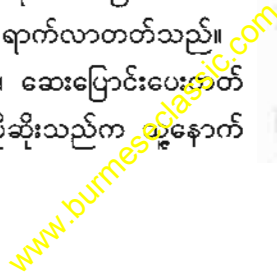

မေဂျာဂျင်နရယ် ဆူဇူကီး

မေဂျာဂျင်နရယ် ဆူဇူကီးမှာ တကယ်က နယ်ချဲ့ခေတ်က General Practitioner ပြင်ပဆေးဝါးကုဆရာဝန် တစ်ယောက်မျှဖြစ် ကြောင်း၊ နယ်ချဲ့ခေတ်က အလံပြဘုရားလမ်းတွင် ဆူဇူကီး သားဖွား ခန်း ဟူ၍ သားဖွားဆေးခန်းဖွင့်ထားရာမှ ဂျပန်များ မြန်မာပြည် ဝင် လာချိန်တွင် စစ်ဝတ်စုံကို ချက်ချင်းဝတ်၊ ဂျပန်ဓားရှည်ကြီး လွယ်ကာ ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးသို့ မကြာခဏရှိုးပြရောက်လာသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှန်က ဆေးပညာတွင် ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့် စာက မယှဉ်သာ အောင် နိမ့်သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် မခံချင်စိတ်များကို မျိုသိပ်၍ ယင်းတို့၏ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းကို သည်းခံရကြောင်းများကို ထင်ရှားစွာ သိရ၏။

ဘယ်ကလောက် စွက်ဖက်လာသနည်းဆိုမူ တစ်နေ့ကုန်၊ တစ်ညလုံး ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့် တပည့်ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ ကုသ ပြီး၍ ညနေ (၅) နာရီအချိန်လောက် သူရောက်လာပြီး Round လှည့်ကာ လူနာများကိုကြည့်ရှုလေ့လာရန် ရောက်လာတတ်သည်။

တိုဆေးထိုး၊ ဒီဆေး ဒီလိုလုပ်နှင့်ပါ၊ ဆေးပြောင်းပေးတတ် ခြင်းဖြင့် နှမ်းဖြူးအလုပ်လုပ်လေ့ရှိကြောင်း၊ ပိုဆိုးသည်က သူ့နောက်

ပါ ယိုးဒယားလူငယ် ဆရာဝန်အတူပါ ပါလာတတ်ပြီး သူ့ဆရာ ဆူဇူကီး နည်းတူ လူနာများအား စမ်းသပ်သလိုလို၊ ဆွေးနွေးမေးမြန်းဟန်ဖြင့်ပါ အထင်ကြီးအောင်လုပ်လေ့ရှိသည်ကိုပါ သူ့လက်အောက်ခံဘဝအား သိသာမြင်သာစေလေသည်။

ဆူဇူကီး၏ အာနုနည်းပေး ဒုက္ခရှာပုံတော်

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့ ဂျပန်၏အဖမ်းခံ အသက်ဘေးမှ မသေ ကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း ပြန်ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာပါပေ။ လေကြောင်းရန်များ အေးလာသည်နှင့်အမျှ ဆေးရုံကြီးမှာ လူနာများ တစ်စစ ရောက်လာကြပြီး လူဝင်လူထွက် စည်ကားလာ ပြန်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် အစစအရာရာ ဦးစီးပဓာန ဆရာ ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိစဉ် ယခင်က အိုပီဒီဆရာဝန် ဦးကွမ်းလွင် ပါရောက်လာ၍ ဆောင်ရွက်လာကြောင်း သိရသည်။ ဆရာဝန် ဦးကွမ်းလွင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဖော်ပြပါ ဆူဇူကီးသည် သူ၏ သစ္စာတော်ခံ တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဂျီဝဲ (ခေါ်) ကုလားလူမျိုး တစ်ဦးပါ ပါဝင်စေလျက် နေ့စဉ်အလုပ်ချိန်တိုင်းမှာ ဆရာကြီး ဦးဘသန်း ဘာလုပ်၊ ဘယ်သွား၊ ဘာဖြစ်၊ ဘယ်သူလာပြီး၊ စသည် နေ့စဉ် ဖြစ်ရပ်စုံကို သူ့လျှို့အလုပ်ဖြင့် သူ့ဆရာ ဆူဇူကီး မလာနိုင်သည့် အခါ သတင်းပို့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာဝန်အတူ ယိုးဒယားလူငယ် ဖြစ်သော ဖူဂျီးမားဆိုသူပါ လာတတ်ကြလေသည်။

ထိုဖူဂျီးမားက ဆရာကြီးဦးဘသန်း အလုပ်ပြုတ်ရေးနှင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေအား သူတို့ထံ ဖဲထုတ်ရယူနိုင်ရေး သွေးခွဲရန် တာဝန် ယူစည်းရုံးသော်လည်း သစ္စာကြီးမားသော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေက ပညာ

ဖြင့် ညင်သာစွာရှောင်တိမ်းကာ သူတို့သွေးခွဲခြင်းမှ ကွေ့ကွင်း လွတ်ကင်း ခဲ့ရလေသည်။

ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်

ဆေးရုံကြီးမှာ အခြေအနေတည်ကာစ ပထမဆုံး ဦးစွာအစ ရောက်လာကြသည့် ဆရာမများမှာ ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ ညီအစ်မဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ယခင်က အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ဆေး ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် ဆေးရုံကြီးတွင် သင်တန်းဆင်းစဉ်ကာလတွင် ခွဲစိပ်ကုသခန်းမကြီး နံပါတ် (၇၊ ၈) မှာရှိစဉ်ကတည်းက ဒေါ်ခင်ကြည် အား သူ့နာပြုဆရာမကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့ခဲ့ရသည်။ မရင်းနှီးခဲ့ကြ။

ထိုစဉ်ကတည်းက ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ရိုးသားတည်ကြည်ပြီး ကြံ့ကြီးလှသည့် ဆရာမကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် သိထားကြသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးပေါ် ရောက်ပြီး သိပ် မကြာခင် ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရောက် လာသည်။ ထိုစဉ်က ထိုညီအစ်မနှစ်ဦးမှာ ချာချီလမ်းရှိ သူဌေး ဦးဘအို ၏တိုက်တွင် တည်းခိုနေကြကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။

အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ကြီး

အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ကြီးမှာ စစ်မဖြစ်ခင်မီက ရန်ကုန် ဆေးရုံ ကြီးတွင် သူ့နာပြုသင်တန်း (၂) နှစ်တက်ထားပြီး၍ ပညာခံရှိပြီးဖြစ်

www.burmeseclassic.com

သည်။ ယခုကဲ့သို့ ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီး ရောက်လာသောအခါ ဆေးရုံ
ဂေဟာများအဖြစ် တာဝန်ယူရလေသည်။

နောင်သောအခါ ဒေါ်ခင်ကြီးသည် ဂျပန်ခေတ် လယ်ယာ
စိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီး၊ ဖ. ဆ. ပ. လ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဟောင်း
နှင့် ဝမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော သခင်သန်းထွန်း၏ ဇနီး
ဖြစ်လေသည်။

ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဒေါ်တင်ထွေး

ထိုသို့ ဒေါ်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်ခင်ကြည် ညီအစ်မရောက်လာပြီး
မကြာမီ ရောက်လာသူမှာ ဆရာမဒေါ်တင်ထွေးဖြစ်သည်။ (ဆရာမ
ဒေါ်တင်ထွေးမှာ နောင်သော် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ ဘဝကြင်ဖော်
ဖြစ်လာမည့် ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။) ထိုအခါ ဆရာမများဖြစ်
ကြသော ဒေါ်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဒေါ်တင်ထွေးတို့မှာ တကယ်
ညီမရင်းသုံးယောက်ပမာ တွဲဘက်ညီ ရင်းနှီးချစ်ခင်ပြီးဖြစ်သွားကြ
လေသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးသို့ နေ့စဉ်နံနက်
(၈) နာရီတွင် အချိန်မှန်မှန်ရောက်လာတတ်သည်။ မိမိတာဝန်ဖြစ်
သော လူနာများအား စေတနာထား ပြုစုနိုင်ရုံမျှမက ဤဆေးရုံကြီး၏
ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းများကိုပါ အခြားသော အမှုထမ်းများ
နှင့် အတူ စိတ်ပါဝင်စားအားတက်သရော ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်လာ
ပါသည်။

အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ကြီးမှာလည်း သူ တာဝန်ယူရသည့်
ဂေဟာများလုပ်ငန်းကို အလွန်တာဝန်ကျေပွန်သူအဖြစ် ထင်ရှားလာ

သည့်အပြင် မီးဖိုဆောင်ကုလားများ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရာဆီသို့ ချက်ပြုတ်ရာတွင် သန့်ရှင်းသေသပ်မှုရှိစေရေးနှင့် လူနာများအား အချိန်မှန် စနစ်တကျ စေတနာပါပါ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကူညီနိုင်ရန်အထိ အသိပညာပေးကာ လက်တွေ့ပါဝင်ဆောင်ရွက်လာသည်။

ထို့ပြင် လူနာများ၏အိပ်ရာနေရာများ သန့်ရှင်းသေသပ်ရေးဆိုင်ရာအထိ စနစ်တကျဖြစ်စေရေးများကို မိမိအသိပညာစိတ်ဓာတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်နိုင်လေသည်။

ဤမျှသာမက ဆေးရုံတွင် ဘက်စုံအားကိုးရသည့် ကိုကျောမောင်ဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဆေးရုံကြီးသန့်ရှင်းရေးအတွက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားများကို စနစ်တကျ ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်လာပြန်သဖြင့် ဆေးရုံကြီးမှာ တင့်တောင်းတင့်တယ် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ယင်းသို့ ဒုက္ခဝဲဂယက်ထဲမှ ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့် တပည့်ဆရာဝန်၊ ဆရာမများသည် မိမိတို့ဆေးရုံကြီး သန့်ရှင်းသာယာရေးအတွက် မရှိသည့်ဆေး ကိုယ်တိုင်ရှာ၊ လုပ်သားများ ကိုယ်တိုင်စု၊ ရောက်လာသမျှ လူနာမှန်သမျှအား စေတနာ တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးနှင့် မေတ္တာထားကာ ပြုစုကုသလျက်မှ သာတောင့်သာယာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ဖြစ်လာရသော်လည်း ဖော်ပြပါ ဆူဇူကီးနှင့်သူတပည့်ကျော် ကုလားဂျီဝဲဆိုသူတို့၏ နှမ်းဖြူးပေးဒုက္ခကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရခြင်းက ကန့်လန့်ကြီးခံလျက်ရှိနေသေးသည်။

သူခိုးက လူလူအော်

ဖော်ပြပါအတိုင်း အဆိုးထဲက အကောင်းကြို၊ အမှိုက်ထဲမှ ရွှေကိုရှာအဖြစ် မိမိတို့ဆေးရုံကြီး၏ဘဝလေးကို မိမိတို့ကိုယ်တူ ကိုယ်ထ

စုပေါင်းရှာကြိုလုပ်ဆောင်နေချိန် ဆရာကြီးဦးဘသန်းမှ အစ ဆေးရုံကြီးတစ်ခုလုံးရှိ အမှုထမ်းအားလုံးကိုပါ ဆူးငြောင့်ခလုတ်ကန်သင်း ဖြစ်လာသူမှာ နေရာတကာ နှမ်းဖြူးနေသည့် ဆူဇူကီးနှင့် သူတပည့်ကျော်ကုလားဂျီဝဲတို့ ဖြစ်လေသည်။

ထိုဆူဇူကီးဆိုသူမှာ တစ်ချိန်က မေဂျာဂျင်နရယ်အဖြစ်နှင့် ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်လာသည့် နှမ်းဖြူး ဆူဇူကီးပင် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ဤဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဤအဆောက်အဦမှာ စစ်ဖြစ်စဉ်က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအဖြစ် ထွက်ပြေးသွားကြရာမှ ကျန်သော ဒိုင်အိုစီဇင် မိန်းကလေးကျောင်းဖြစ်ရာ ထိုကျောင်းမှ စစ်ပြေးပြေးကြရလေသော် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများစွာ ကျန်ရစ်လေသည်။ ထိုပစ္စည်းများအား အဆိုပါ ဆူဇူကီးနှင့် သူ၏တပည့်ကျော်ကုလားဂျီဝဲတို့ လာရောက်ပြီး ခပ်တည်တည်နှင့်သိမ်းယူကြကာ ကိုယ်ကျိုးသုံးစွဲကြသည်။

ဤသို့ ခပ်ပြောင်ပြောင် နေ့ကြောင်တောင် ယူဆောင်သွားသည့်ဖြစ်ရပ်ကို အများသိသော်လည်း သူတို့သည် ခပ်အေးအေး မသုံးမနေကြပဲ ဤဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ရှိဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ ခိုးကြောင်းဖြင့် 'မင်းတို့တွေဟာ အားလုံး သူခိုးတွေချည်းပဲ' ဟု မျက်နှာပြောင်တိုက် ကြိမ်းမောင်းလိုက်ချေသေးသည်။

ဤသို့ ဆူဇူကီး၏ အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျ ခြယ်လှယ်မှုများကို သံယောင်လိုက်ပြီး မျက်နှာလို၊ မျက်နှာရ ခိုင်းဖတ် ကုလားဂျီဝဲကပါ သူ့ဆရာခြေရာနင်းပြီး မခိုးမခန့်အရယ်၊ အကြည့်တို့ဖြင့် သခင်အားရကျွန်ပါးဝလုပ်လာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြဿနာမီးထွန်းရှာသည် ဂျီဝဲ

တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် လူနာရဲဘော်များအား ဆေးထည့်ပေးနေစဉ် ဧည့်သည်တစ်ယောက် အမှတ်မထင် ရောက်လာ၏။ ထိုဧည့်သည်မှာ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ (၁၉၃၄) ခုနှစ်က ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ပြည်ကျောင်းဆောင် အခန်း (၁၇) တွင် ပထမနှစ် (M.B.B.S) သင်တန်းတက်စဉ်က အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်း ကိုအုံးကျော်ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ကိုအုံးကျော်မှာ ဖိလော်ဆော်ဖီ နောက်ဆုံးနှစ်သင်တန်းတက်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ပြီးအောင်လုပ်ပြီး ဒေါက်တာ မြင့်ဆွေသည် သူငယ်ချင်းကိုအုံးကျော်ကို ရှေ့ဆောင်၍ မိမိအခန်း သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ မိမိအခန်းဝသို့ရောက်သော် မထင်မှတ်သော မြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်ရလေ၏။

အကြောင်းမှာ မိမိကိုယ်တိုင် သပ်ရပ်ကျနစွာ ခင်းကျင်းထား သည့် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် အသားက ရေနံချေး အမည်း ရောင်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ဘောင်းဘီအန္တမ်း၊ ပေရေနေသည့် ဘွတ်ဖိနပ် ကြီးဝတ်လျက် အခန်းသား ခန့်ခန့်ကြီး ဝင်အိပ်နေသည့် ကုလားဂျီဝဲကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ဒေါသ ထောင်းခနဲထွက်သော်လည်း မတွေ့တာကြာ၍ ယခုမှတွေ့ရသည့် သူငယ်ချင်းမျက်နှာကို ထောက်၍ ပညာရှိအမျက် အပြင်မထွက်ကောင်းဟု သတိရဆင်ခြင်ပြီး . . .

“ဂျီဝဲ . . . ငါဧည့်သည် လာနေတယ် . . မင်း ခဏဖယ်ပေးပါ . . . နောက်တော့ ပြန်အိပ်ရင်အိပ်ပေါ့ . . . မင်း အိပ်နိုင်တယ် . . .” ဟု ပြောရာ . . .

“ဘာလို့ ဖယ်ပေးရမှာလဲ . . ဒီဆေးရုံမှာ ငါ ဘယ်နားနေနေ . . . နေပိုင်ခွင့်ရှိတယ် . . .”

ဟု ရိုင်းပျံ့စွာပြောပြီး အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည်

အိပ်မြဲပြန်အိပ်သွားပြန်လေသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေအဖို့ အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရသော ဒေါသတို့ သည် ပိုမိုကြီးထွားပေါက်ကွဲကာ ငေးကြောင်လျက် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေသော သူငယ်ချင်းကိုပင် အားနာစွာဖြင့် ဂျီဝဲအနားကပ်သွား ပြီး ဘိုဆံတောက်ကို အပိုင်အုပ် ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားနှင့်ဆွဲထူ လိုက်သော အခါ ဂျီဝဲသည် ကြောင်တစ်ကောင်၏လက်ဝယ် ကြွက်ပါလာသလို ပါ၍ အလာ နားအံ့နားရင်းနှင့် ပါးပါမကျန် ဖြောင်းသတ်အောင် ဆက်တိုက် ရိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

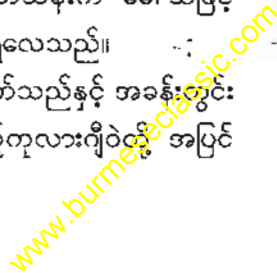
ဂျီဝဲသည် ဘာမျှမတုန်ပြန်နိုင်ပဲ သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့ ခွေခနဲ ပြန်ကျသွားပြန်သည်။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ဒေါသစိတ်ဆိုး မပြယ် သေးပဲ ဂျီဝဲ၏ ဆံပင်ကို ထပ်မံပြီး အားဆင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ တမံတလင်း ဆီသို့ ဆွဲချလိုက်သောအခါမှာလည်း အောက်သို့ အစနံ့သား ပစ်ကျသွား ရာ . . . ‘လုပ်မယ့်လုပ် မှတ်လောက်အောင်လုပ်မှ’ ဟု ဆိုသည့် မထူး စိတ်ဝင်ကာ ဂျီဝဲအား ဘောလုံးကန်သကဲ့သို့ ဆက်တိုက်ကန်ပစ်ရာ ဂျီဝဲ သည် တံခါးထွက်ပေါက်မှ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ထပြေးမှ လွတ်ငြိမ်း သက်သာခွင့် ရသွားလေသည်။

တစ်ကုပတ္တိညာဏ်ကောင်းလှသည့် ဒေါ်ခင်ကြည်

ပွဲလည်းပြီး သူငယ်ချင်းပါ ပြန်သွားသဖြင့် ဒေါက်တာ မြင့်ဆွေ သည် လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ဆက်လုပ်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ညနေ (၃) နာရီခန့်တွင် ဆရာကြီးဦးဘသန်း ရောက်လာကာ သူ့ ရုံးခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ မကြာမီ ဆရာကြီးဦးဘသန်းက ခေါ်သဖြင့် ဆရာကြီး၏ရုံးခန်းသို့ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသွားရလေသည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏အခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် အခန်းတွင်း မှာ ဆရာကြီးဦးဘသန်း၊ ဆူဇူကီးနှင့် တပည့်ကုလားဂျီဝဲတို့ အပြင်

ဒေါ်ခင်ကြည်အား တွေ့ရလေသည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းမှာ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ ဂျီဝဲကို လက်သံ ခြောင်ပြောင် ဆုံးမနှိပ်ကွပ်လိုက်သောဖြစ်စဉ်ကို မသိရသေးသဖြင့် ဆူဇူကီး၏ ဒေါသအမူအရာဆိုးကို အံ့အားသင့်စွာ အကဲခတ်သလို ဖြစ်နေရှာ၏။

(နောက်မှ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ပြန်ပြောချက်အရ ဆူဇူကီးသည် ဆရာကြီးဦးဘသန်းအခန်းထဲ ရောက်ကတည်းက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံနှင့်အတူ “ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကို အခု ခေါ်ပေး . . ငါ သူ့နဲ့တွေ့ချင်တယ် . . ” ဟု ဇွတ်ကြီးအတင်း တောင်းဆို နေကြောင်း ဆို၏။)

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏ အခန်းတွင်း ရောက်၍ အားလုံးနှင့်ပက်ပင်းဆုံကြရသောအခါ ဆူဇူကီးက ဒေါသ တကြီးနှင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကို ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ကုလားဂျီဝဲက မျက်ရည်ခံထိုးပြီး ငိုပြောပြောကာ သူ့ဝေဒနာခံစားချက်များကို နတ်သံ နှောလို့ ရင်ဖွင့်ကြေညာလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကလည်း ကုလားဂျီဝဲ၏ ရှိမ်းစိုင်း သည့် အမူအရာ၊ နေပုံထိုင်ပုံနှင့် မခံမညား၊ မထေမဲ့မြင် ပြန်ပြောပုံ တို့ကို သူ့ဆရာကြီးဆူဇူကီးကို ပြန်ရှင်းပြနေသည်။ ထို ရှင်းပြနေစဉ် မှာပင် ဂျီဝဲက . . “နိုးဆာ . . . နိုးဆာ” နှင့် စကားဝင်လှပြောသလို ဖြစ်နေရာ ဘေးမှနားထောင်သူများက ဘာနားထောင်၍ ဘာဆုံးဖြတ် ရမှန်းမသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေသည်။

စေတနာမီခင် ဟောသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် ၅၉
ဒေါ်ခင်ကြည်

ဤအခြေအနေကို ချက်ချင်းရိပ်စားမိသော ဒေါ်ခင်ကြည် သည် တစ်ကုပုစ္ဆိဉာဏ် ဖျတ်ခနဲဝင်လာကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကား ဖြင့် . . .

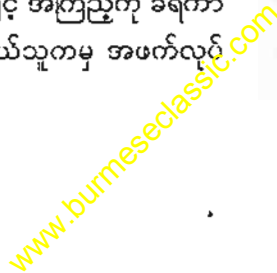
“ဂျီဝဲ . . . မင်းဟာ ကိုယ့်မေဂျာဂျင်နရယ်ကို ဘာကြောင့် မရိုမသေ မလေးမစားနဲ့ အနှောင့်အယှက်ပေးချင်တာလဲ . . . ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး . . နားထောင်ပါလား . . . ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် ဆူဇူကီးအား မြှောက်သလို နှင့် သူ့တပည့်ဂျီဝဲအား ချောက်သလိုလည်းဖြစ်သွားရာ ဂျီဝဲမှာ ရုတ်ချည်း ငြိမ်ကျသွားပြီး ဆရာဆူဇူကီးမှာ ဒေါသငြိမ်းသွားသလိုဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြည် ၏ သူ့အပေါ် အရိုအသေပေးရေးစကား ပါလာသဖြင့် ချက်ချင်း စိတ် ပြောင်းကာ ‘ကောင်းပြီလေ’ ဟု သဘောဖြင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို အေးဆေးသောလေသံသို့ ချက်ချင်းပြောင်း၍ မေးလာ တော့၏။

တကယ်တမ်း အဖြစ်မှန်ကိုကြားရသောအခါ သူ့တပည့်ကျော် ဂျီဝဲ၏ အစအမှားကို သိလိုက်ရပြီး အေးဆေးစွာ ဆေးရုံမှ ပြန်သွား လေတော့၏။

ဤကိစ္စတွင် ဆူဇူကီး ဒေါသမငြိမ်းပါပဲ ဒေါ်ခင်ကြည် ကြား ဝင်မပြောမိချေက ဆူဇူကီးသည် သူ့တပည့်ဂျီဝဲ၏ တစ်ဖက်နားကြား နှင့် ပြဿနာကို ဆုံးစမရရှိ ကလနားမရရှိ ရှာနိုင်ဘိသည်။

သူ့ဆရာ ဆူဇူကီး ပြန်သွားပြီး ဆေးရုံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသော တပည့်ကျော်ဂျီဝဲသည် ဒေါင်းများအလယ် ကျီးသဖွယ် မျက်နှာငယ်ကာ ဆေးရုံအမှုထမ်းအားလုံး၏ ရွံ့မှန်းစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် အကြည့်ကို ခံရကာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ရှိလေသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ အဖက်လှုပ် စကားမပြောတော့။

ထိုနေ့ ထိုအကြောင်းဖြင့် ကုလားကျိပ်သည် သူ့ဆရာ ဆူဇူကီး ကပဲ အလိုက်သိ အကင်းပါးစွာ ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသလားမသိ။ ဤဆေးရုံကြီးသို့ လုံးဝမလာတော့ပဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဆူဇူကီး လက်မှိုင်ချ။ ဆရာကြီး ဦးဘသန်း လက်စွမ်းပြ၊ ဒေါ်ခင်ကြည် ပါဝင်ရ

ဆေးရုံကြီးမှာ ကျိပ် ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ သူ့ဆရာ ဆူဇူကီး သည်လည်း အနေအထိုင်ဆင်ခြင်သွားသလိုရှိပြီး ဆေးရုံကြီးသို့ အလွန် အလာကျသွားသဖြင့် ဆေးရုံကြီးမှာ ပိုမိုအဆင်ပြေ ချောမွေ့စွာ လည်ပတ်လာ၏။

ဆူဇူကီးမှာ ကန်တော်ကလေး လူတို့ရုံလမ်းရှိ မိမိကိုယ်ပိုင် သားဖွားနှင့်မီးယပ်ကု ဆေးရုံတွင်ပင် ကုသပေးနေတော့သည်။ တစ်နေ့ နံနက် (၈) နာရီခန့်အချိန်တွင် ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီး၏ ဆရာကြီး ဦးဘသန်းရှိရာ အခန်းသို့ ဖော်ပြပါ ဆူဇူကီးဆေးရုံမှ သားဖွားမီးယပ် ဆရာမကြီး၏ ရေးပေးလိုက်သော (အကူအညီတောင်း၊ မေတ္တာရပ်ခံ၊ ဆရာပင့်) အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာတိုကလေးတစ်စောင် ရောက်လာ သည်။ စာမှာ -

“လူနာ ရာနီ . . . သားဖွား လူနာ၊ ခါးရိုးကွင်းကျဉ်း၊ ပထမ သားဦး . . .”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ဆူဇူကီး မကုနိုင်တော့သလို ထိုဆေးရုံမှ သားဖွားဆရာမကြီးများလည်း မတတ်နိုင်ဖြစ်ရသည့်ကိန်း ဆိုက်လာသဖြင့် လက်မြောက်ကာ ဆရာကြီးဦးဘသန်းအား အပ်ရန် တစ်လမ်းတည်းရှိကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် သဘောထားကြီး၊ သည်းခံ၊ စိတ်

ရှည်၊ ဇွဲသန်လှသည့်အလျောက် သူနှင့်တကွ မိမိတို့ဆေးရုံကြီးက ရွံ့မှန်း နေရသည့် ဆူဇူကီးအပေါ် မကြည့်တော့ပဲ လူနာအပေါ်ဆီကိုသာ ကရုဏာဖက် မေတ္တာစိတ် သက်ရောက်လေသည်။

ဆရာကောင်း သမားကောင်းတို့မည်သည် လူနာတို့၏ အသက် ကိုကယ်ရန် ကြိုကြရပါက ရန်သူ၊ မိတ်ဆွေဟု မခွဲခြားကြ။ လူနာကို လူနာဟုသာ ရောဂါဝေဒနာပျောက်ကင်းရေး စိတ်ချမ်းသာ လူကျန်းမာ ရေးကိုသာ တစ်ကြောင်းတည်း၊ ဖြောင့်ဖြူးတည်ကြည်သည့် ပညာရှင် သူတော်စင်၊ သူတော်ကောင်းမြတ်တို့၏ အကြည့်အမြင် သုံးသပ်ဆင်ခြင် လက်တွေ့ပင်လျှင် အဓိကထားလျက် ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

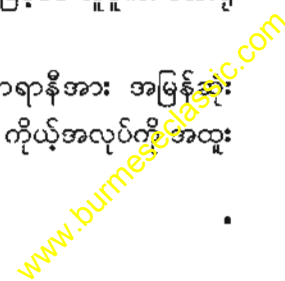
လူနာ အသက်ရှင်ကျန်းမာရေးအတွက် ဗိုက်ခွဲရန်သာ အဓိက ဟု ဆရာကြီးဦးဘသန်း သိလိုက်ရသည်နှင့် ဆရာကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ဒေါ်ခင်ကြည်အား ခေါ်လျက် . . .

“ဆရာမ ဆူဇူကီးဆေးရုံသွားပြီး (C.S) လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ခွဲစိပ် ကိရိယာအစုံကို . . . ပိုးမွှားကင်းစင်အောင် ရေနွေးအိုးထဲ မိနစ် (၂၀) ကြာအောင် ပြုတ်ထားပေးပါ . . . အားလုံးသာ အသင့်ပြင်ထားပေးပါ”

အကင်းပါးလျက် အမြင်ကျယ်ပြီး အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက် ပြီးသော ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ‘ချက်ဆို နားခွက်မီးတောက်’ ပြီးဖြစ်၏။ ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏ ညွှန်ကြားချက်ကို လှစ်နေအောင် သိပြီးဖြစ်ရာ ဆရာမှာ မှာသည်အတိုင်းပင်လျှင် ပြည့်စုံစွာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်လိုက်လေ သည်။

မကြာမီ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ဆရာကြီးဦးဘသန်း၊ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၊ ဦးကိုကိုကြီး၊ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည် ဆရာကြီး ဦးဘသန်းကိုယ်တိုင်မောင်းသည့် ကားငယ်လေးဖြင့်ပင် ဆူဇူကီး ဆေးရုံ သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

ဆူဇူကီးဆေးရုံရောက်သည်နှင့် လူနာရာနီအား အမြန်ဆုံး စစ်ဆေးပြီး သူ့တာဝန် သူ့အလုပ်၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ့်အလုပ်ကို အထူး

ညွှန်ကြားနေစရာမလိုတော့ပဲ ရှေ့ပြေးလုပ်စရာများအား လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပြီးသည်နှင့် 'အားလုံး . . . အသင့်ဖြစ်ပြီ ဆရာ' ဟု အချက်ပေး အကြောင်းကြားသံနှင့်အတူ ဆရာကြီးဦးဘသန်း အလှည့်သို့ ရောက်သွား၏။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် ချက်ချင်းပင်လျှင် အားလုံးကို ကြည့်စစ်ဆေးပြီး လူနာ၏ ချက်မှသည် ဆီးစပ်ဆီသို့တိုင် ခွဲစိပ်ကုသသည့် ဆရာဝန်သုံးဦးဖြင့် ခွဲချလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေလျက် ဆရာကြီးဦးဘသန်းမှ လူနာအား ခွဲစိပ်ကိစ္စ လုပ်ဆောင်သမျှ နောက်မှအရိပ်ပမာ ထပ်ကြပ်မကွာ သူ့လုပ်ရမည့် အလုပ်များကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းဖြင့် ဆရာကြီးဦးဘသန်း အတွက် စိတ်တိုင်းကျရသလို လူနာလည်း စိတ်ချမ်းသာရာ ရသွားလေသည်။

ခွဲစိပ်ပြီးသည်မှ ပြန်လည်ချုပ်ပြီးသည်အထိ ချောမောစွာ အောင်မြင်ပြီးမြောက်သွားလေသည်။ (လူနာ ရာနီ၏ဝမ်းတွင်းမှ သန္ဓေသားအား ဆူလူကီးဆေးရုံမှ ဆရာမကြီးထံ ခွဲစိပ်စဉ် ပြုစုရန် ပေးထားရာ ထိုဆရာမကြီးက သူတတ်သိပြီးသည့်အတိုင်း သန္ဓေသားကို စီစဉ်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရာ လူနာ ဗိုက်နာနေသည်မှာ နေ့ (၁၂) နာရီကျော် ပြီးဖြစ်၍ အသက်မရှင်နိုင်ဟု သူခန့်မှန်းချက်နှင့် ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှသည့် ဤကလေးအား သေပြီဟု ထင်ကာ အနီးရှိ ဇလုံတစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လျက် ရေစက်နားတွင် ချထားခဲ့သည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် မိခင်ဖြစ်သော လူနာရာနီအား ခွဲစိပ်ကုသရေး အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသော်လည်း ခွဲစိပ်မွေးဖွားပြီး သန္ဓေသားထံ စိတ်ရောက်ပြီး ချက်ချင်းသွားယူစစ်ဆေးသည်။ ဆူလူကီးဆေးရုံဆရာမကြီးက သေပြီဆိုကာ ဇလုံထဲကို ပစ်ထားသော ကလေးမှာ ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏ စစ်ဆေးချက်ဖြင့် အသက်မသေပဲ မောင်ကံထူး

တောနာဒီခင် မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် ဇွန် ၆၃
အဖြစ် အသက်ရှင်ခွင့်ဖြင့် လူ့လောကတွင် လက်မထောင်နိုင်လေသည်။

ဗိုလ်လကျော

(၁၉၄၂) ခုနှစ်၊ မေလ၏ နောက်ဆုံးပတ်အရောက်တွင် ဤဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးသို့ လူမမာအဖြစ်နှင့် ဆေးကုသခံရန် ရှေးဦးစွာ ရောက်လာသည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဗိုလ်လကျော (ခေါ်) သခင်လှဖေ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်လကျောသည် ထိုစဉ်က မေဂျာဂျင်နရယ်အဖြစ် လူသိများခဲ့သည်။

ဗိုလ်လကျောသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့်အတူ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း မနားတမ်း ကြိုးပမ်းရာမှ အအိပ်မမှန်၊ အစားမမှန်သည့်အပြင် ခရီးက ပမ်း၊ လမ်းက ကြမ်းမှာ နေ့ည ရက်လကြာရှည် ပင်ပန်းဒဏ်ကြောင့် အားကုန်အားပြတ် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဆရာကြီးဦးဘသန်းက ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီး အပေါ်ထပ် သီးသန့်ခန်း (ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ အပေါ်တည့်တည့်အခန်း) မှာထားကာ 'ဆေးဝါးကုသပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး ဦးဘသန်းနှင့် တကွ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၊ ဗိုလ်လှသမိန်နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမ၊ သူနာပြုများ ဝိုင်းဝန်း ဝရုတစိုက်ကုသကြခြင်းဖြင့် ဆရာဆရာများ၏ မေတ္တာကြောင့် ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်လာရလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါက

တစ်နေ့သောအခါက ဗိုလ်လက်ျာ၏ ဖခင်ကြီး ပဉ္စင်းတက်နိုင် ရေးကိစ္စတွင် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူနိုင်ရေးအတွက် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ တာဝန်ယူခဲ့ကြရသည်။

ထိုနေ့က ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ဆင်းဒဝစ် လမ်းဘက်ရောက်ကြကာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ဝမ်းတံတားကိုကျော်ပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဈေးဘက်ဆီ ရောက်ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် သိမ်ကြီးဈေး၊ ထိုမှတစ်ဖန် မြင်းလှည်းငှားကြပြီး ကြည့်မြင်တိုင်သို့ သွားကြသည်။

ဦးသိန်း+ဒေါ်ပု သင်္ကန်းပရိက္ခရာဆိုင်မှ သင်္ကန်းပရိက္ခရာများ ဝယ်ယူပြီး ထိုဆိုင်မှထွက်လာကြရာ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ အသုပ်စုံဆိုင်လေးကို ဒေါ်ခင်ကြည်လှမ်းကြည့်ပြီး အသုပ်စုံစားကြရန် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေအား အဖော်ညှိ၏။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေက 'ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မထိုင်ရန်၊ မစားရန်' ကန့်ကွက်ပါသော်လည်း ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဝန်းကျင်နှင့် အခြား အကြောင်းအရာများကို လျစ်လျူပြုကာ မိမိ၏လက်ငင်းစားလို သည့်

စေတနာမီခင် မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် ၏ ၆၅

လက်သုပ်စုံ ချဉ်၊ ငန်၊ စပ်ကို ဟင်းချိုပူပူကလေးဖြင့် ရှားရဲ့ မြည်အောင် ချက်ချင်းပဲ မြိန်ရေယှက်ရေ စားလေသည်။

ဤသည်တို့မှာ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်မှုမရှိခြင်း၊ မိမိနှင့်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ဆိုက ပွင့်လင်း ရိုးသားစွာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်တတ်ပုံကို သိသာစေခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်မှာ တာဝန်ကျေပွန်လှသည့် ဆရာမကောင်း တစ်ဦးဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံများကို သဘော ကျလှသဖြင့် ဆရာကြီးဦးသဘန်းက ဆုချသည့်အနေနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည် အတွက် စုရတီလုံချည်ဝယ်ရန် ငွေ (၃၀၀-) ကျပ် ပေးပြီး ဒေါက်တာ မြင့်ဆွေအား ဝယ်ခိုင်းခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်ဖြစ်ရပ်များကို တွေးတောရင်း ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ ကိုယ်တိုင်မှာ ဒေါ်ခင်ကြည်အပေါ် မိမိ၏နှမအရင်းကဲ့သို့ သဘော ထားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ခွဲခွာရမည့်အရေး နောင်တွေ့ရန် ခက်ခဲနေမည့် အရေး တွေးကာ နှမြောသကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းစိတ် ဖြစ်ပေါ်ရပုံကို တွေ့ရသည်။

ထို့တူ ဖခင်သဖွယ် အစစစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီး လက်တွေ့ လုပ်ငန်းမှာ လက်တွဲမကွာရှိခဲ့သော ဆရာကြီးဦးဘသန်းလည်း သက်ဝေသီချင်းဆိုလျက်ပင် မျက်နှာမသာမယာရှိလှအောင် ခင်မင် ခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်

ဤဆေးရုံကြီးသို့ ဗိုလ်လက်ျာ ဆေးကုသခံလျက်မှ နာလန်ထစ အချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အသည်းအသန် ဖျားနာနေသဖြင့် တပည့်စစ်ဗိုလ်များက ဆရာကြီးဦးဘသန်းအား လာခေါ်ကြသည်။ ထို အချိန်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ယခင် အင်္ဂလိပ် သံအမတ်ကြီး အား ထားရှိသည့် အလံပြတုရားလမ်းရှိတိုက်တွင် နေထိုင်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဤမျှအသည်းအသန် ဖျားနာခြင်းမှာ ဖျားနာရလောက်အောင် ပင်ပန်းထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် (၁၉၄၂) ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလဆန်းမှအစ ယိုးဒယား (ထိုင်း) နိုင်ငံ၊ ဗန်ကောက်မြို့မှ ခရီးပြင်းနှင့်ခွဲရာ မတ်လအတွင်းမှ ရန်ကုန်ရောက်ရ၏။ ဤခရီးမှ ယခုလို ရောက်သော်လည်း အားချိန်၊ နားချိန်ဟူ၍ မရှိတော့သဖြင့် အထက်မြန်မာပြည်သို့ ဆက်လက် ခရီး သွားသည်မှာ မလကုန်ခန့်အထိ ကြာလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ငါးလခန့်ခရီးက ပမ်း၊ လမ်းကြမ်းနှင့် ကိုယ်ပမ်းစိတ်နွမ်း ဖြစ်လောက်သော ခရီးဒဏ်၊ အစား

စေတနာစီခင် မဟာသီရိသူဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် နှစ် ၆၄ မမှန်၊ အအိပ်မမှန်၊ ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ မမှန်၊ ရာသီဥတုဒဏ် စသော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် အပျင်းဖျားရသည့် အဖြစ်သို့ ကြုံရလေသည်။

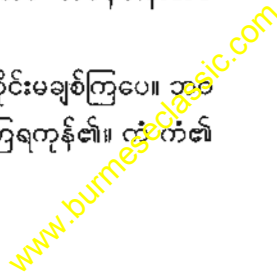
ထိုအချိန် ယခင် ချာချီလမ်းတွင်နေပြီး ဆေးရုံသို့ နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်းလေ့ရှိသော သူနာပြုဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သည် ဤဘီအိုင်အေ ဆေးရုံကြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး ပြည်မြို့မှရောက်ရှိလာသည့် ဆရာမ ဒေါ်တင်ထွေးနှင့် ပေါင်းဆုံကြချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ ဆရာအခေါ် အပင့်လာသဖြင့် ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်အတူသွားကြပြီး ဗိုလ်ချုပ် ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ အပြင်းဖျားရှိန်မှာ အပူချိန် (၁၀၃) အထိ တက် နေပါသည်။ ဆရာကြီးဦးဘသန်းမှ ဗိုလ်ချုပ်အား ကုသင့်သော ဆေးဝါး ကုထုံးတို့ဖြင့် စမ်းသပ်ကုသပြီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ ပြန်လာ သည်။ ဆေးရုံရောက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ အရ အနီးကပ်စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနိုင်ရန်အတွက် ဆရာမ ဒေါ်တင်ထွေး အား အထူးသူနာပြုအဖြစ် ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် ဗိုလ်ချုပ် ထံသို့ တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

ဤနေရာတွင် ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် ရှေးဦးဆုံး ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ ကျန်းမာရေးအား ကြည့်ရှုရန် ခေါ်သွားသော ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဤမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရှေးဦးအစ ပထမ တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ကြင်ယာတော်ဖြစ်အံ့သော ဘဝနီဒါန်းအစ မြစ်လေသည်။

လူ့ဘဝဟူသည် ချစ်တိုင်းမညား၊ ညားတိုင်းမချစ်ကြပေ။ ဘဝ ရေစက်ဆုံရာ ကံတရား၏ လားရာအတိုင်း ဖြစ်ကြရကုန်၏။ တံ့ကံ၏

အကြောင်းတရားများ၏ စေစားစေ့စပ်ရာအတိုင်းသာ လက်ခံ ဆုံးဆည်း ပေါင်းစပ် ကောင်းမြတ်ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ကျန်းမာရေးဆိုးရွားချိန်၊ ဆရာမဒေါ်ခင်ကြည်က ဤဆေးရုံသို့ ရောက်ချိန်အဖြစ် ဆုံကြ၊ ကြုံကြဖို့လည်း ခက်ခဲ ကြပါသည်။ ဆုံချင်၊ ကြုံချင်သောအခါ ဆုံရ၊ ကြုံရမည့်ဘဝဖြစ်စဉ် မှန်သည် စိတ်ကူးယဉ်ဖြစ်ရပ်များထက် များစွာ ဆန်းကြယ်လှလေ သည်။ ဆုံလို့ဆုံ၊ ကြုံ၍ကြုံတိုင်းလည်း ဤအဖြစ်မျိုးထိ ရောက်နိုင်ရန် ခက်ခဲတတ်ပါသည်။ ဘဝတစ်ခု၏ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့သည် မိမိအထင်ထင်တစ်လုံးထက် မြင်မဆုံးအောင် ဆန်းကြယ်တတ်ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဆရာမ မတင်ထွေးအား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အနီးကပ်စောင့်ကြပ်ရန် အထူးသူနာပြုအဖြစ် ဆရာကြီး ဦးဘသန်းမှ တာဝန်ပေးထားသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်၏ အနေတည်သော ပင်ကိုယ်အနေအပြောမျိုးကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဆရာမ မတင်ထွေးမှာ မရွံ့မရဲရိုနေမိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက် စာပေနှင့် နိုင်ငံရေး စစ်ရေးတို့ဖြင့် လွတ်လပ်ရေးဆိုသည့် ပြင်းပြသောဆန္ဒ၊ ဝီရိယ စိတ်ထားတို့ကြောင့် မိမိ၏အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိတ်မကူးနိုင်ရုံမျှမက မည်သည့်အမျိုးသမီးနှင့်မှ ရောဝင်ပြီးရယ်ခြင်း၊ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းမျှပင် အချိန်မရှိနိုင်။ အကြောင်းလျော်စွာ အမျိုးသမီးများနှင့် ဆုံရကြိုရဘုံဘဝမှာလည်း သူ့အလို၊ စိတ်အလိုက်ဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စဖြင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်နေသူမဟုတ်။ ဖြစ်မိသည့်တိုင် သူ့ဦးနှောက်ထဲက တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုယန္တရားအောက်တွင် တစ်စမကျန် မြုပ်ကွယ် ပဇ္ဇာန်သွားရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဤလွတ်လပ်ရေးနှင့်ပင် အတွေးပေါင်းစုလျက် ဤ ကြီးပမ်း
 ရေးကွန်ယက်သည် သူ့ရင်ထဲ အသည်းထဲ၊ အတွေးထဲမှာ ထာဝရ
 ပြည့်သိပ် မွန်းကျပ်နေသလိုရှိပြီး မျက်နှာထား တည်လွန်းလျက် တစ်ခါ
 တစ်ရံ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်နေတတ်သည်ကို ယောက်ျားချင်း အမျိုးသား
 များပင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်အား မဆုံးဖြတ်နိုင်ရုံရာ ယခုလို ကျန်းမာရေး
 စောင့်ရှောက်မှုအတွက် သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦးအဖို့ ပိုမို၍ အနေကြပ်၊
 အထိုင်ကြပ်လျက် အကဲခတ်ရ ခက်ကြမည်မှာလည်း သဘာဝ။

သို့ဖြစ်ရာ အထူးသူနာပြုဆရာမတာဝန်ဖြင့် ရောက်နေရ
 သော ဆရာမမတင်ထွေးအနေဖြင့်ကား ကြောက်လန့်စိုးရွံ့ဖြစ်ရသည်
 မှာ မဆန်း။ ဤသို့သော ကျန်းမာရေးနှင့်ဆိုင်သည့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမ
 များ၏ စိတ်ဓာတ်ကား အံ့ဖွယ်ဖြစ်လောက်သော ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊
 သတ္တိ၊ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ တာဝန်ဝတ္တရားအရာတို့မှာ ထူးခြားစွာ
 ကျေပွန်လွန်းကြသည်မှာလည်း မြင့်မြတ်သော အစဉ်အလာကောင်း
 ကြီးဟု ကျိန်းသေပေါက်ပြောနိုင်လောက်ပါသည်။

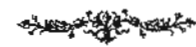
အကူသူနာပြုဆရာမ မတင်ထွေးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကို ကြောက်မယ့်
 ကြောက်မိသော်လည်း သူ့နာပြုဆရာမ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားကို
 တစ်ဆံခြည်မလျော့။ ဗိုလ်ချုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ချွေးများ အဆမတန်
 ထွက်လျက်ရှိရာ အင်္ကျီ၊ အိပ်ရာခင်းမှအစ မပြတ်ကြည့်ရှု၍ ဂရုတစိုက်
 လဲလှယ်ပေးခြင်း၊ ဆီး၊ ဝမ်းမှမကျန် လိုသမျှပြုစုပေးနေလေ၏။

သို့သော် ဆရာမ မတင်ထွေးသည် ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့်
 တကွ ညီအစ်မအရင်းလိုဖြစ်ကြသည့် ဆရာမဒေါ်ခင်ကြည်ကဲ့သို့
 ပုဂ္ဂိုလ်များက တာဝန်ပေးသဖြင့်သာ မလွန်ဆန်နိုင်၍ တာဝန်ကျေပွန်
 အောင် ထမ်းဆောင်ရသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏မျက်နှာထားကို ကြောက်ရွံ့
 စိတ်က များလာသဖြင့် ညနေပိုင်းတွင် ဆေးရုံသို့ ပြန်ရောက်လာကာ
 ဆရာကြီးဦးဘသန်းအား . . .

“ဆရာ . . . ဗိုလ်ချုပ်ကို ဒီဆေးရုံမှာခေါ်ထားရင် ပိုကောင်း

ပါတယ်။ အိမ်မှာဆိုတော့ ဆေးရုံမှာလိုတော့ ဘယ်မှာအစစ ပြည့်စုံ
 ပါမလဲ။ ဒီလို ပြည့်စုံတာမဟုတ်လို့ လုပ်ရတာလည်း သိပ်အဆင်မပြေ
 ပါဘူး ဆရာ . . . ဒီမှာဆို ဆရာတို့၊ မမကြည်တို့ အနားမှာထားပြီး
 ကုသတာမျိုးဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ . . .”

ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် တပည့်မ၏ အကြံပေးတင်ပြလာ
 ခြင်းအပေါ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီး မစဉ်းစားတော့ပဲ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း
 အား ဤတီအိုင်အေဆေးရုံကြီးဆီသို့ တင်ပေးလိုက်တော့သည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဘီအိုင်အေဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ ကုသခြင်းဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်၏ကျန်းမာရေးမှာ သိသိသာသာ တိုးတက် လာလေသည်။ အဖျားကျသွားပြီး အားအင်ဖြည့်တင်းရန် လိုသေး သည်။ ဆေးရုံမှဆင်းမည်ကြံလျှင် ဆင်းခွင့်မပေးသေးပဲ အားအင်ပြည့် စေရေးအတွက် ဆက်လက်၍ ပြုစုကုသပေးနေကြလေသည်။

အင်အားပြည့်ဝစေမည့် နွားနို့၊ ကြက်ဥ စသည် အစာ အာဟာရများ ကျွေးမွေးခြင်းနှင့် ဆေးဝါးဓာတ်စာလိုရာဖြည့်စွမ်းခြင်း၊ ရေပတ်တိုက်ပေးခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများအား အခြားဆရာမများ လုပ်မပေးခဲ့ကြသဖြင့် လူကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ကြည်ကိုယ်တိုင် တာဝန် ယူ ပြုစုပေးရလေသည်။

ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ကြည်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အသက် အရွယ် အတွေ့အကြုံအရဖြစ်စေ မွေးရာပါ ပဋိသန္ဓေစိတ်ဓာတ် ဖြူဖြောင့်လျက် စေတနာမိခင်စိတ်ထားပါပြီးသူ ဖြစ်နေသဖြင့် ဆရာမကောင်းတို့၏ ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် စိတ်တိုတတ်၊ စကားပြောပြတ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကို စိတ်ရှည်ဖွဲ့သန် သည်းခံခြင်းဖြင့် ကောင်းစွာ ပြုစုနိုင် ရလေသည်။

မဠိမစာပေတိုက်

လောကတွင် နှမြောတွန့်တိုခြင်းအား ရက်ရောခြင်းဖြင့်၊ စိတ်တိုခြင်းအား စိတ်ရှည်ခြင်းဖြင့်၊ ကောက်ကျွေးခြင်းအား ဖြူဖြောင့် ခြင်းဖြင့်၊ ဒေါသကြီးသူတို့အား စစ်မှန်သော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အနိုင်ရ နိုင်၏။ မိမိဘက်က အနေမှန်၊ အကျင့်မှန်၊ စိတ်ထားမှန်၊ သစ္စာ မေတ္တာ သန်လျက် သတ္တိနှင့်အသိ ပညာများပါ ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်ပြီး ဆန္ဒ၊ ဝီရိယ၊ စိတ္တ၊ ပညာ ဖြစ်သော အခြေခံ အောင်မြင်ကြောင်း လေးပါးပါ ဖြည့်စွမ်း ပေးနိုင်လျှင် ဤကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဘယ်အရပ်က ဘယ်သူနှင့်မျှ အဆင်မပြေစရာမရှိနိုင်ပေ။

ယခု ဒေါ်ခင်ကြည်သည် လူနာဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကို မိခင်မေတ္တာမျိုး၊ မိခင်စိတ်၊ အစ်မကြီးမေတ္တာမျိုး၊ အစ်မကြီး စိတ်ဓာတ်ဖြင့် သူနာပြုဆရာမ၏ စေတနာမိခင်စိတ်များပါ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်မှု ပြုစုကုသချက်များအေးရိပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သံမဏိစိတ်များကို ဖော့ဖယောင်းပမာ ပျော့ပျောင်းလာစေသည်။

မေတ္တာစစ်တို့မည်သည် အလျား အနံ မရှိသော်လည်း အသွား အပြန် ရှိစမြဲတည်း။ ကိုယ့်မေတ္တာမှန်၍ သစ္စာခံမြဲက ရဲ့ပုံ ပြတ်သားစွာ အောင်နိုင်ရလေသည်။ ယခုမူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ရှုတည်တည် မာကြောသည့် သွင်ပြင်ရုပ်လက္ခဏာတို့သည်ပင် အပြီးရိပ်သို့ ပြီး ယောင် အရောင်သမ်းလာသည်ကို အားလုံးမျက်မြင် ဖြစ်လာလေသည်။

တကယ်က အကြမ်းနှင့်အနု၊ အဝိုင်းနှင့်လေးထောင့်၊ အပျော့ နှင့်အမာ စသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်တို့သည် ဘဝတစ်ခုအား တစ်ထပ် တည်း မဖြစ်စေနိုင်။ ရွှေနှင့်သံ ရောစပ်၍မရနိုင်။ ရွှေက သံအဆင့်သို့ ပြောင်းမည်လား၊ သံက ရွှေအဆင့်သို့ ပြောင်းမည်လား။ ဓာတ်တူ၊ တလားတူ၊ စိတ်ဓာတ်အရည်အသွေး၊ အရည် အချင်းတူမှ ပေါင်းနိုင်ကြ လေသည်။ ဗီဇမျိုးစေ့ တူသော်လည်း ဓာတ်တူ၊ ကလားတူ၊ အရည် အသွေး၊ အရည်အချင်းမတူက မပေါင်းနိုင်ကြချေ။ တူသော တစ်နေ့ ပေါင်းစပ်နိုင်ကြလေသည်။

မဠိမစာပေတိုက်

စိတ်ဓာတ်သိမ်မွေ့နူးညံ့မှု အနုပညာနှင့် မေတ္တာ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပင်ကိုယ်ဗီဇသဘာဝ ပဋိသန္ဓေ စိတ်ဓာတ်ရင်းခံက မွေးရာပါ ကြမ်း၊ စိတ်ရမ်းမျိုးမဟုတ်။ သူ့ကျွန်မခံ သည့်စိတ်၊ လွတ်လပ်ရေးရရန်စိတ်တို့ဖြင့် ကျယ်ဝန်း ကြီးလေး နက်နဲ ခက်ခဲလှသော ပြဿနာကြီးအဖြစ် သူ့စိတ်မှာ လိုရာမရသော စိတ် အဖြစ် စိတ်တိုနေသည် ထင်ရပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ယခု သော် ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ကြည်၏ မေတ္တာရိပ် ပြုစုကုသမှု အောက်ဝယ် ဗိုလ်ချုပ်၏စိတ်အစဉ်တို့သည် ဖော့ဖယောင်းပမာ ပျော့ပျောင်းလာ ရ၏။ အပြုံးရိပ်များ ပွင့်လင်းလာလေသည်။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြုပြင်မှုထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ပြုပြင်ရ သည်မှာ အဆများစွာ နက်နဲခက်ခဲလှလေ၏။ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ကြည်၏ စေတနာ မိခင်အစွမ်း မေတ္တာလမ်းပေါ်သို့ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏စိတ်ဓာတ်များ ရွှေ့ပြောင်းလာချိန် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ ၏ အလွန်ညက်ညောသော အနုပညာသဘော၊ တယောလက်သံ သည် လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏စိတ်ကို အနုပညာစမ်းရေထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်သလို အကူအပံ့ ဖြစ်နေစေလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဤဆေးရုံတွင် ကုသခံ နာလန်ထချိန် မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဦးကျော်ငြိမ်း (ဖ. ဆ. ပ. လ) ခေါင်းဆောင် သည် သွေးအားနည်းရောဂါဖြင့် ဤဆေးရုံသို့ ထပ်ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ်က ဦးကျော်ငြိမ်းမှာ ရှေ့ဆုံးက ကျန်းမာရေးကုသခံယူနေသော ဗိုလ်လကျာနှင့်အတူ နှစ်ယောက်အခန်းတွင် အတူနေပြီး ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းမှာ တစ်ဦးတည်းခန်းမှာ တစ်ဦးတည်းနေရပါသည်။

တစ်ညတွင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် အလုပ်အားလပ်ချိန်မှာ မိမိအခန်း၏ ဝရန်တာသို့ထွက်လျက် ဖွားဘက်တော် တယောကလေး ကိုထိုးရင်း လသာသာ၊ လေသာပြတင်း ချိုလေညင်းမှာ လှိုင်ထိပ်ခေါင် တင်၏ စိန်ချူးကြာညောင်ဘောလယ်ကို လက်ကွက် ကြွယ်ကြွယ်၊ ဂီတ သံစဉ်ကို ဆိုတီး တီးကာ နေလေသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကောင်းစွာကြားရလျက် ဤဂီတသံစဉ်မှာ နှစ်ဝင်သွားသည် ထင်ရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်၏ သံမဏိ လိပ်ပြာတို့သည် ဂီတပန်းဝတ်ရည် ဝတ်မှုန်ဝတ်လွှာတို့ဆီ သဘာဝ လိပ်ပြာလေးများအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားစေသည်။ မေတ္တာမှန်နှင့် ဂီတရသတို့သည် အချိုပေါ်သကာလောင်း ပိုမိုပျော့ပျောင်း နူးညံ့ လာစေလေသည်။

စိန်ချူးကြာညောင် x x x လရောင်တွေလင်းပါလို့ x x မှန်ရွှေပြတင်းရယ်က x x x မယ်ခုမော် x x x သုံးချက်စည်တော် x x x စည်တော် x x x ရိုက်ဆော်ညှင်းတယ်လေး x x x လင်း လုပေါ့နော် x x x

ဤကရုဏာရသ ဂီတသံစဉ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နှလုံးသားအစဉ်သို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်ထင်ရ၏။

နောက်တစ်နေ့ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့အိမ်ဂေဟာသို့ ခဏပြန် ရန် အောက်ထပ်သို့ ဣန္ဒြေရရ ဆင်းလာရာ တယောလက်သံနှင့်

တေးသံရှင်ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကို ပြီးပြသွားလေသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ ဗိုလ်ချုပ်ထံမှ အပြီးရိပ် ခံစားချက်တို့သည် မကြုံစဖူး ကြည်နူးထူးထွေ အံ့ဖွယ်ခံစားချက်အဖြစ် ဝမ်းသာလျက် ကျန်ရစ်လေသည်။

အချိန်မှာ ည (၇) နာရီခွဲခန့် လကလည်း လင်းလက်အားဖြင့် သာလွန်းလှလေသည်။ သဘာဝ လေပြေလေညင်းက သာယာမှုအပြင် ရင်ကိုအေးမြစေလေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် မိမိအခန်း၏ဝရန်တာတွင် အဖော်တယောလေးနှင့် အသံစမ်းနေလေသည်။

ထိုစဉ်ခဏမှာပင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် တယောကို ခဏချကာ တံခါးဆီသို့သွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သော အခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ ဗိုလ်စကြာတို့ ဖြစ်နေလေ၏။ စောစောက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဆေးရုံမှ အိမ်သို့ခဏပြန်ပြီး ဆေးရုံသို့ပြန်အလာမှာ ဗိုလ်စကြာပါ ပါလာခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွက်လိုက်မိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တံခါးဖွင့်ပေးသော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း . . .

“ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ . . . တယောယူပြီး လိုက်ခဲ့စမ်းဗျာ . . . ဟို ဆရာမ မခင်ကြည်တို့ဆီ အလည်သွားရအောင်”

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဖိတ်ခေါ်သံကြောင့် မငြင်းသာတော့ပဲ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်နေသော အချစ်တော်တယောလေးကို ရင်မှာပိုက်လို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်စကြာနှင့်ဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့ သုံးဦးသားမှာ ဆေးရုံကြီးအပေါ်ဆုံးထပ်သို့တက်ကြပြီး ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ရှိရာအခန်းသို့ တက်သွားကြလေသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ် ကော်ရစ်ဒါမှာတော့ အပြင်က လရောင်ဖွေးဖွေးနုနုကလေးများ ယိုဖိတ်ဖြာဆင်း လင်းလက်နေလေသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်မို့ လေပြေလေညင်း၏ အေးမြသောရသာကို ကိုယ်စိတ်

နှစ်ပါး အေးမြသွားအောင် ခံစားကြရလေသည်။ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်၊ ပန်းမာန်တို့သည်လည်း ကြည်နူးစွာ ယိမ်းနဲ့ ကပွဲဆင်ကြသလို ရှိနေလေသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသော အချစ်တော်တယောကလေးဖြင့် ခေါ်ရာသို့လိုက်သွားပြီး ‘သီချင်းဆိုဖို့နဲ့ တယောထိုးပေးဖို့’ ဟု ကြိုတွက်မိနေ၏။

တူရိယာဂီတပစ္စည်းများ အားလုံးတို့တွင် တယောထိုးခြင်း ဂီတပညာသည် ခက်ခဲပါ၏။ တတ်သူ ရှားလှ၏။ တယောသည် ဂီတတူရိယာအားလုံး၏ ဘုရင်ဘွဲ့ထူးနေရာကြီးကို ရရှိပြီးလေသည်။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ တယောလက်သံနှင့် ကိုယ်တိုင်ဆိုထိုး၊ သံစဉ်အရ ဆိုလျှင် ကျွမ်းကျင်အဆင့်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စိတ်အစဉ်ကို အပြီးစိတ်နှလုံးအသွင်သို့ ပြောင်းစေရာမှာလည်း ဤတယောမပါဟု မည်သူမျှမငြင်းနိုင်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နာလန် ထစရွှင်ပြသွက်လက်နေပုံနှင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှသော ပြီးအလှ ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ရ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အပြီး အနု အလှတို့ကို သူတစ်ယောက်မှလွဲ၍ မည်သူမျှမြင်ဖူးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တွေးထင်ကြည်နူးမိတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ ဤအပြီး၊ ဤမျက်နှာထားနှင့် ပင်ကိုယ်သဘာဝ စိတ်ထား၊ မွေးရာပါ နူးညံ့ပုံတို့သည် ဤအချိန်တွင် တင်းပြည့်၊ ကြပ်ပြည့်၊ ပေါ်လွင်နေသည်ဟု ခံစားမိလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အား အပြောကြမ်း၊ အနေကြမ်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ခက်ထန်သည်ဟု ဆိုသူအပေါင်းတို့အား ယခုအချိန်မျိုး တွေ့လိုက်ရလျှင် ထိုသူတို့သည် မိမိတို့၏ ထင်မြင်ယူဆပြောဆိုဝေဖန် ရေးသားသမျှတွေကို ပြန်လည်ပြုပြင် ကြလိမ့်မည်ဟု ဤမျက်မြင်ဖြင့် တွေးထင်မိလေသည်။

ဂီတ ဆည်းဆိုသည်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်စကြာနှင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့ သုံးဦးသား ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ် အနောက်တောင်ထောင့်ရှိ ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့် ဆရာမ မတင်ထွေးတို့နေထိုင်ရာ အခန်းဆီသို့ ရောက်ကြလေသည်။

“ဆရာမ . . . ဧည့်သည်လာတယ် . . .”

ဗိုလ်ချုပ်က အခန်းဝမှရပ်ပြီး အသံပေးလိုက်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏အသံကိုကြားရသည့်အတွင်းမှ ဆရာမသုံးဦးတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်တို့လာမှန်းသိလိုက်၏။ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့် ဆရာမ ဒေါ်တင်ထွေးတို့နှစ်ဦးသည် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေရာမှ အိပ်ခန်းတွင်း ဆီသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည် ကျန်ရစ်နေလေ သည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် မပြေးသာ၊ မရှောင်သာတော့ပဲ ကူခြေ ကြီးစွာဖြင့် ပြီးရွှင်သောမျက်နှာမှ သာယာသောအသံဖြင့် . . .

“ဗိုလ်ချုပ်တို့ အလည်လာကြသလား . . . ထိုင်ကြပါရှင် . . . ထိုင်ကြပါ . . .”

ဟု ပြောပြီးမှ . . .

မဋ္ဌိမစာပေတိုက်

တောနာမိခင် မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် ဣန္ဒ ဇွန်

“ဪ . . . ဧည့်ခန်းက အိုက်လှပါတယ်လေ . . . ဝရန်တာ မှာထွက်ကြရအောင် . . .”

ဟု ဒေါ်ခင်ကြည်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဧည့်ခန်းမှ ကုလား ထိုင် (၂) လုံးကို ဆွဲမယူကာ ဝရန်တာရှိ စားပွဲဝိုင်းမှာ နေရာချလေ သည်။ ထိုအခါ အလိုက်သိတတ်သော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကပါ သူ့ အချစ်တော် တယောလေးကို ဧည့်ခန်းရှိ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တင်ထား ပြီး အခြားကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ဒေါ်ခင်ကြည်ဆီသို့ ပို့ပေး လိုက်သည်။ ဝရန်တာမှာ ရှိပြီးကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် လေးယောက်စာ ကုလားထိုင်လေးလုံးသည် စားပွဲဝိုင်းကလေးမှာ အစေ့အငှ နေသား တကျ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စတင်၍ နေရာယူအထိုင်ချလိုက် သည်။ ကျန်အားလုံးသည် သူ့နေရာနှင့်သူ အထိုင်ရသွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စတင်၍ စကားဆိုလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာမ . . . အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်ရဲ့လား . . . အမှုထမ်းက နည်း၊ လူနာက တဖြည်းဖြည်းများလာ၊ ဆေးရုံက လည်း နေသားတကျ မဟုတ်သေးတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့ . . . ရွှေတောင် တိုက်ပွဲက ဒဏ်ရာရလာကြတဲ့ လူနာတွေ ဘယ်အခန်းမှာထားသလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်၏စကားအစ အမေးနှင့်ချိန်ကိုက် လိုက်လျှောညီထွေ ပင် ဒေါ်ခင်ကြည်ထံမှ အဖြေပေးလေသည်။

“အခုအချိန်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာက ပင်ပန်းတော့ ပင်ပန်း တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပင်ပန်းတာကိုချည်း ကြည့်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး ပေါ့ . . . ကျွန်မတို့ သူနာပြုဆရာမတွေလည်း ကိုယ့်တတ်နိုင်တဲ့ အပိုင်း တနေပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် ဝင်ရောက်ကူညီဖို့ရာက ကျွန်မတို့ရဲ့ တာဝန်ပါပဲ။ ရွှေတောင်တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရလာတဲ့ လူနာတွေကတော့ အခန်းနံပါတ် (၂) မှာ ရှိပါတယ်။ ဒီလူနာတွေကို ဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့ နောင်ရှောက်ပေးနေတာပါပဲ . . .”

မဋ္ဌိမစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

တွေ့ကာစ ပဏာမ လိုအပ်ချက်စကားများကို ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းအမေးနှင့် ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ကြည်၏ အဖြေများရှေ့သွား နောက်လိုက် စံချိန်မီအံ့ကိုက် ဖြစ်သွား၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဆရာမ . . ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ တိုင်းပြည်လွတ်လပ် ရေးရဖို့ ခုလို ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတဲ့ ခရီးတစ်လျှောက်မှာ ဆရာမတို့လို ကြင်နာယုယစွာ ပြုစုပေးခြင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရပါဘူး။ ဒီဆေးရုံရောက်မှ အခုလို ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုယုယတဲ့ ဆရာမတို့နဲ့ တွေ့တော့မှ စိတ်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမိတယ်ဗျာ . . . ကိုင်း . . . ဆရာမ . . . သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုစမ်းပါ . . . ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ က တယောကိုင်ဗျာ . . .”

ဗိုလ်ချုပ်သည် ပင်ကိုယ်က စကားကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး အပို မပြောတတ်။ တို့ကျဉ်းလိုရှင်းကို ပြောတတ်သူဖြစ်ရာ ဤမျှပြောက တော်လောက်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ပုံရပါသည်။

“ကိုင်း . . . ဆရာမ . . . သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုစမ်းပါ . . . ဒေါက်တာမြင့်ဆွေက တယောကိုင်ဗျာ . . .” နှင့် လိုရင်းသို့ ဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ရှက်ပြီး ပြုံးလျက် . . .

“အို . . . ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း ရှက်စရာကြီး . . ဘယ်ဆို တတ် ပါမလဲ . . .”

မဖြစ်မနေ၊ မရမနေ စိတ်ရှိပြီးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်ကို ပြုံး၍ကြည့်လျက် ထပ်မံမေတ္တာရပ်ခံပြန်လေသည်။

“ဆိုသာဆိုပါ . . . ဘာမှရှက်စရာမရှိပါဘူး . . ကျွန်တော်တို့ ချည်းပဲ ရှိတာပါ . . .”

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည် သီချင်းဆိုရေးကို အားပေးနေ စဉ် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေက အလိုက်သိပြီး ဖြစ်စွာဖြင့် သူ့အချစ်တော်

တယောကလေးကို ထယူကာ ဖြည်းညင်းစွာ အသံစမ်းလျက် ခေါ်သံ ပေးလိုက်လေသည်။ ဤတွင် ဗိုလ်စကြာမှ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည် တို့ကြားဝင်ကာ အကြောင်းသိများဖြစ်၍ . . .

“ခင်ဗျား . . . စိန်ချူးကြာညောင် ဆိုတတ်သားပဲ . . .”

ဟု ရေလာမြောင်းပေးလေသဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြည်အား ငြင်းမရ ရန် ထပ်မံတိုက်တွန်းလေသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ထိုအချိန် က တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများအဖြစ် ကြီးကျယ်ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦး၏ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်လိုတော့သဖြင့် သီချင်းဆိုရန် ဟန်ပြင်ရတော့သည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် သူ၏အချစ်တော် တယောကလေးဖြင့် စိန်ချူးကြာညောင်ကို ဘောလယ်ကွက်ဖြင့် စပြီးအသံပေးလိုက်လေ သည်။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ အသံစပေးလိုက်သည့် ဘောလယ်ကွက်မှာ ဒေါ်ခင်ကြည်ဆိုမည့် စိန်ချူးကြာညောင် မဟုတ်မှန်း ဖျပ်ခနဲ သတိထား လိုက်မိကာ ဒေါ်ခင်ကြည်ဆိုမည့် စိန်ချူးကြာညောင်မှာ စစ်ကြိုခေတ်က နာမည်ကျော်အနုပညာရှင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်မေရှင်ဆိုခဲ့သော ‘မယ်ခုမွှေ’ သီချင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တာ မြင့်ဆွေသည် ရှေ့က ဘောလယ်လက်ကွက်ကို တီးနေရာမှ ချက်ချင်း သံဆန်းသို့ပြောင်းပေးလိုက်သောအခါမှ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ချိုမြိန်သာယာ ဖွယ်အဆိုသံနှင့် အတွဲညီ ပီပြင်စွာသော တေးသံဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဂီတသည် လူ့နှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော စွမ်းအား ပြည့် ချီလေသည်။ ဂီတသံစဉ် ကြိုးတပ်တူရိယာပစ္စည်းတို့တွင် တယောသည် အသံဘုရင်ဖြစ်သလို တယောကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်နင်းစွာ တီးခတ်နိုင်စွမ်း သော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ လက်သံမှာ မိုးပေါ်က နတ်သမီးလေးတွေ တစ်ဖက်ငါးရာ ပျံကြွမြူးဆင်းဖြစ်လောက်သလို ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ကြည် ၏ တစ်စစ တက်၍ တက်၍ ရဲရဲကြီး ဆိုလာနိုင်သော အသံတို့သည် ဝန်းကျင်ကို စိုးမိုးလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် တေးသံကို မျှော်လင့်တမ်းတသလို ဂီတဝါသနာ ခံရှိပြီးသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စိတ်အစဉ်မှာ မည်သို့ ခံစားလေ မည်နည်း။

ဗိုလ်ချုပ်၏ဘဝသည် ခံစားချက် အသိပညာဗီဇက နုနု၊ တွေ့ကြုံနေရသည့် လက်တွေ့ဘဝက ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ယခုမူ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ကြည်၏ စိန်ချူးကြာညောင် သံဆန်းတေးဂီတ ရေယာဉ်မှာ နစ်မြောခဲ့လေသည်။ သူ့လက်တွေ့ဘဝ ခရီးကြမ်းကြီးထဲက အိပ်မက် တစ်မျှ အပ်တစ်ထောက်စာမျှလောက်သော ပီတိသောမနဿ နှလုံး သား ကြည်နူးရမှုတို့သည် တစ်ဘဝစာဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ငယ်စဉ်ကျောင်းနေစဉ်ကတည်းက စာသည် အဓိက၊ စာမှလွဲက ဂီတဖြစ်ခဲ့၏။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ကာလ များမှာ များသောအားဖြင့် သူ့အတွေးဝင်္ဂါထဲမှာ စာများနှင့်၊ အတွေး အခေါ်များက ဦးစီးချုပ်ကိုင်ခဲ့တာများခဲ့သလို ဂီတသံစဉ်တွေကလည်း သူ့ဘဝထဲ ဝဲပျံ့ ကျက်စားခံခဲ့ရသည်။ အနည်းဆုံး လက်မှစည်းဝါးလိုက် နေတတ်ခြင်း၊ သွားရင်းလာရင်းပင် နှုတ်(ပါးစပ်) မှ ကြားပြီး ဂီတသံစဉ် တီးလုံးများကို နှုတ်မှတီးခတ် ဆိုမြည်နေတတ်၏။ အိမ်မှာ နို့ဆီဘူးခွက် လွတ်များ တန်းစီ၍ သိမ်းထားတတ်ရာ ဤသို့ တီးစရာ ခတ်စရာ နို့ဆီခွက်ပူးခွံတို့သည်ပင် သူ၏ အော်ချက်စထရာ တီးဝိုင်းကြီးထဲမှ ဒရမ်များ ဖြစ်ခဲ့ကြရကာ တစ်ခါတစ်လေ ခြောက်လုံးပတ်ဝိုင်းမှ စခွန့်၊ ပတ်မ ဆိုတာမျိုးဖြစ်ရလျက် ပတ်မချက်များဖြင့် မဆုံးရှိုရလေသည်။ ယခုမူကား ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ ပီရိနွဲ့လျသော တယောသံနှင့် ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ဂရုသံ၊ လဟုသံ၊ ဒီယ၊ ရသ အဆင်ပြေလှသောတေးသံ တို့မှာ နစ်မြော လျက်မှ မသိမသာ စည်းဝါးလိုက်နေမှုတို့တွင် ပါဝင် လွင့်ပျံ့လျက် ရှိရချေ၏။ နာမည်ကျော်တေးသံရှင်ကြီး ဒေါ်မေရှင်၏ မယ်ခုမေရှင်နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်၏ အသံကို ထပ်တူပြုခံစားမိမည် အမှန် တည်း။

စေတနာမီခင် မဟာသီရိသုခမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် ဇွန် ၀၃

ဆေးရုံကြီး၏အပေါ်ထပ် လသာဆောင် လေသာပြတင်းမှ လေနုအေးသည် ရင်ကိုအေးမြစေသည်။ တေးသံရှင်၏အသံက တေး စာသားနှင့် တယောသံကို အင်အားပြည့်ဝစေလေသည်။

“စိန်ချူးကြာညောင် x x x လရောင်လင်းသော် x x x မှန်ရွှေပြူ ပြတင်းကနော် x x x သန်းခေါင်းဦး မယ်ခုမေရှင် x x x သုံးချက်စည်တော် x x x စည်တော် x x x ရိုက်ဆော်ညှင်းသော် x x x လင်းအောင် မယ်ခုမေရှင် x x x”

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် သီချင်းမှာ အာရုံနှစ်၍ စိတ်ပါဝင်စားစွာ သီဆိုနေ၏။ တယောရှင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေမှာ တယောထိုးလျက်မှ အမှတ်တမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် အာရုံ စူးစိုက် စည်းဝါးလိုက် ခံစားနေရာမှ သီချင်းက ပြီးဆုံး၍ ဆိုသံ၊ တီးသံ၊ အသံများ ရပ်သွားသောအခါ . . .

“သိပ်ကောင်းတာပဲဗျာ . . . နောက်တစ်ခေါက်လောက် ထပ်ပြီး ဆိုကြတီးကြပါဦးဗျာ . . .”

ဟု ဗိုလ်ချုပ်၏ ထပ်မံတောင်းဆိုမှုသည် အမှန်လည်း ဖြစ်ပါ သည်။ ဂီတသံ အဆိုအတီးတို့တွင် ပညာရှင်တို့ဘက်က ပထမ တစ်ပုဒ် တည်းဆိုလျှင် အသံညီ စည်းဝါးနရီကို ကိုက်ပြီ ဆိုလောက် ရုံသာရှိ သဖြင့် ဒုတိယ၊ တတိယ အတီး၊ အဆိုများမှ အသံအားနှင့် အတီးလက် သားတက်၍ လိုက်ဖက်နိုင်ကြပါသည်။ တစ်ပုဒ်တည်းနှင့်ရပ်ပြီး ပြီးရ မညဆိုလျှင် ဂီတခံစားချက် မပြည့်ဝနိုင်။ ဟင်းကောင်း တစ်ခွက်ကို မြည်းရုံဖြင့် မပြီး၊ မြိန်မြိန်ကြီးစားရမှ ပြည့်စုံသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ ယခု ဗိုလ်ချုပ်၏တောင်းဆိုမှုနှင့်အညီ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်စကြလေ သည်။

မယ်ခုမောင်

(၁၉၄၁) ခု၊ သြဂုတ်၊ တက္ကသိုလ်စိုး ရေးသည်။

ဆို- ဒေါ်မေရှင်

(မှန်ရွှေပြူ ပြတင်းဝယ်နေ ဘုံ မှန်ရွှေပြူ ပြတင်းကရမ်းလို့သာ တွေးမောင် x x x အရုဏ်ဆော်ကြူးလို့ လင်းသော် x x x ပျိုမေ စောင့်လို့သာနေ ဘုံ သန်းခေါင်ယံထဲကနေ ဘုံ x x x ပေါ်လာ မယ် စောင့်လို့မောင် x x x တွန်ချိန်သံရောက်လို့ ပျို ဆွမ်းကပ်ချိန် ရောက်ခဲ့သော် x x x ကြက်ဖတွန်ကျူးကျော်)။

(စိန်ခြူးကြာညောင် x x x လရောင်လင်းသော် x x x မှန်ရွှေပြူ ပြတင်းကနေ ဘုံ x x x သန်းခေါင်ဦး မယ်ခုမောင်)။ သုံးချက် စည်တော် x x x စည်တော် x x x ရိုက်ဆော်ညှင်းသော် x x x လင်းအောင် မယ်ခုမောင် x x x

(စိမ်းကားလွန်းပါသော် x x x ဖိုးရွှေလကို ပြောလိုက်ပါသ နော် x x x)။ ချစ်မိတဲ့သူအပေါ် x x x ဘယ်ဆီမှာ ပျော် x x x)။

(ခေါ်ပေးပါလားလို့နေ ဘုံ x x x တွေ့ရမှာ ရွှင်ပျော် x x x စိတ်မသက်သာသနော် x x x)

(စိန်ခြူးကြာညောင် x x x လရောင်လင်းသော် x x x မှန်ရွှေပြူ ပြတင်းကနေ ဘုံ x x x သန်းခေါင်ဦး x x x မယ်ခုမောင် x x x သုံးချက်စည်တော် x x x စည်တော် x x x ရိုက်ဆော် ညှင်းသော် x x x လင်းအောင် မယ်ခုမောင် x x x)

ပျိုမေချစ်တဲ့ မောင်ရွှေပါ x x x ရေးရေးသာ အမြဲနေ ဘုံ x x x ရစ်ကာသာ ဝဲလို့ပေါ် x x x ချစ်တာသာပဲ ပဓာနလို့ထင်ပေါ် x x x ဆယ်ဘဝမို့ ကြင်မနေ ဘုံ x x x လွမ်းလှပါပေါ့နော် x x x တမ်းတရည်လို့မောင် x x x (တွေးလို့သာ ရမ်းရော်)။ x x x သနားသင့်ပါသနော် x x x

စေတနာမိခင် မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် ဇနီး တွ

(စိန်ခြူးကြာညောင် x x x လရောင်လင်းသော် x x x မှန်ရွှေပြူ ပြတင်းကနေ ဘုံ x x x သန်းခေါင်ဦး x x x မယ်ခုမောင် x x x)။ သုံးချက်စည်တော် x x x စည်တော် x x x ရိုက်ဆော် ညှင်းသော် x x x လင်းအောင် မယ်ခုမောင် x x x)

ဤဒုတိယအဆိုအတီးအပြီး ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျေနပ်ဝမ်းသာ ပြုံးလေးဖြင့် ကြည်နူးစွာပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ . . . ကိုင်း . . . တော်ပါတော့”

ဟု ပြောမှ အဆိုအတီးတို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။ အကင်းပါး အသိအမြင်လျင်မြန်သော ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဂီတတေးသီချင်း ဆို ပြုံးလိုက်သည်နှင့် မိန်းမောနစ်မျောမနေပဲ ဖျတ်ခနဲထသွားပြီး ဧည့်ခံ ရန် ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ ယူဆောင်လျက် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“အားလုံးပဲ . . . သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင် . . .”

ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ဧည့်ခံမှုနှင့်အားလုံးစားသုံးကြပြီး အသီး သီး မိမိတို့လာရာလမ်းဆီသို့ ရှေးရှုထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။ ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေး တစ်ပြေးညီ တစ်ချက် လွတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်လောက်သော အစ၏ကောင်းသော တွေ့ဆုံ ခြင်းဟု ဆိုရပါမည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် တစ်စစ ပိုမိုရင်းနှီးခွင့်ရသွား သည်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်၏ စိတ်အစဉ်တို့သည်လည်း မွေးရာပါ ဇာတိ စိတ်သို့ မူလပြန်ကာ ပိုမိုသိမ်မွေ့လာရလေ၏။ ဒေါ်ခင်ကြည်သည်ပင် စိတ်ထားပြောင်းလဲကာ ဗိုလ်ချုပ်အပေါ် သူ့နာပြုဆရာမကြီးတစ် ယောက်၏ လူနာအပေါ် စေတနာမိခင်တစ်ယောက်နေရာမှ ပြုစုကုသ ပေးရသည်ထက် ကရုဏာစိတ်ဝင်လာသလို စိတ်ပြောင်းလာပုံကို ဒေါက်တာမြင့်ဆွေပင် အကဲခတ်နိုင်အောင် သိသာစေလာလေသည်။

လက်ငင်း ပက်ပင်း ကြုံရဆုံရ အခြေအနေတို့သည် ကြမ်းတမ်း ခက်ထရော်လှသည့် တိုင်းပြည်၏လွတ်လပ်ရေးအတွက် အရေးကြီး

တာလများထဲ သူတို့ဘဝတွေကို တစ်ပိုင်းတစ်စ တစ်ကဏ္ဍအားဖြင့် အချိန်ပိုင်းလေး ဝတ္တရားအရ တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ် ကပြရသည်များ မဟုတ်ပါပဲ သူတို့၏ အသက်နှင့်ခန္ဓာ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကိုယ်တိုင်ပုံအပ် နေရသကဲ့သို့ ဤဘဝရှေ့ရေး အိမ်ထောင်မှုသုခအတွက် ဆိုသည်မှာ လောလောဆယ်မှာ ဤပစ္စုပ္ပန်မှာ အိပ်မက်မျှသာ မဟုတ်ပါလော။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ရသည့် လွတ်လပ်ရေးဆိုသည် တစ်ဦးတစ်ယောက် တစ်ဖွဲ့အတွက် သေးသိမ်သော ရည်ရွယ်ချက် မဟုတ်။ တစ်ပြည်လုံး တစ်နိုင်ငံလုံး စစ်မီးဟုန်းဟုန်း ကြီးဝါးကြွတောက် နေသည့် သူ့အသက်၊ ကိုယ့်အသက်နှင့် ဘဝလုံးရင်း လက်တွေ့ ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲဝင် တိုက်ယူရမည့် တိုင်းပြည်အတွက် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ငယ်စဉ် လူမှန်းသိစ ကျောင်းနေစ မှသည် မိဘမျိုးရိုး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာဖြင့် တစ်ဘဝ၊ တစ်အိုးတစ်အိမ်မှာ ဆီမီးထိန်ထိန် ဇိမ်ကျကျ နေနိုင်လောက်သော အခြေခံ၊ အခြေအနေ ကောင်းများစွာကို ဖုတ်လေသည်ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင် မတွက်။ နှစ်ပေါင်း ရာချီ၊ ကျွန်စာရင်းသွတ်သွင်းခံ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ လွတ်လပ်ရေး အတွက် နှလုံးသွေးမအေးအသက်ပေး ဦးဆောင်ကိုယ်ကျိုးစွန့်နေရသလို။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည်လည်း ဆရာကြီးဦးဘသန်း အမျိုးပြု သော ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် လက်တွဲမဖြုတ်၊ ခြေလှမ်းခပ်သုတ်သုတ် ရင်ဘောင် တန်းကာ ထိုလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင် တပ်မတော်အရာရှိ အရာခံ အကြပ်တပ်သားနှင့် ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး အသက်ကယ်ဆယ်ရေးကို ကိုယ်ကျိုးစွန့် လုပ်နေရသည်။

ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်၊ ဦးတည်ချက် တူညီကာ လွတ်လပ် ရေးဆိုသည့် ပန်းတိုင်ဆီသို့ အသက်ပေးချီတက်နေကြသော ဘဝတူ နှစ်ဦး၏ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဤလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင် တပ်မတော်

အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားနှင့် ပြည်သူ့ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာနေ ကိုပြုစုရာမှာ ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခို၏ စိတ်တိုင်းကျ ပြည့်စုံလုံလောက်သော စေတနာမီခင်မျိုးဖြစ်ရလေသည်။

သူလို၊ ကိုယ်လို သာမန်စိတ်ဖြင့် ဤဘဝ၊ ဤအခြေမျိုးထိ ခံနိုင်ရည်စိတ်ထားရှိရန် ခက်ခဲလှပါသည်။ လောကအလိုအားဖြင့် သွေးမတော်၊ သားမစပ်သည့် တစ်ဖမ်းပြင်ပြင် ဒုက္ခသောက ပင်လယ် ဝေနေကြသည့် လူနာဒုက္ခိတများစွာကို မိမိ၏မိခင်ရင်း၊ ဆွေမျိုး ရင်းချာ ညီရင်းအစ်ကို မောင်ရင်းနှမလို နှလုံးကြည်ဖြူ ကူညီစောင့်ရှောက် ပြုစု တုသရာမှာ မျက်နှာတစ်ပတ်မညှိုး၊ စိတ်တစ်ချက်မတွက်၊ ခြေမတွန့်၊ လက်မရွံ့သော မြင့်မြတ်သည့် စိတ်ထားနှင့်၊ ပီပြင်ဖြူစင်ဖြောင့်မတ် သော အဖြစ်မျိုးသည် ဖြစ်နိုင်ခဲ့၊ ရနိုင်ခဲ့ လှပါသည်။ စေတနာမီခင်စိတ် ဆိုသည် မိဘရင်းမှလွဲလျှင် မိမိ၏ တစ်အိုးတစ်အိမ် တစ်မိသားစု အတွင်းမှပင် ပြည့်စုံစွာ ထားနိုင်ခဲ့လှကြောင်း သိပြီး၊ ကြုံပြီး ဖြစ်ကြ ပါမည်။

တကယ်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ လူနာအပေါ် ပြည့်စုံသော ပြုစုယုယမှုနှင့်အတူ ဖြူစင် မြင့်မြတ်သော စေတနာမီခင်၏ ကြင်နာမှု မေတ္တာအေးရိပ်ကို တွေ့ကြုံ ခံစား နားခိုလိုက်ရသော တဒဂ်သုခကမ္ဘာလေးကို အခြေခံ တွေ့ကြုံ လိုက်ရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဤတဒဂ်သုခကမ္ဘာလေးကို ဘဝနားခိုရာ လျှင် အစဉ်မျှထိ မြင်သိ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် 'မယ်ခမ္ဘော' တေးသံရှင် ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ဂီတ သံစဉ်မှသည် နောက်ပိုင်းပိုမိုရင်းနှီးရမိသော ခင်မင်တွယ်တာလာရ သော ဒေါ်ခင်ကြည်ထံသို့ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကိုပင် အားနာသဖြင့် အမြဲ မခေါ်တော့ပဲ အလုပ်တာဝန် မအားလပ်သည့်ကြားမှပင် ကြုံရာ အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြည်ထံ ရောက်လာတတ်ပေ သည်။

ယင်းသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံသည့်အခါများမှာတော့ ဂီတ ကိစ္စမပါတော့ပဲ ပုဂ္ဂိုလ်သံယောဇဉ် အိမ်ထောင်ပြုရေး ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် သွားရောက်လေရာ ဆရာကြီးဦးဘသန်း၊ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ နှင့် ဒေါက်တာများ၊ သူနာပြုများ၊ လုပ်ငန်းဝင်ချိန်၊ နားချိန်အရ ကြိုသလို သွားလာခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြရန်တစ်ခုမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဂီတဝါသနာကြီးပုံပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတင်ပြခဲ့သော ဒေါ်ခင်ကြည် သီဆို ခဲ့သော 'မယ်ခုမောင်' သီချင်း၊ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ တယောသံနှင့် စတင် သီဆိုသောအချိန်မှာ (၁၉၄၂) ခုနှစ်၊ မေလ ကုန်ခါနီးမှသည် ဇွန်လ အတွင်းလောက်ဖြစ်ပြီးသည့်မတိုင်မီ ဤ (၁၉၄၂) ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ (၅) ရက်နေ့က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဂီတတေး စာသားကို အလျဉ်းသင့် ၍ ထည့်သွင်းတင်ပြထားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သီဆိုသော သီချင်းတစ်ပုဒ်

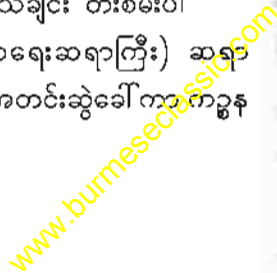
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ အထက်မြန်မာပြည်သို့ စစ်မချီမီ အချိန်တွင် ရွှေတောင်ကြားလမ်း၊ အိမ်အမှတ် (၅၆) တွင် ကိုလှမောင် (အငြိမ်းစားသံအမတ်) (မူရင်းအခေါ်အတွင်း ပြန်လည်ရေးပါ၏) နှင့် ဖျာပုံသူ မသန်းရင်တို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို (၁၉၄၂) ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၅) ရက်နေ့တွင် ကျင်းပလေသည်။

ထိုလက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲသို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပါအဝင် ဘီ. အိုင်. အေ စစ်ဗိုလ်များ၊ သခင်ခေါင်းဆောင်များ၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများနှင့် သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်များ တက်ရောက်ကြသည်။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲပြီးလျှင် ရင်းနှီးကြသည့် သူငယ်ချင်းများ ချည်း ကျန်ရစ်ကြသည့်အခါ မင်္ဂလာပွဲတွင် ဧည့်ခံဖျော်ဖြေနေကြသော စန္ဒယားတီးဆရာအား ဗိုလ်ချုပ်မှ အတီးရပ်ခိုင်းကာ . . .

“ဟေ့ . . . ဘိုးတာရာ . . . ကဉ္စနသီချင်း တီးစမ်းပါ”

ဟု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက (စာရေးဆရာကြီး) ဆရာ ဒဂုန်တာရာကို ပြောပြောဆိုဆို လူကြားထဲမှ အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ကဉ္စန သီချင်းကို စန္ဒယားဖြင့် တီးခိုင်းလေသည်။

ဒဂုန်တာရာက စန္ဒယားတီး၊ တက္ကသိုလ်ဖြူဝင်းက တယော
ထိုး၍ ကဉ္စနသီချင်းကို တီးကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စန္ဒယား
ပေါ် လက်ထောက်ကာ သီချင်းကို အားရပါးရ ဆိုလေသည်။

ထိုသို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက 'ကဉ္စနသီချင်း' ကို ဆိုသော
အခါ မင်္ဂလာပွဲသို့ တက်ရောက်ကြသည့် သူငယ်ချင်းများက သဘောကျ
သဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ဩဘာပေးကြသည်။ ထို့ပြင် ဗိုလ်ဇေယျ၊
သခင်ချစ်၊ ကိုထွန်းအုပ်နှင့် ကိုတင်မောင်တို့ကပါ သံပြိုင်လိုက်၍
ဆိုကြသည်။ သီချင်းဆုံးသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လက်ခုပ်
တီး၍ နောက်တစ်ပုဒ် တီးခိုင်းပြန်သည်။

ကဉ္စန

(၁၉၄၀) ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ရွှေပြည်အေး ရေးသည်။

ကောင်းခြင်း ငါးသွယ်၊ ဂုဏ်အင်္ဂါကြွယ်၊ အသားတော် ကဉ္စန၊
ယဉ်ပါလှတယ်။ အမရာကိန္နရီ၊ မဒီသမ္ဘူလ တော်လေးဝပုံနယ် x x x
(ရွှေသားရုပ်သွင် x x x ခင်မင်စရာငယ် x x x မျက်နှာ
တော် x x x ဝါဝါဝင်း x x x ရွှေလမင်း ပုံကြီးနယ်)၊ (ပတ္တမြား
အသွေးနဲ့ တူညီစွာရယ် x x x ပါးကလေးက မြင်ရသူလည်း x x
အသည်းစွဲတယ်)၊ ချစ်မိပါတော့တယ်။ မေတ္တာသဘော ပြောပြမယ်
x x x ခင်မျက်လုံး x x x ပြုံးလို့ရယ် x x x နှုတ်ခမ်းတော်ကလေး
ကတော့ မူယာတွေစုံခြယ် x x x ရူပါရုံမှာ လွန်ကျော့ရှင်းတယ် x x
x ခြောက်ပြစ်ကင်းကွာ x x x အဆင်းမှာ ချစ်ခင်စဖွယ် x x x
သဉ္ဇာလီ x x x အိပ်ရာခန်း x x x စိတ်ကမုန်းလို့ x x
တမ်းတမိတယ် x x x မောင့်ဘဝင်ထဲမှာစွဲတယ် x x x သားတော်
ကဉ္စန ခင်ခင်ပျိုလှရယ် x x x
(လှရက်ပါပေ့ကွယ် x x x မောင့်အချစ်ဦးလေးရဲ့ x x x
ခွင့်တောင်းမယ် x x x ပေါင်းကြပါစို့ကွယ် x x x ဆယ်ကမ္ဘာ

ရည်စူးကာပစ္စယ်)၊ ချစ်စရာ တစ်ပါးမယ်ရဲ့ x x x သစ္စာထားမယ်
ကွယ် x x x ရွှေမေတ္တာ ဖေချစ်တာ x x x ခွေလှစ်တာပြောမယ် x
x x ပင်လယ်ရေခမ်းတောင် မသွေတမ်းကြင်မယ် x x x စိတ်ချပါ
ခင်ရယ် x x x ယုံပါကွယ် x x x ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်နူးလောက်
ဖွယ် x x x ရွှေဖူးစာနတ်ပေးကာအပီတံ့ x x x ပျိုအလှရယ် (ချစ်ပါ
မယ် x x x ကြိုက်ပါမယ်)၊ နှစ်ကိုယ်တူ ကြင်ကြပါစို့ နှမရယ် x x x
သနားပါဦးတော့ကွယ် x x x

သဉ္ဇာလီ x x x ခင်ခင်ပျို အလှရယ် x x x

ဤတေးသီချင်းမှာ ကျော်ကြားတေးစာရင်းဝင်ဖြစ်၏။ ယခု
တိုင် ပြန်ဆိုတေးများအဖြစ် အသက်ဝင်နေသဖြင့် သီချင်းစာသားပါ
ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်

တစ်နေ့သော ညနေ (၅) နာရီခန့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည်
ဆေးရုံ၏တစ်နေ့တာ တာဝန်များပြီး၍ မိမိ၏အခန်းတွင် ခေတ္တ အနား
ယူကာစ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရွှေပေါက်ပင်
ဦးဘသိန်းဆိုသူအား အဖော်ပြုကာ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏အခန်းသို့
ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် အခန်းဝသို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း
ဆိုင်းမဆင့်၊ ဝံ့မဆင့်ပင် . . .

“ဗျို . . . ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ . . . လာဗျာ . . . မိန်းမ သွား
တောင်းမလို့ . . . လိုက်ခဲ့စမ်းပါ . . .”

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ရုတ်တရက်ကြီးမို့ လွန်စွာအံ့ဩစွာ
ဖြင့် ခံစားလိုက်ရသော်လည်း တင်းခံငြင်းဆန်လို့မရတော့သော ပုဂ္ဂိုလ်
နှင့်ကိစ္စ အခြေအနေများဖြစ်နေ၍ ထိုင်ရာမှရုတ်တရက်ထကာ ဗိုလ်ချုပ်
ခေါ်ရာသို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ပါလာသည့် ရွှေပေါက်ပင် ဦးဘသိန်းကပင် ထိုကြီး
နေရာက မိန်းမတောင်းမှာလား၊ သူကိုယ်တိုင် မိန်းမတောင်း မှာလား

မသိ။ ဒေါ်ခင်ကြည်ထံသို့ ဦးတည်သွားမည်။ မိန်းမတောင်းမည် ဆို ကတည်းက အတောင်းခံ ထိတို့သမီးလောင်း ကြင်ယာတော်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်ဖြစ်ကြောင်းကို ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ သံသယဖြစ် စရာမလို။ သိပြီးဖြစ်၏။

များသောအားဖြင့် 'မိန်းမတောင်းသည်' ဆိုသောကိစ္စသည် မဆန်းကြယ်လှသော လူ့လောက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဓမ္မတာအစဉ်အလာ ဖြစ်သော်လည်း လူကြီး၊ မိဘ၊ အကြီးအကဲတို့ကမူ လူကြီးချင်း၊ နား ဖောက်၊ ဆန္ဒယူ၊ အတည်ပြုကြရ၏။ ယခုသော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ရွှေပေါက်ပင် ဦးဘသိန်းနှင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့ သုံးယောက်သား သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘာမျှ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်းမပြုကြပဲ ခပ်စိုက် စိုက်၊ သွက်သွက်လျှင် ရှေ့သွားနောက်လိုက် အညီပင် ဒေါ်ခင်ကြည်၏ အခန်းဝသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ခရီးရောက် မဆိုက်မှပင် အခန်းဝရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဒေါ်ခင်ကြည်အား သိစေရန် . . .

“မိန်းမတောင်းရအောင် လာတယ် . . .”

ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် အသံကြားရာဆီသို့ ရုတ်ချည်းထွက်၍ လှမ်းကြည့်ပြီး ဖျတ်ခနဲဆို အခန်းတွင်းသို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြန်ဝင် ၍ ပြေးသွားလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ထဲရှိသမျှကို ဟန်ဆောင်ထားခြင်းမရှိခဲ့။ မျှိုသိပ်ထားခြင်း အလွန်နည်းပါးစွာ ဘာမဆို ဆုံးဖြတ်ပြီးက ရဲတင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တတ်သည့် အကျင့်ပါပြီးဖြစ်သဖြင့် နောက် မဆုတ်တမ်း တစ်ဆံခြည်လေးမျှ အလျှော့မပေးသောစိတ်ဖြင့် . . .

“မိန်းမတောင်းရအောင် လာတယ် . . .”

ဟုသာ အော်ခေါ်နေသည်။ အတောင်းခံရမည့် မိန်းမသား ဘက်ကလည်း သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုထွက်လာမည်နည်း။

ထွက်မလာလိုကော ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ကြာရှည်အချိန်ပေးစောင့်နေမည် လား။ ဤသို့ အော်ခေါ်နေခြင်းဖြင့် ပိုဆိုးဖွယ်ရာသာဟု အတွေးပေါက် ကာ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် အခန်းတွင်းမှ ဣန္ဒြေဆည်ကာ ထွက်လာလေ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြသောအခါ . . .

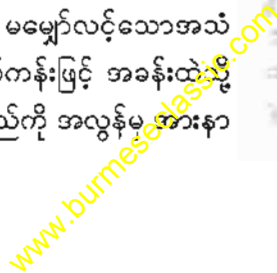
“ကြွပါရှင် . . . ထိုင်ပါဦး . . .”

စသည့် လောကပျူငှာ စကားဦးများပင် မဆိုရသေးမီ ဗိုလ်ချုပ် က . . .

“ကျွန်တော်လာတာ တခြားမဟုတ်ဘူး . . . မိန်းမတောင်း ရအောင် လာတာ . . .”

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေအား ဒေါ်ခင်ကြည်ထံ သွားတိုင်း ခေါ်သွားတတ်၍ သွားရခြင်းအကြောင်းရင်းကို ရိပ်စားမိ ပြီး ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်း ကြိုသည့်တစ်ဦးဦးနှင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ မပါပဲ သွားသည့်အခါများပါ ရှိခဲ့ရာ ဗိုလ်ချုပ်အနေဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြည် အား တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာအထိ မိမိ၏ဆန္ဒသဘောထားများ ကို ပြောပြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ရသော်လည်း တွေ့ရုံသာ ပိုမို ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်အောင် တွေ့နေခြင်းဖြစ်လျက် တကယ်တမ်းမှာ သူ့ ဆန္ဒအား ဘာမျှမပြောပဲ ယခုမှပင် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ပစ်မှတ်ကို တစ်ချက်လွတ် ပြောချလိုက်တော့မှ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ အံ့အားသင့် ရသကဲ့သို့ ရွှေပေါက်ပင်ဦးဘသိန်းလည်း အံ့ဩသွားသလိုရှိရလေသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးတည်း ရောက်လာ၍ ဤသို့ပြောလျှင်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်ပါမည်။ ယခုမူ မိမိနှင့် ဆေးရုံတစ်ခု တည်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေရှေ့နှင့် ဧည့်သည် ရွှေပေါက်ပင်ဦးဘသိန်းတို့ရှေ့တွင် မမျှော်လင့်သောအသံ အတို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြေးမိပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ်က ထပ်မံခေါ်ပြန်သည်ကို အလွန်မ အားနာ

ဟန်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာရာ ဗိုလ်ချုပ်က . . .

“ကျွန်တော်လာတာ တခြားမဟုတ်ဘူး . . . မိန်းမတောင်းရအောင် လာတာ . . .”

ဟု ထပ်မံ၍ ပြောပြန်၏။ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ကုန်ဆောင်သောအပြုံးဖြင့် ပြုံး၍ နားထောင်နေလေသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှက်သွေးဖုံးသွားကာ နှင်းဆီသွေးရောင် လွမ်းနေလေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြောမိသည့်တိုင် ဒေါ်ခင်ကြည်ထံမှ ရုတ်တရက် ဘာစကားတစ်လုံးမှ စကားပြန်မရသည်ကြောင့် ဘာမျှ ဆက်မပြောနိုင်ပဲ စကားပြန်ကို စောင့်ငေး ငုံ့လင့်နေပုံရလေသည်။ သိပ်အချိန်မကြာခင်မှာပင် ဗိုလ်ချုပ်သည် အတွေးပေါက်ပုံပေါ်ကာ . .

“အဖြေက ချက်ချင်းမပေးပဲ . . နောက်မှပေးလည်း ရတာပဲ . . .”

ဟု သတိထားလိုက်ပုံရပါသည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်ထံမှ ဗိုလ်ချုပ်သည် အဖြေမရခင်မှာပင် အခြားစကားများကို ရသေ့စိတ်ဖြေ ပြောဆိုကာ ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်မှလည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ ပွင့်လင်း အရိုးသားဆုံး ရင်ဖွင့်တောင်းဆိုချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်ကို အဆန်းမထင်နိုင်လောက်အောင် ကြိုတင်ရိပ်မိပြီး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဤသို့ ပြောဆိုရင်ဖွင့်နေသည့်ကာလများသည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ကျန်းမာရေး၊ ဆေးကုသခံယူဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်းမာရေး နာလန်ထစအချိန် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်မရသေးချိန်။

အကြောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်အား အာရုံစိုက်နေသည်ကို နှစ်ကိုယ်သိ မဟုတ်။ နှစ်ကိုယ်ကြား မဟုတ်။ ဆေးတိုက်လျှင်လည်း အခြားဆရာ၊ ဆရာမများ ဆေးတိုက်၍ လက်မခံ။ ‘မခင်ကြည်ခေါ်ပေး။ မခင်ကြည်တိုက်မှ သောက်မယ်’။ အစာ အာဟာရကျွေးလျှင်လည်း မခင်ကြည်ပါမှဟု အကြိမ်ကြိမ် ပွင့်လင်းစွာ တောင်းဆိုဆန္ဒများ

အရ အားလုံးက နားလည်ပြီးဖြစ်နေလောက်ပေပြီ။

ယခုလို ဒေါ်ခင်ကြည်ထံ တည့်တည့်လာပြီး . . .

“ကျွန်တော်လာတာ တခြားမဟုတ်ဘူး . . . မိန်းမတောင်းရအောင်လာတာ . . .” ဟု တည့်တည့်ပစ်ထည့်လိုက်သော ပစ်မှတ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်အတွက် ရုတ်တရက်အဖြေပေးခက်၍ မပေးလိုက်ရသော်လည်း ဤကိစ္စကို လိုရင်းတိုကျဉ်းအားဖြင့် အဖြေပေးရတော့မည်ကို သတိထားမိမှာလည်း အမှန်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိန်းကလေးတို့သဘာဝကို မိန်းကလေးတိုင်း မစွန့်ကြဲ။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အဖြေဆိုသည်ကို ရုတ်တရက် ပေးခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး၏ ခရီးဆုံးဘူတာထိ စီးနင်း လိုက်ပါရမည့်လက်မှတ်၊ ဤလက်မှတ်ကို မိမိဘက်က နှလုံးသားနှင့် ဆုံးဖြတ်၍ ဘဝတစ်ခုလုံးအား ယုံမှတ်၊ ပုံအပ်ပေးအပ်ပြီးမှ ရယူရမည့် လက်မှတ်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်လာတိုင်း ပုန်းနေလေ့ရှိသည်ကို ဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့ ရိပ်မိကြ၏။ သည့်နောက် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည် အကြိမ်ကြိမ်မတွေ့ရတော့ပဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ရောဂါဝေဒနာများလည်း ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရသည်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဆေးရုံမှ ဆင်းသွားလေတော့ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဆေးရုံမှဆင်းလိုက်သည်နှင့် မိမိအား တန်းစီ၍စောင့်နေသည့် တိုင်းပြည်၏ တာဝန်ကြီးများဆီသို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားလျက် ဤဆေးရုံကြီးနှင့်ပါ အချိန်အတော်ကြာ ဖြတ်တောက်သွားခဲ့ရလေသည်။

ဘဝ ဖူးစာရေး

ဒေါ်ခင်ကြည် အကြောင်းရေးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပါမှ ပိုမိုပြည့်စုံပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ဘဝမီးရှူး တန်ဆောင်ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည်လည်း ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်တွေ့မှ ဘဝ ဖူးစာရေးကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဤ ဆုံးဖြတ်ချက်အရဖြင့် အိမ်ထောင် ရေး ထူထောင်သည်မှာ အလွန်မှ ဖူးစာဖက် ရေးရေစက်ပါကြောင်း ပို၍ သိသာလှပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့သည် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဟိုင်နန်ကျွန်းရှိ စစ်ပညာသင်ကျောင်းမှာနေကြ စဉ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းနှင့် သန့်ဋ္ဌာန်ချပြီးချိန် . .

ဗိုလ်ချုပ်၏ နှလုံးသားရေးရာ နိုးကြွစေသော မေတ္တာ ရင်လှိုင်း ခတ်သံလေး တစ်ချက်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူး၏။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ် တို့သည် ယာယီတည်းခိုလျက် စစ်ပညာသင်ကြားရန် တို့ကျိုမြို့မှ (၃၉) မိုင်ခန့်ဝေးသည့်ဒေသသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဤတွင် ကာနယ်ဆူဇူကီးနှင့် ရင်းနှီး သည့် မစ္စတာဟာချီအိဝါစကီး၏ အပန်းဖြေရိပ်သာအဖြစ် ထားရှိသည့် အိဝါစကီး၏နေအိမ်သို့ ရောက်ကြသည်။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဤသို့ဖြင့် မြန်မာစစ်ပညာသင်များအား ပြုစုကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် မစ္စတာအိဝါစကီးသည် မိမိ၏တူမတော်စပ် သော အသက် (၂၀) အရွယ် အိရိုကော့နှင့် အသက် (၁၈) နှစ်ခန့် ရှိ အေအိကော့စ် ဟု အမည်ရသည့် အထက်တန်းကျောင်းသူ ညီအစ်မ နှစ်ဦးအား အကူအညီအဖြစ် ခေါ်ထားရာ ရောက်လာ၍ တူညီပေး လျက်ရှိကြလေသည်။

ထိုညီအစ်မနှစ်ဖော်တို့သည် အသက်အရွယ်အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ပြုပြင်ဆင်ယင်နေတတ်၍ဖြစ်စေ၊ ချောမောလှပသည့် ဂျပန် လှပျိုဖြူ လေးများဖြစ်ကြ၏။ ဤတွင် မြန်မာစစ်ပညာသင်များမှာလည်း လူပျို လူလွတ်များဖြစ်ကြသဖြင့် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ပိုမိုရင်းနှီးကြရာမှ မေတ္တာသက်ဝင်ခြင်းအဆင့်သို့ ရောက်နိုင်ရာ အေအိ ကော့စ် အမည်ရ မိန်းကလေးမှာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ပိုမိုရင်းလာရာ ကိုအောင်ဆန်းလည်း လောကီသားပေမို့ မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ရ၏။ ဤသည်ကို အတူနေရဲဘော် အချို့နှင့် ဂျပန်ဆရာများကပါ မြှောက်ပေးလာကြသည်။ သည်အပြင် ကာနယ်ဆူဇူကီး (ဗိုလ်မိုးကြိုး) ကိုယ်တိုင်ပင် သွေးထိုးဆွဲဆောင်မှုတို့ ကြောင့် ကိုအောင်ဆန်းသည် အေအိကော့စ်အား ဖွင့်ဟပြောမည်ကြံပြီး မှ စိတ်ကိုထိန်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဆရာလည်းဖြစ်၊ ရောင်းရင်းလည်း ဖြစ်သော မိနာမိအိုကာ (ခေါ်) မစ္စတာဆူဇူကီးအား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် မေတ္တာစာတစ်စောင် ရေးခိုင်းခဲ့သည်။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် အချစ်ရေးထက် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီး ဖြစ်သော မိမိတိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးကို အဓိက ဦးစားပေးကာ ဘာမျှမပြော စာမပေးတော့ပဲ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး မရမချင်း မိမိ ရည်ရွယ်ချက် အလုပ်မပြီးမချင်း လုံးဝ မစဉ်းစားဟု ဆုံးဖြတ်စွန့်လွှတ် နိုင်ခဲ့လေသည်။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

သည် မျက်နှာရှက်သွေးဖြန်းလောက်အောင် ရှက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်ကာ လုံးဝ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်လိုက်သည့်အပြင် . .

“အင်း . . . ဒီဂျပန်တွေကတော့ ငါတို့ကို ပထမအဆင့် အနေ နဲ့ ငါတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားအောင် လုပ်လာ တာပါပဲလား . . .”

ဟု တွေး၍ သတိကြီးစွာထားဖို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသော ဗိုလ်ချုပ်ကို သူ့ဆရာ ကာနယ်ဆူဇူကီးသည် လက်မလျှော့သေးပဲ . . . ‘ဘာသားနဲ့ ထုထားလို့လဲ’ ဆိုသည့် သဘော ဖြင့် တိုကျိုသို့ပြန်ရောက်သောအခါ လက်ရွေးစင် မိန်းကလေးများထံ ခေါ်သွားကာ လက်တွေ့ထပ်မံ မြူဆွယ်ပြန်သည်။ ဤသည်ကို ငြင်းပယ် လျက် အဖျက်သဘောမှ ကျော်လွန်လွတ်မြောက်ကာ အောင်ပွဲရလိုက် ပြန်လေသည်။

မည်သည့်အရေးမဆို မိမိ၏ဘဝမျှော်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက် သို့ မရောက်မချင်း လမ်းခုလတ်တွင် ‘အမှောင့်အနှောင့်အယှက်တို့ သည် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံ၊ နည်းစုံ၊ အကြောင်းစုံဖြင့် ဟန့်တားကာ တားဆီး ပိတ်ပင်နှောင့်ယှက် ပိတ်ဆို့ရပ်တံ့စေမည် မလွဲဧကန်။ ဤသည်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကဲ့သို့ သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်စွာ လိုက်နာ ဆုံးဖြတ်ရဲ လျက်၊ ဘဝအောင်ပွဲခံအဖြစ် အမိအရ ရယူနိုင်ရမည်။

လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော ဘဝတက်လမ်းတိုင်းတွင် အတိုက်နှင့်အဖျက်တို့သည် ရှိစမြဲဖြစ်ကြလေသည်။

ဤသည်ကို လောကဓံ ခံနိုင်ရည်စွမ်းရှိရမည်ဟု အသိကို နှလုံး သည်းပွတ်မှ မလွတ်ရအောင် အသိပညာတို့ဖြင့် ထိန်းနိုင်လျက် ‘တိုက် လေ ပြောင်လေ’ ဟု လည်းကောင်း၊ ‘တိုက်လေ ရှောင်လေ အောင်လေ’ ဟု လည်းကောင်း နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်မှုဖြင့် မိမိ၏ ဘဝရည်မှန်းချက် အောင်ပန်းကို ဆွတ်လှမ်းနိုင်ရမည်။

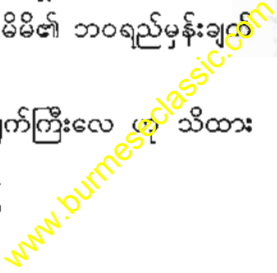
ရည်မှန်းချက်ကြီးလေ အတိုက်အဖျက်ကြီးလေ ဟု သိထား

ဆုံးဖြတ်ချက်

ဆုံးဖြတ်ချက်အဖြစ် ယတိပြတ်၊ သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးက မိမိ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် လိုက်နာနိုင်ရေးသည် အရေးကြီး လှသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကိုအောင်ဆန်းဘဝ ကတည်းက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တို့သည် မှန်ကန်တိကျနေလေ၏။ ဤ ဆုံးဖြတ်ချက် များဖြင့် လောကရှေ့တန်းသို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ကော့လက်မထောင်ပြီး တက် ရောက်နိုင်လေသည်။

တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး အရေးတကြီးဖြစ်နေချိန် အချစ်ရေး နှင့် အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန် သူက အများ အား သတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း သူကိုယ်တိုင် ချစ်ရေးချစ်ရာ လောကီ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထက်စွာကို သူသည် အချိန်မီ တားဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ သူ ဆုံးဖြတ် ချက်အတိုင်း သူ့အချစ်ရေးအတွက် အချစ်ရေးဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း လှည့်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးတော့ချေ။

ဤမျှမက ဂျပန်ပြည်တွင် စစ်ပညာသင်ကာလမှာပင် မိမိ တို့၏ ဆရာဖြစ်သော ကာနယ်ဆူဇူကီး (ဗိုလ်မိုးကြိုး) က ဗိုလ်ချုပ်အား မိန်းကလေးအဖော်နှင့်နေရန် လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့ရာတွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်

ရမည်။ ရည်မှန်းချက်မရောက်မီ လောကဓံ ကြိုသမျှကို စိတ်ရှည်၊ ဇွဲသန် သည်းခံ ပညာဉာဏ်မြော်မြင်ရှိရပါမည်။

များသောအားဖြင့် ဘဝရည်မှန်းချက်ကြီးကြပြီး အသိဉာဏ် ပညာ ကြီးကြလျက် တိုးတက်စွမ်းရည်ပါပြီးဖြစ်ကြလျက် သဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ လုံ့လ ဥဿဟကြီးကြပါလျက် လောကဓံ၏ ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ပက်ပင်း တိုးကြရသောအခါ သတိ ချွတ်ယွင်း ဆင်ခြင်မှုကင်းသဖြင့် မြင်းကောင်းခွာလိပ် ဖြစ်တတ်ကြလေ၏။ သံခွာ တစ်ဖက် ကျွတ်ရုံဖြင့် စစ်ပွဲကြီးရှုံးကြရဘိသို့ ဖြစ်ရတတ်သည်ကို သတိအသိ မပြတ်ဆက်စပ်မှုရှိရမည်ကို ကြိုတင်လျက် သိထားရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်အောင်ဆန်းဘဝက သခင် တင်မောင် (ကျုံမငေး) နှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသဘက် ရောက်ကြ၏။ ဟင်္သာတမြို့နယ်အတွင်းရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ရောက်သော် သခင် တင်မောင် (ကျုံမငေး) မှ ထိုရွာကြီးရှိ မြေပိုင်ရှင် စက်သူဌေး တစ်ဦး၏ သမီးလေး မရင်အေး ဆိုသည့် အရွယ်ကောင်း၊ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ မနောဖြူလေးသူတစ်ဦးနှင့် သခင်အောင်ဆန်းကို အောင်သွယ်ပေးခဲ့သည်။ မရင်အေး၏ဓာတ်ပုံကိုလည်း ပြသည်။ မရင်အေးအိမ်သို့လည်း ခေါ်သွားဖူးသည်။ မရင်အေးမှ သခင် အောင်ဆန်းတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုအတွက် ရန်ပုံငွေ (၃၀၀၀) ကို လှူလိုက်သေးသည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် သူ ရည်ရွယ်မှန်းထား ရာ အဓိကဖြစ်သော တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးကိစ္စမှတစ်ပါး တခြား ဘာမျှ မစဉ်းစားသလို အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင် ရေးအတွက် စိတ်ဝင်စား ပုံမရ။ ဤကိစ္စအတွက် ထုံပေပေနေလေ သည်။

သခင်အောင်ဆန်း ဂျပန်နိုင်ငံမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မရင်အေးတို့မိသားစုအကြောင်း မေးသည်ဆို၏။ ဘာအကြောင်းဖြင့် မေးသည်ကို မသိကြရကြောင်း၊ မိမိတို့အား ရန်ပုံငွေ ငွေကြေး ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းသည့်အကြောင်းကြောင့် မေးသလား။ ဘာရယ် မသိ။

သခင်အောင်ဆန်းသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိန်းကလေးများ ဖြင့် အရောတဝင်မနေ။ မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်၍ စလျှင် အလွန် ရှက်တတ်ပြီး စိတ်ဆိုးတတ်၏။ အချစ်ကိစ္စ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝထိ ခပ်တည်တည်နေတတ်သဖြင့် အပေါင်းအသင်း များက စကြနောက်ကြသည့်အခါ . . .

“ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိဘူးဗျ . . . မျက်စိကျ နေတာလည်း မရှိဘူး . . .” ဟု ပြောဖူး၏။

ဤသည်မှာလည်း သူ့တကယ့်စိတ်ထားမှန်ကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါ ၏။ မည်သူမဆို မိမိရည်မှန်းဦးတည်ရာ တစ်ခုတည်းအား အာရုံစူးစိုက် ကာ ဉာဏ်ဝီရိယ စိုက်ထုတ်နေပါက အခြားစိတ် ဝင်ခဲ့ လှပါသည်။

သခင်အောင်ဆန်းသည် မိန်းကလေးများနှင့် အနေစိမ်းလွန်း လှ၍ အချို့မိန်းကလေးများကပင် သူ့အား တမင်စကြ၊ နောက်ကြသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရလေ၏။

တစ်ခါက အင်းလျားကန်ဘောင်ရိုးတွင် ညနေပိုင်း လမ်း လျှောက်နေကြစဉ် သခင်အောင်ဆန်းသည် မမကြီး၊ မအမာ စသော ကျောင်းသူတစ်စုနှင့် ရင်ဆိုင်ဆုံမိကြစဉ် မမကြီးက . . .

“သခင်အောင်ဆန်းကို မအမာက ချစ်လို့တဲ့ . . .”

ဟု လှမ်းနောက်၏။ သခင်အောင်ဆန်းသည် တစ်ချက်မျှ နောက်သို့ကြည့်ကာ မျက်နှာနီမြန်းပြီး ရှုသိုးသိုးနှင့် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အိမ် ညစာစားပွဲ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အရေးကြီးလုပ်ငန်းများမှ မိမိ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည့်တစ်နေ့ ညနေ (၅) နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဒေါ်ခင်ကြည်အား မိမိအိမ်မှာ ညစာစားရန် ဖိတ်ကြားသွားလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အိမ် ထမင်းစားပွဲသို့ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်အတူ ဆရာမ မတင်ထွေး လိုက်ပါသွားရန်စီစဉ်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ဆရာမ မတင်ထွေး မှာ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မလိုက်ဖြစ်တော့သဖြင့် ဆရာမ မမြ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

တကယ်တော့ ထိုညက ဗိုလ်ချုပ်၏ ထိုညစာထမင်းစားပွဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ ဘဝကြင်ဖော်၊ ကြင်ယာတော် ရွေးချယ်အတည်ပြုသည့် ပွဲပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည် ထိုစဉ်က အသက်အရွယ်အားဖြင့် မငယ်လှတော့ချေ။ တိုင်းရေးပြည်ရေး အတွက် အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းများစွာထဲမှာ သူ့တာဝန်၊ ကိုယ့်တာဝန် တို့ဖြင့် ကိုယ်စိန်စစ်မွန်း ရုန်းကန်နေကြလျက်သာ ဤအသက်အရွယ်

မဠိပစာပေတိုက်

အထိ နေကြသည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အသက် (၂၇) နှစ်၊ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် အသက် (၃၁) နှစ်။

ဤအသက်အရွယ်တွေ ရောက်ကြပြီ။ တိုင်းပြည်၏ တာဝန် ကြီးတွေကိုလည်း နိုင်ရာ၊ ကျရာနေရာက မခိုမကပ် စေတနာတူ၊ ဝါသနာတူ၊ အနစ်နာခံနေကြသည့် စေတနာမီခင်၊ စေတနာမီခင် များ ဖြစ်ကြလေသည်။

နှစ်ဦးသား ပါရမီရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသိပညာ ဆင်ခြင်ဉာဏ် အလိမ္မာတရားတို့ဖြင့် ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ခါးစည်း၊ ရင်စည်းကြ ကာ လက်တွေ့ အတွေ့အကြုံများဖြင့် တနင့်တပိုး ခံစားထားရသူများ ဖြစ်ကြရသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည်လည်း ပစ္စုပ္ပန်ကြုံတွေ့နေကြရသည့် ကြီးလေးသော တိုင်းပြည်၏တာဝန်တို့ဖြင့် သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြုံတွေ့ကြရလျက်ရှိကြရာ ဘဝတစ်ခု၏ တစ်စိတ် တစ်ပိုင်းမှာ စိတ်တိုင်းကျ တစ်ခဏ၊ တစ်ဒင်္ဂါဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အဖိုး၊ ကိုယ့်အိမ် ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရာ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်အဖြစ် ရှိနေရန်လည်း အလွန်လိုအပ်သော အသက်အရွယ်တွေလည်း ဖြစ်နေပါကြောင်း စဉ်းစားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ထမင်းစားပွဲအပြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဒေါ်ခင်ကြည်အား မိမိ၏ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် လက်တွဲနိုင်ရန်အတွက် ခွင့်ပန်လေတော့သည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်နှင့် စတင် တွေ့ပြီးသည်မှ အခြေအနေအရပ်ရပ်သော ဗိုလ်ချုပ်၏သဘောထားကို ကောင်းစွာ နားလည်သိရှိပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် လက်ခံလိုက်လေ သည်။

မဠိပစာပေတိုက်

အဆင့်ဆင့် ခွင့်ပန်ခြင်း

သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့သည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်များဖြင့် နှစ်ဦးသဘောတူ နှလုံးသားစာချုပ်ဖြင့် ပဏာမ အောင်မြင်သွားလေသည်။ မိမိတို့၏ အထက်လူကြီးအကြီးအကဲများအား အသီးသီး အသိပေးအကြောင်းကြားရန် လောကဝတ်၊ ဓမ္မဝတ်အရ ဆောင်ရွက်ရန် ရှိလာပြန်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် (၇) နာရီတွင် ဒေါ်ခင်ကြည်သည် အလုပ်တာဝန်များ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရလေသည်။ တာဝန်ရှိရာ ဆေးရုံသို့ရောက်သည်နှင့် Pantry အစားအသောက်နှင့် ပန်းကန်များထားရာအခန်းသို့ ဝင်၏။ ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့်တကွ ဆရာဝန်များသောက်သုံးနိုင်ရန် ကော်ဖီဖျော်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ကော်ဖီသောက်ရန် Pantry ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် မိမိ ပြောဆိုအသိပေးရမည့်စကားကို စတင်ပြောလေသည်။

“ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ . . . ညက ထမင်းစားပွဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်က

စေတနာခံခင် ဗဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည် နှင့် ၁၀၇

ကျွန်မကို သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ပြောလို့ ကျွန်မတော့ ကတိပေးခဲ့ပါပြီ . . . အဲဒါ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ . . . ”

အကြောင်းစုံကို ရိပ်မိထားသော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေက . .

“ဘယ်လိုသဘောရရမလဲ . . . ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမို့ကို ဘဝကြင်ဘက်အဖြစ် ဖြစ်ရတာ ဆရာမအတွက် အင်မတန် ကုသိုလ် ထူးပါတယ် . . . နောင်တစ်ခေတ်မှာ ဆရာမဟာ အင်မတန် ထင်ရှားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်လာမှာပဲ . . . ”

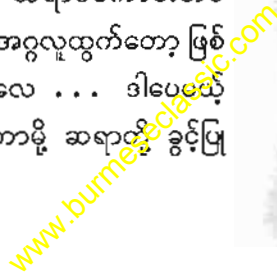
ဟု သူ့အမြင်နှင့်တကွ ထောက်ခံပြော ပြောလေသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ကော်ဖီသောက်ပြီး မိမိ၏ အလုပ်ရှိရာ အောက်ဆုံးထပ် Basement Surgical Ward သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

နောက်မကြာမီ နံနက် (၁၀) နာရီခွဲခန့်အချိန်တွင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေထံသို့ သူနာပြုလက်ထောက် မောင်သန်းထွန်း တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဆရာကြီးဦးဘသန်းက အခေါ်လွှတ်ကြောင်းပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ဆရာကြီးဦးဘသန်းထံသို့ သွားရောက်လေသည်။ ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏ အခန်းထဲတွင် ဒေါ်ခင်ကြည်မှာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်လက်ထပ်တော့မည့်အကြောင်းနှင့် ဆရာကြီးထံ အသိပေးကာ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါရန် ဆရာကြီးအား မိဘအရာထားကာ ခွင့်ပန်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏အခန်းသို့ ရောက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် . . .

“မောင်မြင့်ဆွေ . . . ဆရာတို့တစ်တွေတော့ ခုလိုအချိန်မှာ ဆေးရုံကြီးအတွက် အင်မတန်လိုအပ်နေတဲ့ ဆရာမကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရဦးတော့မယ် . . . ရှင်နည်းရာ အဂ္ဂလူထွက်တော့ ဖြစ်ပြန်ပေါ့ . . . မခင်ကြည် လက်ထပ်တော့မယ်လေ . . . ဒါပေမယ့် သူ တစ်သက်တာ ဘဝနောင်ရေးအတွက်ဖြစ်တာမို့ ဆရာတို့ ခွင့်ပြု

ပေးရမှာပေါ့ . . . ကဲ . . . မခင်ကြည် . . . ဆရာ ခွင့်ပြုပါတယ် . . . မင်း လုပ်စရာရှိတဲ့အစီအစဉ်ကိုသာ လုပ်ပေတော့ . . . ”

ဟု ဒေါ်ခင်ကြည်အား ဆရာကြီးမှပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မောင်မြင့်ဆွေ . . . မင်းက ဆရာရဲ့ညီဆိုလည်း ဟုတ်တယ် . . . တူဆိုလည်း ဟုတ်တယ် . . . ခုလို အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ မခင်ကြည်လို အားကိုးရတဲ့ ဆရာမတစ်ဦးကို လက်လွှတ်လိုက်ရတာ ဟာ ဆရာတို့ဆေးရုံအတွက် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ပဲ . . . ဒါပေမယ့် ဆရာတို့ ဝမ်းနည်းနေကြလို့ မပြီးသေးဘူး . . . ဆရာတို့မှာ တာဝန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် . . . ဒီတော့ . . . ကျန်ရစ်တဲ့လူနဲ့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ . . . မောင်မြင့်ဆွေလည်း အားမငယ်ပါနဲ့ . . . ခုနေအချိန်မှာ ဆရာအနေနဲ့ မင်းရယ် . . . ဗိုလ်လှသမိန်ရယ် . . . မောင်စံမြင့်ရယ် . . . ဒီသုံးယောက်ကို အားကိုးနေရတာပဲ . . . ”

ဟု ပြောပြီး ဒေါက်တာမြင့်ဆွေအား ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် အလုပ်တာဝန်များကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် အစီအစဉ်အား ပြောကြားလိုက်လေသည်။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေလည်း ဆရာကြီး ဦးဘသန်း၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားချက်များကို နာခံမှတ်သားလျက် ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်ကာ ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏ အခန်းမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းမှာ သူ အားကိုးအားထားပြုနေရသော ဆရာမကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ဘဝနောင်ရေး အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးမိသော်လည်း ဆေးရုံအတွက် ဆရာမကောင်း တစ်ဦး လက်လွှတ်ရမည့်အရေး တွေးကာ လူစားထည့်ရမည့်အကြောင်း များနှင့် မျက်နှာမလှပဲ ကျန်ရစ်ရှာလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် မိမိ၏အိမ်ထောင်ပြုရေးအခြေအနေအား ဆေးရုံကြီး၌ မိမိ၏သက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ ဆရာကြီး ဦးဘသန်းနှင့် ပြောသင့်ပြောထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အသိပေး ခွင့်တောင်းသကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အစဉ်အလာ မင်္ဂလာ ဂါရဝတရား ရှေးရှုလျက် နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်း၌နေကြသော မိမိ၏အစ်ကိုကြီးများဖြစ်ကြသည့် ဦးဘဝင်းနှင့် ဦးအောင်သန်း ထံသို့ အစ်ကိုကြီးအဖအရာအဖြစ် ဦးထိပ်ထားကာ သတို့သမီး (ဒေါ်ခင်ကြည်) မခင်ကြည်အား တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားကာ မိမိ၏ ဘဝကြင်ဖော် သတို့သမီးဖြစ်ကြောင်း အသိပေး အကြောင်းကြားလေသည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့်အတူ ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ ဝေပေးမှ လွတ်

တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်သော ရင်တုန်စရာ ပြဿနာ သတင်းကို ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကြားရ၏။ ဖြစ်ပုံမှာ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ထိုအချိန်တွင် နာမည်ကျော် ရွှေတောင်တိုက်ပွဲမှ ဒဏ်ရာရ ဗိုလ်များအား ဆေးထည့်ပေး ကုသလျက်ရှိရာ ကုသဆောင် (၁) ရှိ ခုတင်နံပါတ် (၂) မှ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်လတ်၏ ခြေထောက်မှဒဏ်ရာကို ပတ်တီးဖြေပြီး ဆေးထည့်ရန်ပြင်နေစဉ် ဗိုလ်ကြီးမှ မျက်နှာမသာမယာရှိသည်ကို အကဲခတ်ကောင်းသော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေမှ “ဗိုလ်ကြီး . . . ဘာဖြစ်သလဲ . . . နေမကောင်းဘူးလား” ဟု မေး သည်။

ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်လတ်မှ . . .

“ဆရာ . . . ကျွန်တော့်မျက်စိကို ကြည့်ပေးစမ်းပါ . . . ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး . . .”

ဟု ပြောသဖြင့် ခြေထောက်မှဒဏ်ရာကိစ္စကို ခဏရပ်ပြီး ဗိုလ်ကြီး၏လက်ဝင်းဖြစ်ဝေဒနာဟုပြောရာ မျက်စိဆီသို့ အာရုံပြုပြီး မျက်နှာချင်း ကပ်လုထိ ဗိုလ်ကြီး၏မျက်စိအား ကြည့်နေစဉ် . . .

“ဒီမယ် ဆရာ . . . မျက်စိက ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . . ဆရာကို

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

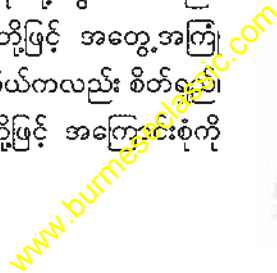
အရေးကြီးစကား ပြောစရာရှိလို့ . . . ကျွန်တော်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးခုတင်မှာအိပ်နေတဲ့ ခေါင်းမှာဒဏ်ရာရထားတဲ့ ယိုးဒယားဘတ်တလိုက်လာတဲ့ စစ်ဗိုလ် . . . ဒီလူဟာ ခေါင်းကဒဏ်ရာကြောင့် ညညတူခေါင်းသိပ်ကိုက်တယ်ဆိုပြီး မအိပ်နိုင်လောက်အောင် ခံစားနေရပုံရတယ် . . . အဲဒါကို သူ့မှာ ဒီကလောက် ခေါင်းကိုက်ခံစားနေရတာတို့ ဆရာကြီးဦးဘသန်းနဲ့ ဆရာမဒေါ်ခင်ကြည်တို့က သူ့ကို ပစ်ထားတယ် . . . ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပြီး . . . ဒီတစ်ခါ ဦးဘသန်းနဲ့ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ Round လှည့်လာရင် သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မယ်လို့ ကြိမ်းနေတယ် . . . အဲဒါကို ဆရာ ကြည့်လုပ်ပါဦး . . . စောစောက တပ်ကြပ်ပြီးရွှေကို ကျွန်တော်ပြောခိုင်းလိုက်သေးတယ် . . . လာမပြောဘူးလား . . .”

ဟု ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်လတ်က အသံတိုးတိုးဖြင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေအား အကြောင်းစုံပြောပြီး မေးလေသည်။ ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေလည်း တပ်ကြပ်ကြီးရွှေကို လာသတင်းပို့ခဲ့သည်ကို သတိရလျက်

“ဪ . . . အဲဒါလား . . . တပ်ကြပ်ကြီးရွှေကို လာပြောတယ် ဗိုလ်ကြီး . . . ဒါပေမယ့် လူနာတွေဟာ ဝေဒနာတက်လာရင် စိတ်ထင်တာ ပြောတတ်လွန်းလို့ . . . ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ဆိုတာ စဉ်းစားရင်း အလုပ်ကလည်း ဇယ်ဆက်နေတော့ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားမိတယ် . . . ဪ . . . လက်စသတ်တော့ တကယ်ကိုး . . . ခက်ကုန်တော့ မှာပဲ . . . ဘာဆက်လုပ်ရပါ့မလဲ . . . ဒီလူကလည်း ခေါင်းကိုထိထားတယ်ဆိုတော့ စိတ်ထင်တာတွေတွေ့ပြီး ထင်ရာလုပ်ရင် ငါးပါးမှောက်ကုန်တော့မှာပဲ . . . တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဦးမှ”

ဟု ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆေးဗန်းကို မကာ ဖော်ပြပါ ခေါင်းဒဏ်ရာရ စစ်ဗိုလ်ရှိရာသို့ သွားလေသည်။ နိစ္စဓူဝ ဤသို့သော ဝေဒနာရှင်မျိုးစုံ၊ လူမျိုးစုံတို့ဖြင့် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ပြီးသော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ပင်ကိုယ်ကလည်း စိတ်ရည်၊ ခွဲသန်၊ သည်းခံမှု၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်များပြားမှုတို့ဖြင့် အကြောင်းစုံကို

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

လည်း ချက်ချင်းသိပြီးဖြစ်၍ . . .

“ဗိုလ်ကြီး . . . ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ . . .”

ဟု ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ စေတနာဖခင်၊ မေတ္တာရိပ်မှအသံ ကို ဝေဒနာရှင်ဗိုလ်ကြီးသည် ကြားလိုက်ရသည်နှင့် . . .

“ဒီနေ့ . . . ခေါင်းသိပ်ကိုက်နေတယ် . . . မနေ့ကလည်း ကိုက်တာပဲ . . . ဒေါက်တာဘသန်းပေါ့ဗျာ . . . ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး . . . လာလည်းမကြည့်ဘူး . . . ကျွန်တော် မကျေနပ်နိုင် ဘူး . . . လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဒီကလောက် အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ပွဲ ဝင်လာတဲ့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ ကျွန်တော် မကျေနပ်နိုင်ဘူး . . . အကြောင်းပြလိုက်ချင်တယ် . . .”

ဟူ၍ မကျေနပ်သံ၊ အငြိုးအတေးသံ ဝေဒနာခံစားချက်မှ ပွင့်အံ့လာသော ဒေါသသံတွေကို ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကိုယ်တိုင် ကြား လိုက်တော့မှ ဒီလူ တကယ်လုပ်မယ့်လူမျိုး . . . ဝေဒနာပြင်းထန်ပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်တဲ့ဘက်ကို ရောက်သွားလျှင် တကယ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း များတွေးပြီး ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်လတ်နှင့်တပ်ကြပ်ကြီးရွှေကိုတို့ ပြော သည့်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အတွေးဝင်ကာ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ သည် စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြစ်သွားရလေသည်။

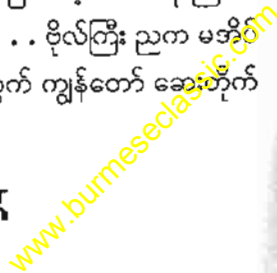
သို့သော် စိတ်ထိန်းနိုင်သော အတွေ့အကြုံအကျင့်တို့ဖြင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် လေသံကို အထူးပျော့ပျောင်းသာယာ ချီအေး သံဖြင့် . . .

“ဗိုလ်ကြီး . . . ဗိုလ်ကြီးဒဏ်ရာက ခုနေအခါမှာ တော်တော် လေး ပြင်းနေပါတယ် . . . ခေါင်းကိုက်နေတာကို ဗိုလ်ကြီး မပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးပေါ့ . . . ကျွန်တော့်ကို အသိပေးရင်တောင် ဒီလောက် ဝေဒနာမခံစားရပါဘူး . . . ဆရာကြီး ဦးဘသန်းကတော့ ဒီလိုပါ . . . လွတ်လပ်ရေးအတွက် စွန့်စွန့်စားစား တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်တွေအတွက် အကောင်းဆုံး ကုသပေးနိုင်ဖို့ အခု ဘီအိုင်အေ

ဆေးရုံကြီးကို ထူထောင်နေရတဲ့အချိန်မို့ အင်မတန်မှ အလုပ်များနေ ရှာပါတယ် . . . ပြီးတော့ . . . ဒေါ်ခင်ကြည်ဆိုရင်လည်း သူနာပြု ဘက်ဆိုင်ရာ ဌာနကြီးဖွင့်လှစ်နိုင်ဖို့နဲ့ နောက်ထပ် သူနာပြုဆရာမများ ရရှိနိုင်ဖို့ကိစ္စတွေကို သူပဲ လုံးပန်းနေရပါတယ် . . . ဗမာ့တပ်မတော် ဗိုလ်ကြီးများနဲ့ ဂျပန်စစ်တပ်က အကူအညီရအောင် အမျိုးမျိုးကြံရာ ဖန်ရ ဖြစ်နေတော့ ဆရာကြီးဦးဘသန်းနဲ့အတူ ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ နှစ် ယောက်စလုံးပဲ မအားလပ်ရှာကြပါဘူး . . .

ဆရာကြီးဦးသဘန်းဟာ မြန်မာပြည်က အင်္ဂလိပ်တွေ ထွက် ပြေးသွားပြီးနောက် ခွဲစိပ်ကုသဘက်မှာ အကြီးဆုံးဘွဲ့ကို ရထားတဲ့ ပါရဂူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ် . . . သူ့လို ပါရဂူကြီးတစ်ဦး ရှိနေခြင်း ဟာ ဆေးရုံကြီးအတွက် အင်မတန်အကျိုးများပါတယ် . . . ကျွန်တော် တို့ လူငယ်တွေကတော့ စေတနာအလျောက်သာ ရှိတာပါ . . . တကယ့် အခက်အခဲ အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှာ ခွဲစိပ်ကုသဖို့ရာ ကြုံလာရင် ဆရာ ကြီး ဦးဘသန်းမှ တတ်နိုင်တာပါ . . . ခုနေအခါများ ငုံးဒဏ်ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ အဝေးရန်သူမျိုးငါးပါးကြောင့်ဖြစ်စေ အကယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာ မယ်ဆို ဒီဆရာကြီးများ မတော်တဆ တိမ်းပါးသွားရင် ဗိုလ်ကြီးတို့၊ ကျွန်တော်တို့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ တပ်မတော်ကြီးတစ်ခုဆုံးအတွက် ကျန်းမာ ရေး ဆိုင်ရာမှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေ တွေ့ကြရမှာပဲ . . . ဒီဆရာကြီးလို ဆရာဝန် ကောင်းမျိုး ခုနေမှာ လုံးဝအစားထိုး ရယူစရာမရှိပါဘူး . . . ပြီးတော့ . . .

ဒီဆရာကြီးမျိုးနဲ့အတူ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့အပေါ်မှာလည်း . . . ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးရယ် . . . ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် . . . ဒီမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသားပဲ . . . ဘာမဆို လိုတာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပေါ့ . . . ဆရာကြီးက လည်း ကျွန်တော့်ကို တာဝန်လွှဲထားပါတယ် . . . ဗိုလ်ကြီး ညက မအိပ် ရတော့ ခေါင်းသိပ်ကိုက်နေမှာပေါ့ . . . ဒီအတွက် ကျွန်တော် ဆေးတိုက် ပါမယ် . . .”

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ဆေးဖြင့် စိစဉ်ပြီး . . .

“ဗိုလ်ကြီး ခဏနေဦးနော် . . . ကျွန်တော် အို. ပီ. ဒီက ရေစက်မှာ လက်သွားဆေးလိုက်ဦးမယ် . . .”

ဟု ပြောပြီး ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏အခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့်တွေ့သောအခါ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် လူနာဗိုလ်ကြီး၏ ဝေဒနာအကြံအစည် အကြောင်းများ အလုံးစုံကို ဆရာကြီး ဦးဘသန်းအား ပြောပြပြီး “ဒီကနေ့ အခန်းနံပါတ် (၁) ကို ဆရာကြီးတို့ Round မလှည့်ပါရန်နှင့် အခိုက်အတန့် ရှောင်နေရန်” သတိပေးကာ အဆိုပါ စစ်ဗိုလ်ထံပြန်လာပြီး သူ့ဒဏ်ရာအား ပို၍ ဖြည်းညင်းညင်သာစွာကိုင်တွယ် ဆေးထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ သူ့ဘေးက လူနာစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကိုပါ ဆက်လက်ဆေးထည့်ပေးလျက်မှ သူ့ကို အကဲခတ်နေစဉ် မိနစ် (၂၀) လောက်အကြာမှာ သူသည် ဘာမျှမပြောတော့ပဲ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၏ ပြောရာပြောကြောင်း တောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံချက်ဖြင့် နားဝင်သွားဘိသို့ မှိန်းနေရာမှ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ဤကိစ္စသည် သေးသိမ်သောကိစ္စမဟုတ်။ ထိုစဉ်ကာလမျိုးမှာ အလွန်မှကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ကာလမှာ လူနာစစ်ဗိုလ်တိုင်း၏ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ပစ္စတိုတစ်လက်၊ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ဆိုသကဲ့သို့ ရှိနေကြပါ သည်။

သေရေးရှင်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲကြီးမှ ဒဏ်ရာရလာသူ လူနာများမှာ သွေးပူသွေးဆူနေကြပြီး စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာလည်း အလွန်ပင် တက်ကြွခက်ထန်လျက်ရှိကြရာ တစ်ဖက်မှ အနည်းငယ် ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှု၊ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ မဖြစ်ဟူ၍ မည်သူမျှ မပြောနိုင်၊ မတတ်နိုင်ကြသည့်အချိန်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် မိမိ၏ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး၏

အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ ဤသည်မှာလည်း တောနုရှင် ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏ စေတနာမှန်သောကံတရားဟု ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ တွက်မိပြန်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စေတနာ ဖခင်၊ စေတနာမိခင်၊ ဤဆရာကြီးများ၊ ဆရာ၊ ဆရာမကြီးများသည် မရေမတွက်နိုင်သော သတ္တဝါတို့၏အသက်ကို ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့ဖြင့် တကယ့်စိတ်ရင်း၊ စေတနာရင်း ဖြူစင်ခြင်းမေတ္တာစိတ်နဲ့အတူ ကယ်တင်ကုသ ဇီဝိတဒါနကောင်းမှုကုသိုလ်ကြီးများ ပြုခဲ့ကြသည့်အတွက် ဤကြုံတွေ့အံ့ဆဲဆဲဖြစ်သော ဥပစ္စေဒကံမှ ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်တို့အား ရှောင်ကွင်း၊ လွတ်ကင်းချမ်းသာရာ ရနိုင်လေပြီတကားဟု ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် အတွေးဖြင့် ဝမ်းသာမဆုံး ရှိရလေသည်။

ဤကိစ္စမျိုး နောင်ထပ်တစ်ကြိမ် မဖြစ်ပေါ်စေရေးအတွက် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်လတ်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာဗိုလ်မှူးထံ ဥပါယ်တံမျှင်ဖြင့် အကြောင်းကြားလေသည်။ ဆိုင်ရာ ဗိုလ်မှူးမှ လူနာစစ်ဗိုလ်များ၏ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားရှိနေကြသည့် ပစ္စတို၊ ခြောက်လုံးပြူး စသည့်လက်နက်များကို အချိန်မီလာရောက် သိမ်းဆည်းသွားခြင်းအားဖြင့် အရှည်စိတ်အေးစရာ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

(ဖော်ပြပါ ဖြစ်စဉ်ထဲမှ သတင်းပေးသည့် တပ်ကြပ်ကြီး ရွှေကိုသည် စစ်ပြီးကာလ ရုပ်ရှင်မင်းသား ရွှေကိုဖြစ်ကြောင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည်။)

ဟု လှမ်းခေါ်ပြီး ဒေါက်တာမြင့်ဆွေနှင့် စကားပြောဆိုရန် မိတ်ဆက်တိုက်တွန်းလေသည်။ ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့ကြလေသည်။

နောင်သော် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ဤ အထွေး (ခေါ်) ဆရာမ မတင်ထွေး (ဒေါ်တင်ထွေး) နှင့် ဘဝကြင်ဖော် ဖြစ်ကြလေ သည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် လက်ထပ် မင်္ဂလာရက် နီးလာသည့်တိုင် မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ဆေးရုံ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များကို လုံးဝမလစ်ဟင်းစေပဲ ထမ်းဆောင်မြဲ၊ ထမ်း ဆောင်လျက် ရှိလေသည်။ ဆေးရုံတွင် ထိုစဉ်က အမှုထမ်း ဆရာ၊ ဆရာမအင်အား နည်းပါးနေခြင်းနှင့် လုပ်ငန်းလစ်ဟင်းမှုများ မဖြစ် စေရန် ဖြစ်နိုင်သမျှ ဖြစ်စေရန် တာဝန်ဆက်ယူနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ အလုပ်တာဝန်ကို အလိုက်တသိ၊ နားလည်တတ်ကျွမ်းသည့် ဒေါ်ခင်ကြည်ကဲ့သို့ ဆရာမကြီးမျိုးအား ဆရာကြီးဦးဘသန်းကပင် အားကိုးလောက်သည့် ဆရာမဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာမြင့်ဆွေမှ အလျဉ်းသင့်တိုင်း ဖော်ပြချီးကျူးတတ်ပါသည်။

မင်္ဂလာပွဲကြီး နီးလာပြီ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲကြီး တစ်စစဖြင့် နီးကပ်လာလေသည်။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ သည် အလုပ်တာဝန်အားလပ်ချိန်ကလေးများတွင် ဒေါ်ခင်ကြီးနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ ညီအစ်မထံ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသည်။

ဒေါ်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်ခင်ကြည် ညီအစ်မတို့သည် ဖျာပုံဘက်မှ ယူလာသည့်ငါးခြောက်များကို မီးဖုတ်လျက် ရေနှေးကြမ်းနှင့်သောက် လေ့ရှိသလို ဧည့်ခံလေ့ရှိလေသည်။ ဒေါ်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်ခင်ကြည် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံးသည် လောကပျူငှာ ဖော်ရွေစွာ ရှိတတ်ကြသည်။ ရှိသည့်စားဖွယ်လေးဖြင့် ဧည့်ခံတတ်၏။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေအား ဒေါ်ခင်ကြည်မှ ဆရာမ ဒေါ်တင်ထွေးနှင့် ထပ်မံမိတ်ဆက် ပေးလေ သည်။

“ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ . . . ဒါ အထွေးလေ . . . အင်္ဂလိပ် ခေတ်က (R.G. H) မှာ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဂျူနီယာပေါ့ . . . ဟဲ့ . . . အထွေး . . .”

ဂျပန်ခေတ် ဆေးရုံကြီးပေါ်မှ
ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများ၊
ဆရာမကြီးများနှင့် ဆရာမလေးများ

ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ အပါအဝင် ဆရာဝန်များ၊ ဒေါ်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ အပါအဝင် ဆရာမကြီး၊ ဆရာမလေးအားလုံးတို့ကို အမှန်အတိုင်း လေ့လာကြည့်လျှင် 'စေတနာမိခင်၊ စေတနာမိခင်' ဟု အမည်ပေးထိုက်ပါသည်။

မြန်မာသမားတော်၊ ခေတ်မီသမားတော်နှင့်သမားတော်များ သူနာပြုများတို့သည် သူတို့လုပ်ငန်းကိုက စေတနာမပါ၍ မဖြစ်။ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ ဥပေက္ခာ၊ မုဒိတာ စသည့် ဗြဟ္မစိုရ် တရားလေးပါးနှင့် တစ်ကြောင်းမဟုတ်တစ်ကြောင်း ဆက်သွယ်၊ ယှက်နွယ်နေရသော အလုပ်ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုဂျပန်ခေတ် ဆေးရုံ၏ အမှုထမ်းကြီးငယ်မှန်သမျှသည် ပိုမို၍ မေတ္တာစသော ဗြဟ္မစိုရ်နှင့် ရွန်းရွန်းစိုတမျှ ပတ်သက်နေပါသည်။

အကြောင်းမှာ ငွေကြေးလာဘ်လာဘကိစ္စ လုံးဝမပါရှိ။ မရရှိ။ ဘာမျှ အာမခံချက်မရှိ။ စားဖို့၊ နေဖို့၊ ဝတ်ဖို့ပင် မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ။ မရရှိကြပဲ စေတနာသက်သက် မေတ္တာဖက်၍ စေတနာ၊

ဝါသနာ၊ အနစ်နာခံကြလျက် တကယ့်ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်း စေတနာမေတ္တာဖြင့် ကိုယ်ကျိုးမဖက် ဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

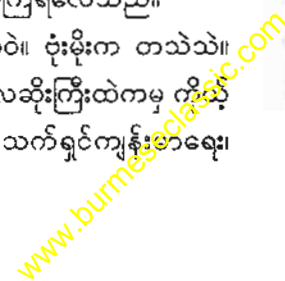
အများနည်းတူ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေနှင့် ရောနှောပြေးသွားလျက် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း၊ အေးရာအေးကြောင်းနေလျှင်လည်း အပြစ်လုံးဝမရှိသည့်အချိန် ဖြစ်၏။

ပြေးစရာ မြေမရှိ။ ပေးစရာ ငွေမရှိဆိုသော အဖြစ်မျိုးများလုံးဝမဟုတ်။ ပြေးလျှင် နိုင်ငံခြားအထိ အင်္ဂလိပ်များနှင့် အတူ ရောယောင်ပြေးသွားပြီး လုပ်ငန်းဆောင်တာနှင့်တကွ အဆင်ပြေပြီး သားများ ဖြစ်ကြပါလျက် စားဝတ်နေရေးအတွက် လုံးဝအာမခံချက်မရှိ။ လစာမရှိ။ တာဝန်ယူ ထောက်ပံ့မည့်သူ မရှိ။ ဆေးဝါးပြည့်စုံမှုမရှိ။ ဆေးကုရန် ကိရိယာ ပြည့်စုံမှုမရှိ။ အမှုထမ်း ပြည့်စုံမှုမရှိ။ နောက်ဆုံး မိမိတို့၏ အသက်အန္တရာယ်အတွက် ကာကွယ်ပေးနိုင်လောက်သည့် တာဝန်ခံ မရှိ။ နေ့စဉ် အစားအသောက်မှအစ အိပ်စက်နားနေမှုမှအစ လုံခြုံပါမည်ဟု တာဝန်ခံ မရှိ။

ဤသို့ မရှိပေါင်းများစွာကြားထဲကမှ မူလဆေးရုံကြီးမှာ ကြိတ်မှိတ်ပြီး မိမိတို့၏ အသိပညာ၊ စေတနာ၊ မေတ္တာအရ ကျောမခိုင်းသင့်သဖြင့် လူနာတို့အား ပစ်မထားရက်သဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာမိကြသဖြင့် တိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ အကျဉ်းအကျပ် ကာလထဲမှာ ကျန်းမာရေးကဏ္ဍကြီးကို အရေးကြီးမှန်းသိသဖြင့်သာ ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

ဤဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ၏ စေတနာသည် ရိုးရိုးစေတနာမဟုတ်။ အသက်ကိုပေးလျက်သာ ဆောင်ရွက်ကြရလေသည်။

အပြင်မှာက လေယာဉ်ပျံများက တဝဲဝဲ။ ဗုံးမိုးက တသဲသဲ။ မီးမလား၊ ရေမရှိရသည့် ဘက်စုံချွတ်ခြုံကျ ကာလဆိုးကြီးထဲကမှ ကိုယ့်အရေးထက် သူ့အရေး၊ လူနာမှန်သမျှတို့၏ သက်ရှင်ကျန်းမာရေး၊

စိတ်ချမ်းသာရေးမျိုးစုံကို မရှိသည့်ကြားက တက်စုံရွက်စုံဖွင့်လျက် စေတနာစိတ်ဓာတ်၊ မေတ္တာစိတ် သက်ရောက်ကာ ကိုယ်ချင်းစာတရား ဖြင့် ကြည်ဖြူစွာ အနစ်နာခံကာ လုပ်ဆောင်နိုင်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယစိတ်ဓာတ်တို့သည် သာမန်စိတ်မျိုး မဟုတ်ပါ။

ဤ ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ စိတ်ဓာတ်အစဉ်သည် ဗုဒ္ဓဟောကြား မေတ္တာတရားနှင့်ပါ အကျွမ်းဝင်လျက် ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓအလိုကျ မေတ္တာဝါဒ

ဗုဒ္ဓသည် သတ္တဝါအနန္တတို့၏သန္တာန်တွင် ပြစ်မှားတတ်သော ဒေါသစိတ်ကို တစ်ရံတစ်ခါလေးမျှ မဖြစ်စေချင်ပေ။ အေးမြ ဖြူစင် ကြည်လင်သော မေတ္တာဓာတ်ကိုသာ အစဉ်အမြဲရှိနေစေလိုသည်။ မည်မျှထိရှိနေစေချင်သနည်း ဆိုသော် . . .

“ရေသည် လူကောင်း၊ လူဆိုးမရွေး စင်ကြယ်အေးမြခြင်းကို ထပ်တူပြုမူသကဲ့သို့ မိမိအပေါ် ကောင်းကျိုးပြုသူကိုဖြစ်စေ၊ အကျိုးမဲ့ကြောင်းကိုပင် ပြုသူကို ဖြစ်စေ၊ မေတ္တာစိတ်ဓာတ်ကို ထပ်တူညီမျှ ထားရှိနိုင်မှသာ ချမ်းသာရ၏။

ဤဆေးရုံကြီးမှာ လူဆိုးလူကောင်း ရန်သူမိတ်ဆွေမရွေး ကျန်းမာရေးချို့တဲ့သူမှန်သမျှကို တပြေးညီဆောင်ရွက်ကြလေ၏။ မြန်မာနှင့်တိုင်းရင်းသားများမက ဂျပန်များကိုပင် ရာထူးကြီးငယ် မရွေး ဒဏ်ရာကြီးငယ်အသွယ်သွယ်ကို လူနာအနေဖြင့် ပြုစုကုသပေးကြ ရလေသည်။

ကုသသည်ဆိုကတည်းက အနာရောဂါ ဝေဒနာပျောက်ကင်း

ချမ်းသာရေးကို အဓိကရည်စူးလျက် ကုသပြုစုနေကြလေရာ မေတ္တာ၊ စေတနာ ရှေ့ထားပြုစုခြင်းဖြင့် ဆေးဝါးဓာတ်စာ ရှားပါးလှသည့် ထိုခေတ်ကာလကြီးထဲမှာ အနာရောဂါဝေဒနာရှင်များစွာမှာ အံ့မခန်း အနာရောဂါ ပျောက်ကင်းကြကာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာရာ ရကြခြင်းက သက်သေ သာဓကအဖြစ် လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။

ဘူးလေးရာ ပရံဆင့်

ဤပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှာ နေ့မအား၊ ညမအားဖြစ်ရလောက် အောင် ဒဏ်ရာမျိုးစုံ၊ ဝေဒနာမျိုးစုံ၊ လူတန်းစားမျိုးစုံတို့ကို ဆရာကြီး ဦးဘသန်း ဦးဆောင်၍ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ၊ ဗိုလ်လှသမိန်နှင့် ဆရာ ဝန်များ၊ သူနာပြုများထဲမှ ဒေါ်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်ခင်ကြည် စသည့် ဆရာ မကြီး၊ ဆရာမလေးများသည် နေ့မအား၊ ညမအား အမှုထမ်းရှာ ရသည့်အထဲက သူ့အလုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ်မရွေးပဲ ကြိုသလို၊ ကျသလို လုပ်ကြ၊ ကြိုရာကျဘမ်း စားကြရ၊ ဆေးရုံမှာပင် ရေမလား၊ မီးမရှိ ကြားထဲ ဤသို့ အိပ်ကြရနှင့် နေ့စဉ် ဂျပန်များက သူတို့ဆေးရုံကြီး အဖြစ် သူ့ဆရာဝန်၊ သူ့လူနာများဖြစ်သော ရွှေတောင်တိုက်ပွဲ ဒဏ်ရာ ရ အရာရှိ၊ အရာခံ၊ အကြပ်တပ်သားများကိုချည်း ကုသနေကြသဖြင့် ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် နေရာကောင်း အဆောက်အဦတစ်ခုကို တည်များနှင့် အရေးပေါ်ရှာ၊ ပစ္စည်းရှာ၊ ဆေးရှာ၊ လူ (အမှုထမ်း) ရှာပြီး တီ. အိုင်. အေ ဆေးရုံကြီးဟူ၍ ချက်ချင်း လက်ငင်းပင် နတ်တို့ ဖန်၊ ရေကန်အသင့် ကြာအတင့်ဖြင့် ရှိသမျှ လူအင်အား၊ ရှိသမျှဆေးဝါး အနည်းငယ်ပါသမျှ ပစ္စည်းကိရိယာတို့ဖြင့် မြန်မာတိုင်းချင်းသား၊

လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင် အာဇာနည်များနှင့် လူတန်းစားမျိုးစုံတို့ကို ဆက်လက်ဖန်တီး ကုသပြုစုပေးကြရသည့် ကျန်းမာရေး ဖြည့်စွမ်းမှု စေတနာမေတ္တာမျိုးသည် သာမန်စိတ်ဓာတ်အင်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်ကြပါ။

ဤသို့ ကြီးလေးသော တာဝန်ဝတ္တရားကို မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမျှ ငွေပေး၊ ရာထူးပေး၍ တာဝန်ပေးထားသည် မဟုတ်။ ဘာငွေ၊ ဘာရာထူးမျှ မမျှော်လင့်။ မျှော်လင့်စရာ မရှိ။ ပကတိ စေတနာ၊ မေတ္တာမှလွဲ၍ အခန့်မသင့်က ဗုံးဆန်ထိ၍ ဂျပန် ဖမ်း၍ စသည့် ရန်သူမျိုးငါးပါးနှင့် ကျောနား၊ ရင်နားကပ်ထားပြီး လုပ်နေကြ ရသည်။

သည်နေရာတွင် မိမိတို့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဆေးရုံကြီးအား ဂျပန်က အပိုင်စီးလိုက်သည့်အခါမှာလည်း ခါးကော့ပြီး ကိုယ့်အရပ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပြီး အေးဆေးစွာ စစ်ဘေးရှောင်လျက်နေပါက ရနိုင် ပါသေး၏။

နံပါတ် (၁) ဒုက္ခကြီးမှ နံပါတ် (၂) ဒုက္ခကြီးကို မေတ္တာဖြင့် ဖန်တီး ဆက်ခံကြံစည်ဖန်တီးနိုင်လောက်သည့် ဆရာကြီး ဦးဘသန်း နှင့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ၏ လက်မလျှော့၊ လက်မတွန့်၊ နောက်မဆုတ် သည့် ဇွဲ၊ သတ္တိသည် မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်ကြီးများနှင့် စေတနာ၊ မေတ္တာအခြေခံများကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နေရလေသည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် ဤသို့ နံပါတ် (၂) အဖြစ် ဘီအိုင်အေ ဆေးရုံကြီးကို အရေးပေါ် ကြံစည်ဖန်တီးနိုင်လိုက်ခြင်းဖြင့် မြန်မာ့သူရဲကောင်း အာဇာနည်ကြီးများဖြစ်ကြသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အပါအဝင် အာဇာနည်မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များစွာ၊ သခင်များစွာနှင့် လူတန်း စားမျိုးစုံတို့၏ ရောဂါမျိုးစုံ၊ အသည်းအသန် ဒဏ်ရာမျိုးစုံတို့ကို ကုသ ပေးနိုင်ခြင်းဖြင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာ ရာရရှိကြစေပြီး လွတ်လပ် ရေးအတွက် တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲများကို အောင်မြင်သည်အထိ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားမျိုးကို အချိန်၊ တာဝန် ဒေသ၊ ပယောဂအရ တစ်ပြေးညီ အချိန်မီ ကိုယ်ကျိုးစွန့် ဆောင်ရွက် ခြင်းတို့မှာ 'တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး' မှတစ်ပါး အခြားရည်ရွယ်ချက် မရှိကြ။

'စေတနာ အနစ်နာ၊ ဝါသနာနှင့် သည်းခံမှု' ဖြင့် ကာလဒါန မျိုးသည် စေတနာမေတ္တာမျိုးဟုဆိုက ရနိုင်လောက်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤသမားတော်ကြီး၊ ဤဆရာဝန်၊ ဤဆရာမကြီး၊ ဆရာမလေးတို့အား စေတနာဖခင်၊ စေတနာမိခင်ဟု ကျေးဇူးရှင် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးသို့ ဝင်၊ မဝင် စဉ်းစားစရာမလိုတော့ပဲ အလိုလို တန်းဝင်၊ စခန်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နေကြပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စေတနာ၊ မေတ္တာကို အဘယ်ပေတ်ဖြင့် တိုင်းတာလျက် အဘယ်ဥစ္စာပစ္စည်း၊ ငွေကြေးတို့ဖြင့် တန်ဖိုးဖြတ်ကြ ပါမည်နည်း။

ဤမှန်ကန်သော စေတနာ၊ မေတ္တာကြောင့်

ဤဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြု ဆရာမကြီး၊ ဆရာမလေးများသည် ဤမျှ ဗုံးမိုးရွာကာ ရန်သူမျိုးငါးပါးက ကျောနား၊ ရင်နားကပ် ပြဿနာမျိုးစုံ ရှာနေသည့် အန္တရာယ်ပေါင်းစုံ၏ စက်ကွင်း ပစ်မှတ်ထဲမှာ စေတနာ၊ မေတ္တာ၏အကျိုးကြောင့် -

- * ဘေးအမျိုးမျိုး၊ ရန်အသွယ်သွယ်မှ လွတ်ကြရ၏။
- * ဆေးရုံပေါ် ဗုံးမိုးကျသည့်တိုင် ဗုံးဆန်မှ လွတ်ကြရ၏။ မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်း။
- * အနီး၊ အဝေးဖြစ်သော ရန်သူတို့၏ သေကြောင်းကြံ အဖြစ်ဆိုးတို့မှ ကွေကွင်းကြရ၏။
- * အချိန်ကျက စားသောက်စရာ ကောင်း၊ မကောင်း အပ ထား ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက် ရေလုံပြုတ်မျှဖြင့်ပင် (အငတ်မခံ) ပုံမှန်စားကြရ၏။
- * အန္တရာယ်ကြားထဲမှာ ကောင်းစွာအိပ်စက်နိုင်ကြ၏။
- * ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြောင့်ဟု

ပဋိပစာပေတိုက်

ဆိုက ရနိုင်သည့် စိတ်၏ဖြေရာ ဂီတရသများနှင့်ပင် စိတ်ပျက်စရာ ဘဝကို စိတ်ချမ်းသာရာရစေ၏။

ဖော်ပြပါအတိုင်း ဒုက္ခ၊ သောက၊ အသက်အန္တရာယ်များကြား မှ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အများအကျိုးဆောင် ပရဟိတလုပ်ငန်းသက်သက် ကြီးမှာ ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် တပည့်ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေနှင့် နီးစပ်ရာ လူနာများ စိတ်ဓာတ်မကျစေရေး၊ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွစေရေး၊ စိတ်ဓာတ် လန်းဆန်းစေရေးတို့အတွက် မိမိ အပါအဝင် မိမိ၏သမီး လေး ကစ်တီ (ခေါ်) ဒေါ်ခင်မေသန်း (နောက်သော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းကတော်) က စန္ဒရားတီး အပါအဝင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေက တယော စသည်ဖြင့် ဂီတဝိုင်းလေးတစ်ဝိုင်းကို ကြံဖန်ကာ ဖန်တီးပြန်ပြီး အနားမရနှင့် ရသည့်နားချိန်မှာ မြန်မာသံတေးတို့ဖြင့် ဆိုကြ၊ တီးကြ၊ အပန်းဖြေ ပေးကြလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဂျပန်ခေတ်ဆေးရုံကြီးမှာ အဓိကအားဖြင့် လူနာ ကုသရေး၊ အမှုထမ်း၊ ဆေးဝါး၊ ကိရိယာ ရှာဖွေရေးအင်အားဖြည့်ရေး နှင့် ဖျော်ဖြေရေးတို့သည် အဝင်ခွင်ကျဖြစ်ကာ ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ စေတနာမေတ္တာနှင့် အနုပညာများနှင့်ပါ သိမ်မွေ့စွာ ထုံမွမ်း ပြည့်စုံနေ စေလေသည်။

စေတနာ၊ မေတ္တာနှင့်ဂီတတို့သည် ဒေါသကို တိုက်စား ဖုံးပိတ် စေလေသည်။ တချို့ လူနာတွေမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒဏ်ရာ၊ ဝေဒနာ အနာရောဂါကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို မကြံသင့်ရာ ကြံ၊ မပြောသင့်ရာ ပြောသည်မှအစ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းသည်အထိ ဤ တစ်ယောက်မှ ဒေါသပေါက်ကွဲမှုမျိုးစုံကို ဤဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘသန်းနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများစွာက စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ဂီတတို့ဖြင့် အစပျောက်ကိစ္စတုံး ဥပေက္ခာ ပြုဖြစ်ကြလေသည်။

“နတ္ထိ၊ ဒေါသ၊ သမော ကလိ” ဒေါသနှင့်တူသော အပြစ် ဟူ၍ မရှိဟု ဒေါသဖြစ်မှုမှန်သမျှ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကသာ

ပဋိပစာပေတိုက်

များလေရာ လူနာတို့အပေါ် ထားရှိအပ်သော၊ ထားရှိပြီးသော စေတနာ၊ မေတ္တာကို ဒေါသဖြင့် မဖျက်ဆီးနိုင်၊ မေတ္တာမပျက်၊ သစ္စာ ပန္နက်ခံ စေတနာမှန် ကောင်းကျိုးသာ ဆက်ဖြစ်ကြလေ၏။

“ကတိသစ္စာ၊ တည်သောခါဝယ်၊ သြဇာလေးနက်၊ ပေါ်ဆီ တက်၍၊ နွယ်မြက်သစ်ပင်၊ ဆေးဖက်ဝင်” ဖြစ်ရလေ၏။ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ ဆေးပညာတို့ ပေါင်းစပ်လျက် ကောင်းမြတ်သော အကျိုးကျေးဇူးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလော။

သမားဂုဏ်နှင့် မေတ္တာ

သမားကောင်းဂုဏ်တွင် စေတနာ၊ မေတ္တာနှင့် ကျွမ်းကျင်သော ပညာရပ်များအပြင် စိတ်ရှည်၊ ဇွဲသန်၊ သည်းခံရသည့် အချက်များပါ ပါဝင်လေသည်။ ထို့ပြင် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂကိုပါ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာ နိုင်ကြရလေသည်။ တပည့်ငယ်သားများနှင့် လူနာတို့အပေါ် သားသမီး လို သဘောထားနိုင်ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာကြီးဦးဘသန်းကလည်း မိမိ၏အရည်အချင်း ပြည့်မီသော တပည့်မ ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ကြည်အတွက် ဂရုတစိုက် အလိုက်တသိ ရှိလှလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ မင်္ဂလာအခမ်း အနားအတွက် ခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ကာယကံရှင် ဒေါ်ခင်ကြည်က ဝယ်ယူစုဆောင်းစီစဉ်နေကြသကဲ့သို့ ဤလက်ထပ် ခွဲအတွက်ကို ဆရာကြီးဦးဘသန်းကိုယ်တိုင်လည်း လိုအပ်သော ပစ္စည်း ချားကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး ရှာဖွေဝယ်ခြမ်းပေးပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအဖို့မှာ ဂျပန်ခေတ်တစ်လျှောက် မြန်မာ

စစ်ဗိုလ်တွေမှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနည်းတူ စစ်ဝတ်စုံတစ်စုံ၊ သက္ကလပ် ရေညှိစိမ်းတစ်စုံ၊ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်တိုတစ်ထည်၊ စွပ်ကျယ်နှစ်ထည်၊ သုံးထည်သာ ရှိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာလည်း ဤမျှသာ ရှိလေသည်။

အတိအကျဆိုရသော် ယူနီဖောင်းရေညှိရောင်တစ်စုံ၊ ရှုပ်အင်္ကျီ နှစ်ထည်၊ စွပ်ကျယ်လက်စက တစ်ထည်၊ ချည်လုံချည်နှစ်ထည်သာ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးအထိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ ရှိပါသည်။

အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့် လက်ထပ်ခါနီးမှ သတို့သားအတွက် ပိုးလုံချည်လေး၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီလေးတစ်ထည်လိုသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ကြီး (သခင်အောင်ကြီး-ပေါင်းတည်) နှင့် ကိုမောင်မောင် (စာ အတိုင်းရေးသည်) နှင့် ယခင်ရန်နိုင်ဈေး (ခေါ်) ယခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ သွားကာ သတို့သားအတွက် ဘန်ကောက်ပိုးလုံချည် တစ်ထည် ဝယ်ပါ သည်။

အရောင်ရွေးရာမှာ ထော်လော်ကန့်လန့်ဟု ဆိုရသော်လည်း အရောင်ရှာပြီး သင်္ကန်းရောင်ဝါဝါထိန်ထိန်ကြီးက တစ်ထည်၊ ကတ္တီပါ ပိန်းတန်းဖိနပ်သစ် နက်ပြာရောင်တစ်ရံနှင့် ထိုဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှိ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့် လုံးတူရွယ်တူရှိသည့် လူတစ်ယောက်ကို ရှာရွေး တိုင်းတာပြီး ရှုပ်အင်္ကျီကော်လံမပါ တစ်ထည်နှင့် အပြင်ဖုံး တိုက်ပုံအင်္ကျီ တစ်ထည်ချုပ်ပေးကြသည်။ ထိုစဉ်က ဘန်ကောက်လုံချည်ကို (၁၀/-) တစ်ဆယ်ကျပ်တိတိ ပေးရသည်။ (ထိုလုံချည်ကို တာဝါလိန်းဗိုလ်ချုပ် ပြတိုက်တွင် တွေ့နိုင်သည်။)

ဗိုလ်ချုပ်က ထိုအရောင်ကို အလွန်သဘောကျပုံပေါ်၍ ဝယ်ပေးကြသည်။ ထိုရက်ပိုင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ကြင်ယာတော် ဒေါ်ခင် ကြည်သည် ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးများ ဝယ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ဒေါ်ခင်ကြည်ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်ကမဖြောင့်၊ ဂျပန်က တစ်မှောင့်၊ တိုင်းပြည်မှာ

အလွန်မှ အနှောင့်အယှက် များလွန်ချိန်ကြီးမှာ အားလုံးက အားထိုး အားထား ခေါင်းပေါ်တင်ထားကာမှ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် စစ်အေးမှ ပြုရန်ဟု ဖြစ်စေချင်သည့် အများ၏မျှော်လင့်ချက်ကို အိမ်ထောင်ရေး ဖြင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု ထင်ကြ၏။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ နစ်မွန်းသွားလျှင် တိုင်းရေးပြည်ရေးကို ရာနှုန်းပြည့်မလုပ်နိုင်မှာကို စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်ကာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကို အရွံ့တိုက်ကြသည့် နောက်လိုက်ငယ်သားအချို့နှင့် ရဲဘော်ရဲဘက် အချို့ကို ဗိုလ်ချုပ်သည် မသိသလို အပါဆွဲခေါ်နိုင်ခဲ့သည်။

လက်ထပ်ရန်အချိန်ကာလတို့သည် သတို့သား၊ သတို့သမီး တို့အား ပိုမိုနီးကပ်စေသည့်တိုင် သတို့သား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မိမိ၏ တိုင်းရေးပြည်ရေးလုပ်ငန်းများအား တစ်စမကျန်၊ လစ်ဟင်းမခံ သကဲ့သို့၊ သတို့သမီး ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်ကလည်း ဆေးရုံ၏ မိမိ ထမ်းဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းတာဝန်များကို လုံးဝ လစ်ဟင်းမခံ။ ထမ်းဆောင်မြဲ ထမ်းဆောင်လျက်ရှိနေလေသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် လုပ်ငန်းတာဝန်ကို တာဝန်ကျေပွန်သည် ဆိုသည်ထက် ဤတာဝန်ကျေပွန်များနှင့်အတူ ဘဝတူ ဆရာမများ အပေါ်ဖြစ်စေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအပေါ် ဖြစ်စေ၊ အထူးသဖြင့် လူနာများအပေါ် တကယ့်စိတ်ရင်းစေတနာ ဖြူစင်စွာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ၊ စိတ်ပါလက်ပါ စွမ်းဆောင်နိုင်ဖြစ်၏။ အလိုက်တသိရှိခြင်း၊ အကဲခတ် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အသိအမြင် လျှင်မြန်ပါးနပ်ခြင်း၊ အရိပ်ပြ အကောင် ထင် သိမြင်တတ်ခြင်းများကြောင့် ဆရာကြီး ဦးဘသန်းနှင့် ဆရာဝန် များ ဘဝတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက လေးစားချစ်ခင်ကြလေသည်။ ဤသည်ကို ဒေါက်တာမြင့်ဆွေက မိမိ၏ဂျပန်ခေတ် ဆေးရုံကြီးဝယ် စာအုပ်တွင် . . .

“ဒေါ်ခင်ကြည်သည် တကယ်ပင် ဆရာမကောင်းတစ်ယောက် ပီသသူ၊ ဆရာဝန်များက အားကိုးရသူဖြစ်၍လည်း မိဘနှင့် ဆရာပမာ

ဖြစ်သော ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏ အချစ်တော် ဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။ အရည်အချင်းရှိသည့် တပည့်သားသမီးတို့အား မိဘတိုင်း၊ ဆရာတိုင်းက ချစ်ခင်လေးစား အရေးထားကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အရက်မသောက်။ ငယ်စဉ်မှ အစထန်းရည်မျှပင် မသောက်။ မိမိ၏ဘဝလုပ်ငန်းရည်ရွယ်ချက်ကို အပျက်မခံ။ အမှူးသမားဘဝဖြင့် အနစ်မွန်းမခံကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ရဲဘော်အပေါင်းအသင်းများနှင့် လိုက်လျော့ကာ သောက်ခဲ့သည့် တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် အရက်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြောင်း သိရ၏။ အပျော်အပါး လိုက်စားမှုမရှိ။ ဂျပန်သို့ရောက်စဉ် ဒေသခံ အကြီးအကဲတို့၏ အကဲစမ်း မြူဆွယ်တိုက်တွန်းမှုတို့ကိုပင် ခါးသီးစွာ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ခြံငုံ၍ လေ့လာပါက အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးများ ကင်းသူဖြစ်လေသည်။ မိမိ၏ဦးတည်ရည်မှန်းရာ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး ရဖို့သာ တစ်စိတ်တည်း၊ တစ်ဖြောင့်တည်း၊ တစ်လမ်းတည်းမှာ ထာဝရဖြောင့်ဖြူးစွာ စံပြအဖြစ် ရပ်တည်ပြု သွားခဲ့လေသည်။

သူ့ဘဝ စားဝတ်နေရေးကိုပင် ပစ်စလက်ခတ် ပစ်ပယ်ထားကာ ကြံသလိုနေ၊ ကြံသလိုအိပ်၊ ရှိတာသာဝတ်၊ ရတာစား၊ မရှိ မရက မစားပဲနေနိုင်ခဲ့သည်အထိ ခြိုးခြံဆင်းရဲခံနိုင်ရာမှာလည်း စံပြဖြစ်ခဲ့ကြောင်း အသီးသီးရေးဖွဲ့နိုင်လောက်အောင် စာတွင်ခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်ကို ဆေးရုံမှာတွေ့ပြီး မိမိစိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသော် မိမိ၏ကျောင်းသားဘဝက စိတ်ကူးယဉ်ဖနီးလောင်း၏ အရည်အချင်းပြည့်မီသည်ဟု အပိုင်တွက်ကာ အရယူလေသည်။ ဤသည်ကို အဖျားရောဂါပျောက်ပြန်တော့ မိန်းမယူရေးရောဂါ စွဲကပ်ကြောင်း ဆိုကြ၊ ရေးကြပြန်သည်။ စေတနာစော၍ ပြောကြ၊ ရေးကြခြင်းဖြစ်နိုင်ပါ၏။

ဘယ်သူတွေက ဘာတွေပြောပြော ဗိုလ်ချုပ်သည် ပြောသလို လုပ်ပြီး လုပ်သလိုပြောတတ်သည့် လက်တွေ့ဒိဋ္ဌသမား ဖြစ်သဖြင့်

သူ့ကိုစွန့်သူ ဖြစ်အောင်လုပ်မှာ သေချာဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် စာရေးဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ အနေအပြောနှင့် ဆိုရပါက ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တစ်ဦးတည်းသော ပြိုင်ဘက်မမြင်၊ ကြင်ယာတော်အဖြစ် မေတ္တာရှိခဲ့ဖူးတာ ..

“စံဒေဝီကို ချစ်ကြိုက်ခဲ့ခြင်းနှင့်တူညီသော မေတ္တာမျိုးစုတား တစ်သက်တာတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မကြုံခဲ့ဖူးပေ”

ဟု ဆိုသော ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ စံဒေဝီအပေါ် ချစ်မေတ္တာမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့အိမ်ထောင်ကိစ္စအတွက် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်သောအခါမှာလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင် စစ်ယူနီဖောင်းဖြင့်ပင် မင်္ဂလာဆောင်ကြောင်း ဓာတ်ပုံများနှင့် စာများကို ထောက်ထားကိုးကားပြီး သိနိုင်ပါသည်။

လက်ထပ်ပွဲ မကျင်းပမီ အကြိုတစ်ရက်

ဦးလှိုင်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်၏ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပ
မည့်ရက်မှာ (၁၉၄၅) ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၆) ရက်၊

ယခု (၁၉၄၅) ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၅) ရက်၊ တစ်ရက်
အကြိုနေ့က ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကို ကြည့်မြင်ရပါက . .

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ ညသန်းခေါင်ယံအချိန် အိပ်မောကျ
ကာလ အပြင်မှတံခါးခေါက်သဖြင့် အိပ်ရာမှနိုးထပြီး အခြေအနေကို
လေ့လာသောအခါ . . .

“မောင်မြင့်ဆွေ . . . ဆရာပါကွ . . အရေးတကြီး ခွဲစိပ်ဖို့
ရှိတယ် . . ခွဲစိပ်ခန်းကို ပြင်ဖို့ . . မခင်ကြည်နဲ့ အထွေးတို့ကို နှိုးလိုက်ပေါ့”

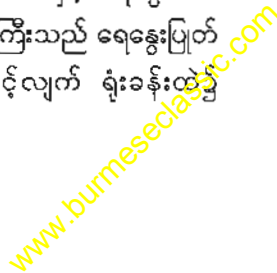
ဆရာကြီးဦးဘသန်းဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီး၏အစီအစဉ်
အားလုံးအတိုင်း ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ခွဲစိပ်ခန်းမှာက ထိုညက မီးက
မ လာပြန်ပါ။ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ဒေါ်တင်ထွေးနှင့် ဒေါက်တာ
မြင့်ဆွေတို့သည် အိုပီဒီဘက်သို့ သက်ဆိုင်ရာပစ္စည်းများကိုယ်စီဖြင့်
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အိုပီဒီအခန်းရှေ့ရှိ အခန်းကြီးထဲတွင်

ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ထိုင်စောင့်နေလေ
သည်။ ဆရာကြီးမှ တပည့်သုံးယောက်ကို မြင်သောအခါ . . .

“မောင်မြင့်ဆွေ . . . ဆရာအနီးကြည့်မုက်မှန် အိမ်မှာ
ကျန်ခဲ့တယ် . . . ပြန်ယူရလိမ့်မယ် . . .”

ဟု ပြောပြီး မျက်မှန်ကိစ္စ မသွားသေးပဲ လူနာထံ စိတ်စော
လျက် ခွဲစိပ်ကုသသည့် စားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့သည့် လူနာရှိရာသို့
ရှေးဦးစွာ သွားသည်။ လူနာဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ စစ်မဖြစ်မီ အင်္ဂလိပ်
ခေတ်က နာမည်ကျော် ဓာတုဗေဒ ကထိကဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆရာကြီးဦးဘသန်းမှာ ဤလူနာ အနာရောဂါ
သက်ရောက်ရာ နေရာများကို တစ်ခုချင်း၊ တစ်နေရာချင်း လိုက်လံ
စစ်ဆေးကာ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေအား ဝေဒနာဖြစ်ပုံ၊ ဆက်စပ်ပုံနှင့်
ကုသရမည့် အကြောင်းကိစ္စများကိုပါ အသေးစိတ် သင်ပြောပြလျက်
ခန္ဓာဗေဒဆိုင်ရာကို လက်တွေ့သင်ပြပေးနေသည်။ ပြီးနောက် လူနာ
အား မော်ဖီးယား ထိုးပေးကာ ဝေဒနာ သက်သာစေပြီးမှ မျက်မှန်ရယူ
ရန်ကိစ္စကို အကာလ ညအခါကြီး မှာပင်သွားကြရာ လမ်းရှိ သခင်မြထံ
ကားအကူအညီတောင်းလျက် မျက်မှန်အား ပြန်ယူရရှိပြီး ဆေးရုံသို့
ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ဆေးရုံရောက်လျှင် ဆရာမဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ဆရာမ
ဒေါ်တင်ထွေးတို့သည် ခွဲစိပ်ကုသရာတွင် အသုံးပြုမည့် ကိရိယာများကို
ရေနွေးနှင့်ပြုတ်ပြီးဖြစ်နေကြ၍ လူနာအားခွဲစိပ်ရန် အသင့်ပြင်ကြလေ
သည်။ ဆရာကြီးမှ လိုအပ်သော ကိရိယာများကို အသင့်ပြင်ရန် ထပ်မံ
သတိပေးချိန်မှာ ဆရာမဒေါ်တင်ထွေးသည် စောစောက ရေနွေးနှင့်
ပြုတ်ထားသော ကိရိယာအတွက် ထပ်မံကာ ထင်းမီးနှင့် ရေနွေးအား
အဆက်မပြတ် မီးအားပေးထားလေသည်။ ဆရာကြီးသည် ရေနွေးပြုတ်
ပြီး ကိရိယာများ အသင့်ဖြစ်စေ၍ ခဏစောင့်လျက် ရုံးခန်းထဲ၌
ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် စကားပြောနေကြသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေမှာ မနီးမဝေးတွင် ခဏထိုင်နေ၏။ ဤတွင် ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေအား လှမ်းကြည့်လျက် . . .

"A Paragon of Nurses, even on the eve of her wedding .She is helping a Surgeon doing operation"

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ . . .

"စံနမူနာတင်လောက်တဲ့ သူနာပြုဆရာမကြီးပေပဲ . . . လက်မထပ်ခင်အကြိုညမှာတောင် ခွဲစိပ်ကုသတဲ့သမားတော်ကို ကူညီပေးခဲ့ပေတယ် . . ."

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းသည် ဒေါ်ခင်ကြည်အား ချီးမွမ်းပြောပြောပြီး လူနာဆီသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး . . .

"မခင်ကြည် . . . Scrub လုပ်ပေတော့ (ဘရတ်ရှ်နှင့် ပွတ်တိုက်ပေးခြင်း)" ကို ဆိုသဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်မှ . . .

"အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေပြီ . . ."

ဟု ဆရာကြီးအား ပြောလေသည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် သူဝတ်ဆင်ထားသော အပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီအနွေးထည်အား ချွတ်လိုက်၏။ သူ၏လက်များကို ရေစက်တွင် သွားပွတ်တံကလေးဖြင့် စနစ်တကျ ဆေးကြောနေသည်။ ပြီးမှ ခွဲစိပ်ခန်းတွင် ဝတ်ဆင်ရမည့် ဝတ်ရုံကို ဝတ်လိုက်သည်။ ဆရာမ ဒေါ်တင်ထွေးသည်လည်း အကင်းပါးအလိုက်သိလွန်းသူဖြစ်ရကား ဒန်ဗူးထဲရှိ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့ကို စည်းထားရမည့် အဝတ်များကိုယူကာ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို ဖုံးအုပ်တပ်ဆင်၍ ပေးလိုက်လေသည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းကိုမူ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေက လိုလေသေးမရှိ ပြည့်ဝတိကျစွာ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး ဆရာကြီးညွှန်ကြားသည့် အတိုင်းပင် လူနာ ကထိကကြီးအား မေ့ဆေးပေးလိုက်လေသည်။

"ဆရာ . . . လူနာ မေ့ပါပြီ . . ."

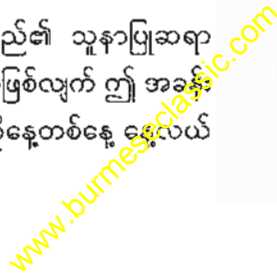
ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ အသိပေးအပြီး ဆရာကြီးဦးဘသန်း သည် လူနာအား စတင်ခွဲစိပ်ကုသလေတော့သည်။ ဆရာကြီး၏ ခွဲစိပ်ကုသချက်များသည် အလွန်မှကျွမ်းကျင်တတ်သိလွန်းလှလျက် အောင်မြင်စွာ အဆင့်ဆင့်ခွဲစိပ်ဆောင်ရွက်ပြီး နောက်ဆုံး အပေါ်ယံအရေပြားကို တင်ချာအိုင်အိုဒင်း ထပ်မံသုတ်လိမ်းပြီးကာ ချုပ်ပေးပြီးသည်နှင့်အတူ ဆရာကြီး၏ ခွဲစိပ်ကုသလုပ်ငန်းကိစ္စတို့လည်း ဆုံးခန်းတိုင်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

လူနာ ကထိကကြီးလည်း အသက်မှန်မှန်ရှုကာ အိပ်မောကျနေ၏။ ထိုသို့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှစွာ စိတ်ချရသည့်အခြေသို့ရောက်ပြီး လူနာအား နေရာချပေးစေပြီးသည့်အချိန်ကား ညဉ့် သန်းခေါင်ယံမှ နံနက်လင်းအားကြီး (၆) နာရီခွဲနေလေပြီ။ အားလုံးပါ ကိစ္စပြီးကြချိန် ဆရာကြီး၏ အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည် ဒေါ်ခင်ကြီး ပို့ပေးလိုက်သည့် ကော်ဖီပူပူလေးကို သောက်နေကြလျက် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေပါ လုပ်ငန်းပြီး၍ ကော်ဖီဝင်သောက်နေစဉ် ဆရာကြီးဦးဘသန်းမှ အားလုံးကို အနားယူနိုင်ကြောင်း အသိပေးပြီး ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်သို့လှည့်ကာ . .

"အခု (၆) နာရီခွဲနေပြီ . . . မခင်ကြည် အခန်းပြန်ပြီး . . တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦး . . . မင်္ဂလာဆောင်က (၂) နာရီမှစမှာဆိုတော့ အိပ်ဖို့အချိန်ရပါသေးတယ် . . ."

ဆရာကြီးဦးဘသန်း ပြောပြီး နေအိမ်ပြန်သွားသည်နှင့် တပည့်အားလုံးတို့သည် အသီးသီး မိမိတို့အနားယူရာ အခန်းအသီးသီးဆီသို့ သွားကြလေသည်။

ဤတွင် သူနာပြုဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ကြည်၏ သူနာပြုဆရာမဘဝဇာတ်လမ်းသည် နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ရာဖြစ်လျက် ဤ အခန်းကဏ္ဍ ကန့်လန့်ကာ၏ ဤမှာအဆုံးမှသည် . . ထိုနေ့တစ်နေ့ နေ့လယ်

(၂) နာရီတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပွဲကြီးသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပကြတော့မည်သာတည်း။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏

မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ

(၁၉၄၂) ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ (၆) ရက်နေ့၊ နေ့လယ် (၂) နာရီအချိန်တွင် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ညက ဆရာကြီးဦးဘသန်း အမျိုးပြုလျက် အရေးကြီးလူနာအား ခွဲစိတ် ကုသရာ မိုးစင်စင်လင်းရသည်။ နံနက် (၆) နာရီခွဲမှ ပြီးကြသဖြင့် ဆရာ၊ ဆရာမအားလုံးတို့ နံနက် (၇) နာရီလောက်ကမှ စတင်ပြီး အနားယူ အိပ်စက်ကြရသည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် အိပ်မောကျရာမှ အရေးကြီးကိစ္စ အား စိတ်စောခဲ့၍ ရုတ်တရက်သတိဝင်ကာ နိုးလိုက်သည်နှင့် လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက် (၉) နာရီ ထိုးနေပေပြီ။ ဤနံနက် (၉) နာရီအချိန်ကို စောသေးသည်ဟု တွက်ချက်၍မရ။ ဤအချိန်မှ စတင်စီစဉ်မှု စိတ်ချစွာ အချိန်မီပြီးစီးနိုင်မည်ကို တွက်ချက်ပြီး အိပ်ရာ မှထကာ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဆာဂျင် ကိုကျော့မောင်နှင့် ဆရာမ များ၊ ဆေးရုံလုပ်သားများကို စုစည်းလျက် ဆေးရုံကြီး၏ အရှေ့မြောက် ဘက် အစွန်ဆုံးရှိ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့ သွားကြသည်။

စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များနှင့် တကွ ခန်းမကြီးအတွင်း သန့်ရှင်းရေးနှင့်အတူ နေရာချစီစဉ်ကာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ကြလေ သည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် သတို့သားနှင့်သတို့သမီးဖြစ်ကြသော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်တို့အတွက် နှစ်ယောက်ထိုင်စုံတွဲ ဆိုဖာ ကြီးတစ်လုံး ခင်းထားလိုက်ပါသည်။

စင်မြင့်၏အောက်နားတွင် စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၊ နိုင်ငံရေး လောက

တောနာမိခင် မဟာသီရိသုခမူ ဒေါ်ခင်ကြည် ဣဇ ၁၃၉

မှ ထင်ရှားသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများအတွက် သီးသန့်နေရာများကို စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ကြသည်။

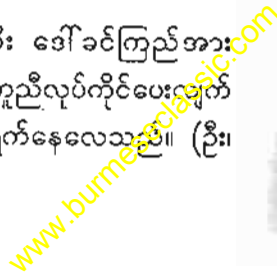
အလယ်ပိုင်း၊ နောက်ပိုင်းတို့ထိ သူ့နေရာနှင့်သူ ဆေးရုံ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ ပြင်ပမှ စိတ်ကြားထားသော မိတ်သင်္ဂဟ ဧည့်သည်ထော် များ၊ ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ၊ အလုပ်သမားများမှမကျန်ရအောင် နေရာ ထိုင်ခင်းများ စီစဉ်ခင်းကျင်းလိုက်သည်။ တကယ်က ဤမင်္ဂလာခန်းမ အား ဤသို့ ပြင်ဆင်ထားခြင်းသည် စထရင်းဟိုတယ်ကြီး၌ ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားပုံမျိုးနှင့် လုံးဝတူလျက် ခမ်းနားတင့်တယ်နေပါသည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲနေ့၏ နံနက်ခင်း အခမ်းအနား ပြင်ဆင်ခြင်း အစီအစဉ်ကာလသည် ဆေးရုံလုပ်သားများပါမကျန် ပျော်ရွှင် တက်ကြွ နေကြလေသည်။ သူနာပြုဆရာမများ၊ ဆရာမလောင်းလျာများပါ မကျန် မမောပန်းနိုင်ရှာကြရအောင် မိမိတို့ အမြင်ချင်း ပေါင်းစပ်ကာ မလှ လှအောင် စေတနာဆောင်လျက် မယဉ် ယဉ်အောင် လက်ရာ ပြောင်ချက် ကောင်းလှအောင် စိတ်တိုင်းကျအောင် အမျိုးမျိုး စီစဉ် မွမ်းမံကာ အရောင်ထင် အကွက်ရိုက်နေကြဘိသို့ ရှိလေ၏။

စင်မြင့်ပေါ်တွင် မဟော်ဂနီရောင် ပြောင်လက်အရောင် ထွက် နေသည့် စန္ဒယားတစ်လုံး၊ ခန်းမကြီး၏ အနောက်ဘက် နံရံ၌လည်း စန္ဒယားတစ်လုံးတို့ကိုပါ အသင့်ပြင်ဆင်နေရာချပေးထား လိုက်ကြ သည်။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေနှင့် ကိုစံမြင့်တို့သည် ဤမင်္ဂလာခန်းမကြီး ပြင်ဆင်ရန် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်စီစဉ်ခြင်းနှင့်အတူ မိမိတို့တာဝန် ဝတ္တရား မပျက်ရအောင်ပါ သတိထားကြလျက် ဆေးရုံတွင်း လူနာများထံ လိုအပ် သလို သွားရောက်ကုသကြရပါသေးသည်။

ဆရာမဒေါ်တင်ထွေးမှာ သတို့သမီး ဒေါ်ခင်ကြည်အား ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးလိမ်းရာတွင် လိုအပ်သလို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလျက် အလှတွင်အယဉ်ဆင့် ပန်တင့်စေဖို့ ဆောင်ရွက်နေလေသည်။ (ဦး၊

ကို၊ ဒေါ်၊ မ၊ အခေါ်များအား ထိုစဉ်အခေါ်အရေးအသား အတိုင်း မျှသာ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

နေ့လယ် (၁) နာရီခွဲလောက်မှစ၍ မင်္ဂလာဇေယျာဇော်သို့ ကားကြီး၊ ကားငယ်အသွယ်သွယ်တို့သည် အလံပြဘုရားလမ်းတစ် လျှောက်မှ ဆေးရုံရှိ မင်္ဂလာခန်းမဆီသို့ ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့်ပင် ရောက်လာကြ။ နေရာယူကြနှင့်။ အသီးသီးသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့မှာ စိစဉ်တကျ နေရာအထိုင်ရ ဖြစ်နေကြလေသည်။

စစ်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များများသည် လှပခုံညားသော စစ်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ကြလျက် အရပ်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း ထည်ဝါ ခုံညားသော မြန်မာဆန်ဆန် အဝတ်အစားစုံတွဲများနှင့် ဝတ်ဆင်ကြကာ သတို့သား ဝိုင်းချပ်အောင်ဆန်းနှင့်သတို့သမီး ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ ထိုင်မည့် ရှေ့နားတွင် နေရာယူပြီးကြလေပြီ။

မကြာလိုက်ပါပေ။ ဂီတသံစဉ်များ ငြိမ့်ညောင်းသာယာစွာ ပျံ့လွင့်လျက် ပရိသတ်၏ ဘဝင်နှလုံးကို ရွှင်ဖြိုး ကြည်လင်စေလေသည်။

(“သစ္စာ . . . မဏ္ဍိုင် . . . မြ . . . ခိုင်ခံ့ပေ . . . မေတ္တာမိုးတွေ . . . သွန်းဖြိုး . . . ရွာစေ . . . အသည်းမှာစွဲမက် . . . အသက်ကို ပုံတယ်လေ . . . ”)။

ပဏာမအပိုဒ်အဆုံး လက်ခုပ်သံများ ပြည့်လျှံသွားလေသည်။

စစ်မဖြစ်မီအချိန်က အဝမ်းရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ နာမည်ကျော် တေးသံရှင် ပြည်လှဖေနှင့် တေးသံရှင် မေရှင်တို့ စုံတွဲဆို တေးသီချင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် လူကြီးလူငယ်တိုင်း၏ နှုတ်ဖျား ရေပန်းစား လူသိများ၊ နှလုံးသားကိုဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည့် ‘သက်ဝေ’ အမည်ရ တေးသီချင်း သံပင် ဖြစ်လေသည်။

ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းသည် ဂီတလေ့လှိုင်းမှာ ကြည်နူး ခံစားလျက် သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့ကို တွေ့လိုဇောနှင့် စိတ်စောကာ မျှော်လင့်နေကြလေ၏။ ဤလက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီးမှာ ဤ ဂီတသံစဉ်ကို

သီဆိုသူကား အခြားမဟုတ်။ မိမိတို့၏ ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး ဦးဘသန်း ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သက်ဝေ

၁၉၄၁၊ မေလ၊ မြို့မငြိမ်းရေး (ပြည်လှဖေနှင့်မေရှင် တွဲဖက်သီဆိုသည်) ဤမင်္ဂလာပွဲတွင် ဆရာကြီးဦးဘသန်း ကိုယ်တိုင်သီဆိုသည်။

မ။ ။ (သစ္စာမဏ္ဍိုင် . . . မြိုင်ခံ့ပေ . . . မေတ္တာမိုးတွေ . . . သွန်းဖြိုးရွာစေ . . . အသည်းမှာစွဲတယ် . . . အသက်ကို ပုံမယ်လေ)။ တစ်ကိုယ်လုံး . . . သိမ်းကျုံး . . . လိုရာသုံး သက်ဝေ . . . အပြုံးမပျက်ပေါင် . . . စိတ်လက်ရှည်ရှည် . . . အချစ်အတွက်ဖြင့် . . . အသက်ပင် သေသေ . . . အသွေးယူ . . . အသားကို လှူ . . . လှူ . . . စိတ်တူတယ် . . . ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး . . . မဒ္ဒိဒေဝီ . . . ဝေဿန်ထုံးလို . . . နှလုံးပြုကာ ကြည်ဖြူမယ် . . . သက်ဝေ . . . အလိုကျ ဆိုသမျှ . . . ကိုယ်ရောစိတ်ပါ လိုက်လျောပါမယ်လေ . . .

ဤ။ ။ (ဇုန်ကြယ် မြေမှာခကြေ . . . ကောင်းကင်မှာ နေလတွေ ကွယ်စေ . . . မြမြင့်မိုရ် ပြိုအက်ကာ ကြေ . . . သွေကွက်မယ် . . . စိတ်ဝယ် မသွေ)။ ချစ်တဲ့သူ အမူတုံးကလေးက တိမ်စင်လနယ် . . . အလှကြွယ်ရှာပေ . . . ကြာကြာလေ . . . မရိုးတဲ့အပြင် . . . ဆထမ်းပိုး တိုး မယ် . . . အချစ်တွေ . . . ကမ္ဘာမြေ . . . အသင်္ချေ လဲတောင် မကွဲအောင် တောင်း . . . ဆုကိုခြွေ . . . သက်ဝေ . . . ချစ်မက် မပြေတယ်လေ . . . ။

- ၁။ ။ ခိုင်းတော့ သက်ဝေ . . . အချစ်စမ်းချစ်စမ်း . . . မစမ်းချင်နေ . . . ထူးတဲ့ ခင်မင်တာတွေ . . . အသက်ကို စွန့်ရတောင်ပင် . . . မပြိုင်ဘူးရှင် . . . အသင့် လိုရာစေ။
- တျား။ ။ မခိုင်းရက်ဘူးကွယ် . . . ဒီကိုယ့်လည်ဆွဲ . . . ပုလဲသွယ် . . . ရေ . . . ရှေ့က မောင်သာ အစဉ်နေ . . . အသက်နဲ့ထပ်တူကြင်မယ်လေ . . . ရင်ကိုခွဲလို့ အသည်းကင်ပါစေ . . . ချစ်သက်ဝေ နှမ . . . စိတ်တိုင်းကျကျ ပျော်သလိုနေ . . . လှသထက် လှမယ်ဆိုရင် . . . ဆေးဖက်ဝင်ပါသလားလို့ . . . မောင့်အသားတွေ . . . မောင့်အသွေးတွေ . . . မောင့်အသည်းတွေ . . . မောင့်နှလုံးတွေ . . . အသုံးပြုပါလေ . . . ကြည်ဖြူပါတယ် . . . လိုရာကို ယူစေ . . . ။
- ၁။ ။ ခုတ်ကြယ် . . . မြေမှာခကြွေ . . . ချစ်မက်မပြေတယ်လေ . . . ။

ရန်အောင်မင်္ဂလာ တူရိယာအဖွဲ့
 အလင်္ကာကျော်စွာ ဆရာကြီး ရွှေပြည်အေး
 သီချင်းသံ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းနှင့် လက်ခုပ်သံများ ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံး ဝဲယုံဝေညံသွားပြီးနောက် ခမ်းနားလှပသေသပ်စွာသော စစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် ကျပန်စစ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် သတို့သား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သတို့သမီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ရွှေလက်တွဲကာ သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့၏ လူပျိုရုံ၊ အပျိုရုံများ ခြံရံကြလျက် မင်္ဂလာခန်းမအဝဆီသို့ ဣန္ဒြေရရ ထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။
 ပရိသတ်အားလုံးသည် အထူးပင် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းစွာ ဖြင့်

ထိုင်ရာမှထကြပြီး သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့အား အမြဲအသေပြုစေလေသည်။
 ဤတွင် မမျှော်လင့်သော အကြောင်းကိစ္စလေးတစ်ခုသည် အလွန်တိုတောင်းလှစွာသော အချိန်လေးအတွင်းမှာ လျှပ်စစ်လျှပ်ဝန်းများ လင်းလက်လိုက်သလို ဖြစ်ပေါ်သွားလေသည်။ အခန်းသို့ လျှောက်လာသည့် သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့အား အခန်းဝတွင် ဆေးရုံမှ ကိုကျော့မောင်နှင့် အခြားတစ်ယောက်တို့က အပေါက်ဝ မှ ဆီးကြိုပြီး မင်္ဂလာဆောင်တို့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ရပ်ဖြစ်သော ရွှေကြိုးတားခြင်းကို ပြုကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။
 တိုင်းပြည်၏လွတ်လပ်ရေးအတွက်မျှသာ အချိန်ပြည့် အစဉ်တစိုက် အာရုံရှေးရှုလျက် အခြားဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခဲ့လှစွာသော ဗိုလ်ချုပ်သည် လောကဝတ်ထုံးထမ်းစဉ်လာထဲက မလိုလားအပ်သော အပိုအလုပ်ဟု ထင်သမျှကို လုံးဝဂရုမစိုက်၊ ဟန်မဆောင်တတ်သည့် အလျောက် မိမိရှေ့တွင် တားလာသည့်ရွှေကြိုးကို သူ၏ လက်ယာလက်ဖြင့် ဖျပ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်ကာ ဘေးသို့ဖျပ်ခနဲ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ဣန္ဒြေမပျက် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် စင်မြင့်ပေါ်ရှိ မိမိတို့ထိုင်ခုံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။
 ဗိုလ်ချုပ်၏ မမျှော်လင့်သော အပြုအမူကြောင့် အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်ရှုနေကြသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်မှာ ဘာမျှမဖြစ်သလို ဆက်လျှောက်ရာမှ မိမိတို့၏နေရာတွင် နေရာယူပြီးသည့်နောက် ပရိသတ်တို့သည်လည်း မိမိတို့နေရာအသီးသီးတွင် ပြန်၍ထိုင်ကြလေသည်။
 ဆရာကြီးဦးဘသန်း၏ သမီး ကစ်တီဘသန်းသည် စင်မြင့်ပေါ်ရှိ စန္ဒယားရှေ့တွင် နေရာယူဝင်ထိုင်လျက် စန္ဒယားအား အသံစမ်းကာ ဖခင်ဖြစ်သူ ဆရာကြီးဦးဘသန်း သီဆိုမည့်အသံနှင့် ချိန်ကိုက်နှဉ်စည်းဝါးအညီ စောင့်နေလေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်ရှိ သတို့သား ဗိုလ်ချုပ်နှင့်သတို့သမီး ဒေါ်ခင်ကြည် တို့သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ပရိသတ်ရှိရာသို့ အာရုံစိုက်လျက် ကြည့်နေကြလေသည်။

ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့်သမီး ကစ်တီဘသန်းတို့က ဒုတိယ အကြိမ်အဖြစ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည့် 'သက်ဝေ' သီချင်းဖြင့် ပြန်လည်ဧည့်ခံပြန်သည်။ သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့နှင့် အတူ တေးသံသာများကို ပရိသတ်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ဆက်လက်အားပေးကြလေသည်။

ဤ 'သက်ဝေ' သီချင်းကို ဆိုပြီးသည်နှင့် ဤမင်္ဂလာပွဲကြီး၏ အစီအစဉ်အတိုင်း ရန်အောင်မင်္ဂလာ တူရိယာအဖွဲ့မှ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် သီးခြား ဂုဏ်ပြုရေးစပ်သီကုံးထားသည့် 'အောင်မင်္ဂလာသီချင်း' ဖြင့် ဆက်လက် ဧည့်ခံကြလေသည်။

(ဤအောင်မင်္ဂလာသီချင်းကို အလင်္ကာကျော်စွာ ဆရာကြီး ရွှေပြည်အေးက ရေးစပ်ပါသည်။ ဤသီချင်းစာသားကိုပါ အညွှန်း နှင့်တကွ ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။)

မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲသည် အစီအစဉ်အတိုင်း အောင်မြင်စွာ ပြီးလေသည်။ နတ်မောက်သား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် မြောင်းမြ သူ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ပြီးဆုံးအောင်မြင်ကြလေ သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အသက် (၂၇) နှစ်၊ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် အသက် (၃၁) နှစ် အသက်အရွယ်တို့တွင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

အောင်မင်္ဂလာသီချင်း

မင်းကပ္ပိန္နဲနဲ့ x x x အနော်ဇောပုံပမာ x x x ဘိသိက်လောင်း ကာ x x အပေါင်းသဟာ x x အောင်ကြောင်းဖြင့် ဆုတောင်းခယ် သည်အခါ x x x ရတနာရွှေမိုးရွာ x x x ရက်မြတ်မှာ x x အထက် နတ်ပါ x x x လက်ထပ်ပွဲကို နွဲ့မယ်လာ x x x နှစ်ဦးမကွာ x x x ရွှေဖူးစာ ဆုံကြတာ x x x

ရွှေနဲ့မြပမာ x x x ဂဟေဆက်ပေတာ x x x ကျက်သရေပြာ x x x ပတ္တမြား ကျောက်မျက်ရွဲနဲ့သာ x x x ခြယ်လှယ်စီကာ x x x မြရေခွက်မှာ ညီညာလှ ရွှေသက်လျာ x x x တူနှစ်ဖြာ x x x လ x x နေ x x ထွက်တဲ့ ပုံပမာ x x ရေဖြန်းမင်္ဂလာပြုမယ် သည်ချိန်ခါ x x (အများ) ဆို x x ဗိုလ်တေဇရဲ့ x x ကုသိုလ်ထူးတာ x x x သူဇာယမင်းလို x x x ဝင်းကြည်ပတာ x x အလှထိပ်တင် မခင်ကြည် ပါ x x x တူနှစ်ဖြာတွဲလို့ x x နွဲ့ယှဉ်ကာ x x ရှေးရေစက်ပေါင်း x x အကြောင်းဆုံလာ x x x ငွေခရုသင်းနဲ့ သာယာညှင်းကာ x x အောင် ဇေယျတု x x x သဗ္ဗ x x အောင်မင်္ဂလာ x x x ၊

ရပ်ရွာဆွေမျိုး x x x မိဘစုံစွာ x x x အပ်ခဲ့ပါတော့မှာ x x x ကိုမောင်အေးက x x x အထူးပဲ ကူညီတာ x x x ဝိုင်းဝန်းလို့သာ အားထုတ်ကာ x x ဗိုလ်တေဇရဲ့ x x ဂုဏ်ရည်ကိုသာ x x အထူးပင် ပြောကာ ပြမှာ x x x တကယ်ပဲ နားဆင်တော်မူပါ x x x ဉာဏ်ပညာ ပြည့်စုံစွာ x x x သဘောထားလည်း ကောင်းပေတာ x x x အသက် ငယ်ပေမယ်လို့သာ x x x မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားဟာ x x x မိတ်များစွာ x x x အားလုံး ယုံကြည်ပါ x x x

ဤအောင်မင်္ဂလာတေးသီချင်းအား ဆရာကြီးရွှေပြည်အေး ရေးသားဖွဲ့ဆိုသည်။

ဤ ရန်အောင်မင်္ဂလာတူရိယာအဖွဲ့တွင် ပါဝင်သည့် တူရိယာ ပညာရှင်များမှာ . .

- * စန္ဒယား - ရွှေပြည်အေး
 - * ကလယ်ရီရိုနက် - ကိုမောင်
 - * ကလေးနှင့် ကိုမောင်မောင်
 - * တယော - ဗိန်ဟောက်နှင့် ကိုဘတိုး
 - * ဂီတာ - ကိုအောင်သိန်း
 - * ဂျပ်စဘင် - ဝါကာ
 - * ဗုံ - ကိုသိန်းအောင်
 - * တင်နာ - ခေတ္တရာအေး
 - * စပန်းနစ်(ရုံ) ဂီတာ - မြို့မသီးတို့
- ပါဝင်ကြပါသည်။

မင်္ဂလာတောင်ပြီး

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် လက်ထပ်ကြ ပြီးနောက် နေပြည်တော်-ပျဉ်းမနားမြို့တွင် ခေတ္တနေကြသည်။ ထို့ နောက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာသောအခါ (၆) မိုင်၊ အင်းလျားကန်စောင်းရှိ Grassmere Vale အမည်ရှိအိမ်တွင် နေကြသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်တို့၏ လက်ထပ်ပွဲပြီးသွားသည့် နောက် ဆေးရုံကြီးတွင် ယခင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အမှုထမ်းများအဖို့ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေကြရသော အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ဒေါ်ခင်ကြည်မရှိတော့သောအခါ အားလုံးတို့၏ စိတ်တွင် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ကြရာ၌ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ လွမ်း၍ တျန်ရစ်ခဲ့ကြရပါသည်။ ဆေးရုံအဖွဲ့သားအားလုံး သုံးလေးရက်မျှ အလုပ်လုပ်၍ မဖြစ်နိုင်အောင် ရှိနေကြပါသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်နေ့က ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့် သမီးဖြစ်သူ တစ်တီတို့ ‘သက်ဝေ’ သီချင်း သီဆိုတီးခတ်နေကြစဉ် ပရိသတ်က အာရုံစိုက်နားထောင်နေကြသည်ကို ဒေါ်ခင်ကြည်သည် လှမ်းကြည့် ဆေးမောကာ . . .

“ငါတော့ . . . ဒီနေ့ကစပြီး ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးနှင့်တကွ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေကို ခွဲခွာရတော့မယ် . . . ”

ဆိုသည့်အတွေး ဆွေးစိတ်ကလေးများ ဝင်ရောက်နေသည် လား မသိ။

ပုထုဇဉ်သဘာဝ ‘မြန်ရာ ဟင်းကောင်း၊ ခင်ရာ ဆွေမျိုး’ များ သာ ဖြစ်တတ်၏။ ဒေါ်ခင်ကြည်သည်လည်း ပုထုဇဉ်သဘာဝ မိမိနှင့် သေဖော်ရှင်ဖက် မေတ္တာ၊ သစ္စာလမ်းမကြီးမှာ အတူတူ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည့် ဆရာကြီးဦးဘသန်းနှင့် ဆရာဝန် များ၊ ဘဝတူ သူနာပြုဆရာမများအားလုံးကို ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာရသလို ဖြစ်ခြင်းဖြင့် သတိတရ လွမ်းဆွတ်တသခြင်း မရှိပဲ နေပါအံ့။ အထူး သဖြင့် ဆင်းရဲတူ၊ ချမ်းသာတူ ဟု စကားတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ပင်လယ်ဝေ နေကြရသည့် စစ်အတွင်းကာလ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင် ပက်ပင်းကြုံကြရသည့်ကြားမှာ စစ်အတွင်း လူနာမျိုးစုံကို မိမိတို့၏ စေတနာမိခင်စိတ်အား ရှေ့တန်းတင်ပြီး အတူတူ ရှေ့သွားနောက်လိုက် အညီ မေတ္တာဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

နေပြည်တော် - ပျဉ်းမနားမြို့သို့

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု ပြီးသည့်နောက် နေပြည်တော်-ပျဉ်းမနားမြို့တွင် ခေတ္တနေကြလေ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သူ၏အပါးတော်မြဲ ဗိုလ်ထွန်းလှ အား မင်္ဂလာဆောင် နောက်ကြောင်းပြန်အတွေးများ တွေးမိဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“နောက်ပြီး . . . ငါ တစ်ခု မကြိုက်တာရှိသေးတယ် . . . မြန်မာ့ ထုံးစံဆိုပြီး မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနား အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီး

ငွေတွေ နင်းကန်ဖြုန်းကြတာ အပိုပဲ . . . လက်ထပ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ မှ ရိုးရိုးနဲ့ကျဉ်းကျဉ်းမလုပ်ချင်ကြဘူး။ ပိုက်ဆံဖြုန်းပြီး လက်ထပ်မှ ဟုတ်တယ် ထင်ကြတယ် . . . ဒါကြောင့် ငါတော့ ခိုးယူတာ အအေးအေး ပဲလို့ ထင်တယ် . . . ဘာမှသိပ်မကုန်ပဲနဲ့ လိုရင်းရောက်တာပဲ မဟုတ် လား . . . ”

ဤသို့ ပြောရခြင်းမှာလည်း ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် မိမိ၏ လက်ထပ် ပွဲတွင် ရွှေကြိုးတားခလေ့မျိုးကို မကြိုက်ကြောင်းကိုပါ တွေးထင်နိုင်ပါ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ အယူအဆမှာ ‘အကျိုးမရှိ၊ အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန်၊ လူပမ်း’ ကိစ္စတွေကို လက်မခံနိုင်သည်ကို သူသည် ဟန်မဆောင်ပဲ လက်တွေ့ဘဝတွေဖြင့် တစ်စစီ ပယ်ဖြုတ်ပစ်သလို ရှိလေသည်။ မိမိ၏ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း လိုရင်းတိုကျဉ်း ပြည့်စုံ စေခြင်းဖြင့် အောင်မြင် စေခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နေပြည်တော်-ပျဉ်းမနားမြို့မှာ ခေတ္တနေကြစဉ် မကြာမီ ဗိုလ်ချုပ်၏ အစ်ကိုများဖြစ်ကြသော ဦးဘဝင်းနှင့်ဦးအောင်သန်းတို့သည် ဇာတိနတ်မောက်သို့ ပြန်ကြရာ ညီတော်မောင် ဗိုလ်ချုပ် ရှိရာ နေပြည်တော်-ပျဉ်းမနားသို့ ခေတ္တဝင်ရောက် တည်းခိုကြသည်။

ထို့နောက် ဦးဘဝင်းနှင့်ဦးအောင်သန်းတို့ တောင်တွင်းကြီးသို့ ခရီးဆက်ရန် နေပြည်တော်-ပျဉ်းမနားဘူတာသို့ ဆင်းကြသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဒေါ်ခင်ကြည်တို့က ဘူတာသို့ လိုက်ပို့ပေးကြသည်။ ဤသို့ ကိုယ်တိုင်သာမက ဇနီးနှင့်အတူ ဘူတာသို့လိုက်ပို့သော ညီတော်မောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ရည်စူးကာ ဦးဘဝင်းမှ ဦးအောင်သန်းဘက်သို့ ပြုံးကြည့်ပြီး . . . ‘အောင်ဆန်း လူမှုရေး နားလည်လာပြီ’ ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဘက်က ကြည့်ပြန်သော် လောကတွင် လူမှုရေးဟူသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသည့် သာရေး၊ နာရေး၊ ဆွေရေး၊ မျိုးရေး၊ ရပ်ရေးရွာရေး၊ အပေါင်းအသင်းရေး၊ စားဝတ် နေရေး စသည့်

အရေး၊ အရေးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို စုစည်းထားသော အရေးကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်အတွက် ဤအရေးတွေဘက် ခြေဦးတစ်ချက်လှည့်မိလျှင် မိမိ၏တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးဆိုသော ဧရာနန္ဒ ရည်ရွယ်ချက်သည် ‘နတ်သုဒ္ဓါထက် မစင်တစ်စက်’ ကျဘိသို့ ခံစားရမည်မလွဲ။ ယင်းသည့်ကြားက အိမ်ထောင်သည်အဖြစ်သို့ မိမိဘဝ ရောက်ရသည်ကိုပင် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်က . . .

“နိုင်ငံရေးလုပ်နေတဲ့အခါ အိမ်ထောင်ပြုတော့ သားမယား သံယောဇဉ်တွေက အတော်ရှိသားကွ။ ငါဆိုရင်တောင် လူပျိုဘဝတုန်းက ဖြစ်သလိုနေခဲ့ပေမယ့် အခု သားသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ဆို ရင်ပဲ အနည်းဆုံး တွေးပူရတဲ့ သံယောဇဉ်ကလေးတော့ ရှိလာတာပဲ . . . ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ . . . အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတော့ လူပျိုဘဝလို့ . . . တုံးတိုက်တိုက်၊ ကမ်းတိုက်တိုက်၊ သံယောဇဉ်ကင်းကင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ မကောင်းလို့ပါပဲကွာ . . .”

အပါးတော်မြဲ ဗိုလ်ထွန်းလှကို ပြောဖူးသည်။ ဤ အတွေးအပြောတွေနှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ် အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ စိတ်ပြောင်းသွားသည်ဆိုရာမှာလည်း ဘဝပေးအခြေအနေ၊ အချိန်၊ ကာလ၊ ပစ္စက္ခဘဝတို့အပေါ် ပြောင်းလွဲရာမှာ မှန်ကန်နိုင်ပါသည်။ လူသည် ဘဝပေးအခြေအနေ အသက်အရွယ်၊ အတွေ့အကြုံပေါ် မူတည်၍ အတွေးအမြင် ပြောင်းလွဲတတ်ပါသည်။ ‘အောင်ဆန်း လူမှုရေး နားလည်လာပြီ’ ဆိုသော ဗိုလ်ချုပ်၏အစ်ကိုကြီး ဦးဘဝင်း အမြင်သည်လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ အဖြစ်မှန်ပြောင်းလဲမှန်သဘော လက်တွေ့ကို အမှန်ပြောဆို ချီးကျူးခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အတက်အဆင်း များစွာသော ခရီးလမ်းကြမ်း၊ လမ်းနုတို့ဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြ ရစမြဲ ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သက်တမ်းတို့ တစ်ဘဝ၊ တစ်ခန္ဓာ ကဏ္ဍလေးသည် လူ့လောကကြီးထဲသို့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး ရစေရန် တစ်ကြောင်းတည်းဖြင့် ရောက်လာပြီး လာရာလမ်းသို့ ပြန်သွားသလို သာ ရှိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အိမ်ထောင်ရေးသက်တမ်းသည် မည်မျှကြာသနည်း။ (၁၉၄၂) ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၆) ရက်နေ့၊ နေ့လယ် (၂) နာရီမှ (၁၉၄၇) ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၁၉) ရက်၊ နံနက် (၁၀)နာရီထိသာ မဟုတ်လေလော။

လူဖြစ်လာ ကျောင်းသားဘဝ၊ မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်း၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ နိုင်ငံရေးလောကရောက်၊ ဝရမ်းပြေး ဖြစ်၊ ပြည်ပ ရောက်၊ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်၊ ဗိုလ်ချုပ် စသည်ဖြစ် ရသည့် ဖြစ်စဉ်ဘဝအသီးသီးကိုသိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင် မကျမီနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးအထိမှသည် ရုတ်တရက် နှုတ်မဆက်နိုင်ပဲ ဘဝနိဂုံးချုပ်ရသည်အထိ 'လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး' အတွက် ဘာတစ်ခု၊ တစ်တို၊ တစ်စမျှ ဘာတွေကော လုပ်နိုင်တော့မည် နည်း။ အမိဝမ်းတွင်းမှ ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးချည်း ထွက်လာပြီး တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်၊ သွေး၊ ချွေးတို့ဖြင့် တစ်နှင့်တစ်ပိုး၊ ဈေးမဆစ်တမ်း၊ နှုတ်မရွံ့၊ လက်မတွန့်စတမ်းဖြင့် တစ်ဘဝလုံးပေးဆပ် ကာ ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးအတိုင်း ဤလူ့ဘဝမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလို ဘဝမျိုးနှင့် ပါရမီရေစက် ပေါင်းဖက်အကြောင်းဆက်လာရသော ဒေါ်ခင်ကြည်၏ဘဝမှာကော ဗိုလ်ချုပ်၏ခေါင်းတွဲသွားရာ နောက်တွဲပါသာ ဖြစ်လေသည်။ သျှောင် သွားရာ ဆံထုံးပါသာတည်း။

ဒေါ်ခင်ကြည်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စေတနာဝန်ထမ်း ကျောင်း

ပစ်တိုင်းထောင်နှင့် ရုပ်သေးရုပ်

ပစ်တိုင်းထောင်သည် ကြိုးမပါ၊ ကြိုးကိုင်ဆရာ မလို။ ရုပ် သေးရုပ်မှာက ကြိုးပါရ၏။ ကြိုးကိုင်ဆရာရှိရလေသည်။

ပစ်တိုင်းထောင်ဘဝသည်လည်း ဘယ်သူမပြု မိမိမှုချည်းသာ တည်း။ ရုပ်သေးရုပ်ဘဝသည်လည်း ဘယ်သူမပြု မိမိမှုချည်း သာ တည်း။ ပစ်တိုင်းထောင်ဘဝသည် ပြင်ပ အချည်အနှောင် နှောင်ကြိုးမဲ့ ဘဝဖြစ်လေသည်။ မိမိ၏အတွင်းစိတ်စေစားရာအတိုင်းသာ ဦးတည် ရွေးလျား သွားလာလုပ်ကိုင်နိုင်ကြလျက် ရွက်ကျပင်ပေါက်ကဲ့သို့ အရွက် ကျရာဝယ် အမြစ်တွယ် ရှင်သန်ကာ လိုရာမှန်သမျှ ခြယ်လှယ်နိုင်စွမ်း ကြလေသည်။

ဤပစ်တိုင်းထောင်ဘဝမှချည်း ရုပ်သေးရုပ် ဖြစ်ကြရသည် တည်း။ ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ လှုပ်ရှားသွားလာ ဦးတည်ရာ မြားတစ် စင်း၏ ပစ်မှတ်များသာဖြစ်လျက် ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အခြေအနေနှင့် ကိုယ့်အလုပ်တို့သည် ထိုပစ္စုပ္ပန်ဘဝလေးတွေ၏ တဒင်္ဂလေးတွေမှာ မှန်နေကြပေသည်။ လူသားတစ်ဦးသည် လူသားဆန်ဆန် ဘဝမှတ်တိုင်

ဆရာမအဖြစ် အခြေခံအစမှသည် စေတနာဝန်ထမ်း သူနာပြုဆရာမ သူနာပြုမှူးဆရာမကြီးအထိ ကျွမ်းကျင်မှု အတတ်ပညာအရဖြစ်လာပြီး လက်မလည်အောင် လူနာများစွာကို ကုသပြုစုရသည့်တိုင် ထိုကာလ ဆရာကြီးဦးဘသန်းမှအစ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေနှင့် ဆရာဝန်များ အလယ်၊ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့လို ဆရာမများ အဆုံး အားလုံးတို့မှာ ထိုခေတ် တစ်လျှောက် ဆေးဖိုး မပါ။ ဝါးခ မရ၊ လစာ မရှိ၊ ခံစားခွင့် ဗလာနတ္ထိ၊ ပကတိ စေတနာဝန်ထမ်းဘဝကို အကျိုးပေးများသည်သာ ဖြစ်ကြရ လေသည်။

မိသားစုဘဝ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ ဘဝ ဖူးစာဆုံရာသည် ဂျပန်ခေတ် ဘီအိုင်အေဆေးရုံကြီးမှာ စတင်ခဲ့ကြပြီး ဂျပန်ခေတ်အတွင်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ တွင် သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားလာခဲ့သည်။

သားဦးကလေး မောင်အောင်ဆန်းဦးကို (၁၉၄၃) ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ (၁၃) ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသန့်စင်လေရာ ဗိုလ်ချုပ်သည် 'မိမိ ခြေရာနင်းမည့်သား' ဟု ထုတ်ဖော်ပြောပြီး ဂုဏ်ယူဝမ်းသာစွာ မော်တပြုံးပြုံးနှင့် ပျော်မဆုံးရုံခဲ့လေသည်။

ဒုတိယသား မောင်အောင်ဆန်းလင်းကို (၁၉၄၄) ခုနှစ်၊ မေလ၊ (၁၀) ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသန့်စင်သည်။ သမီးကလေး မအောင်ဆန်းစုကြည်ကို (၁၉၄၅) ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ (၁၉) ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသန့်စင်သည်။

(ဒုတိယသား မောင်အောင်ဆန်းလင်းသည် အသက် ၉- နှစ် သားအရွယ်၊ ၂၁. ၁. ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် တာဝါလိန်းအိမ်ရှိ ရေကန်တွင် ရေနစ်သေဆုံးခဲ့လေသည်။)

လျှင်လည်း ဒေါ်ခင်ကြည်က သင့်တော်သဖြင့် ဆင်သောအဝတ်တို့သာ ဝတ်တတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဆန္ဒအရ တောင်းဆိုကာ ပြောတတ်သည့် ဟင်းမှာ မေးလွန်းမှ ချဉ်ပေါင်ဟင်း (သို့မဟုတ်)ရှောက်သီးသုပ် တစ်ခုခု သာ ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စကားပြောရာတွင် တိုတိုပြတ် ပြတ်ပြောလေ့ရှိသဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုသောအခါ မည်သို့သော သည်းခံမှုမျိုးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရအံ့ဟု ထင်ဖွယ်ရာရှိသော် လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ အိမ်ထောင်ရေးဘဝသည် စားဝတ်နေရေးမှာ အလွန် မှ ဝန်ကျဉ်းလှသည့်အပြင် ဇနီးမောင်နှံ ရာသက်ပန် ဆက်ဆံရေးတို့တွင် လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်မှု၊ သိတတ်မှုနှင့် သည်းခံခွင့်လွှတ်မှု များပါ ပြည့်စုံကြသဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြစ်ရှာ၊ အပြစ်ဖို့ ငြူစုခြင်း ကင်းကြလျက် သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ သည်။

သာယာသော အိမ်ထောင်ရေး

ကလေးများသည် ဆော့ကစားတတ်ကြသည့် သဘာဝရှိ၏။ ဝံ့ချို့ အဆော့လွန်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အစားအစာကိုပင် လှူ စားတတ်ကြလျက် ရယ်ကြသလို၊ ငိုကြသည်လည်း ရှိတတ်သည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် မိခင်တို့သဘာဝ 'တယ်ဆိုးတဲ့ကလေးတွေပဲ' ဟု အမှတ်တမဲ့ ပြောမိလေသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက . . .

“ငါ့ကလေးတွေ (ကလေးသဘာဝ) ဆိုးချင် ဆိုးပါစေကွာ။ အရေးကြီးတာက ကလေးဆိုတာ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ရယ် . . . တည်ကြည် ဖြောင့်မတ်ခြင်းကို လိုအပ်တဲ့စိတ်ရှိဖို့ရယ် . . . ဒါပဲ အရေးကြီးတယ်”

ဟူ၍ ကလေးဘဝအရွယ် အခြေခံရှိသင့်သည့်စိတ်ထားကို ဒေါ်ခင်ကြည်အား ပြောဖူးလေသည်။

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား အိမ်ထောင် သည်ဘဝတွင် မည်သည့်ဟင်းလျာမျိုး စားချင်ကြောင်း မေးတတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မှာ ပင်ကိုယ်က မိမိဘဝ၏ စားဝတ်နေရေးအား အထူးဂရုပြုသူ မဟုတ်၍ ချက်ကျွေးတာသာစားတတ်၍ အဝတ်အဆင်နှင့်ပတ်သက်

နေကြသော ဇနီးမောင်နှံ၏ စိတ်ထားညီပုံကို သိသာစေသည်။ ဤတွင် တစ်ရံတည်းသာရှိသော မိမိ၏ဖိနပ်ကိုပါပေးရာ ဘယ်လိုမှ မတော်လွန်း၍ ကိုထွန်းအံ့က

“ဖိနပ်တော့ ကျွန်တော် ရှာနိုင်ပါတယ် . . . ဒီဖိနပ် ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ပဲ တော်မှာ”

ဟု ဆိုမှ လက်လျှော့ပြီး ပြန်ယူထားလေသည်။

မရှိ . . . ရှိတာလေး

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မိမိက လိုအပ်သဖြင့် ခေါ်ထားသော ကိုထွန်းအံ့ ဆိုသူအား စစ်ဝတ်စုံပေးရန် ဖြစ်လာသောအခါ ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်ကြည်အား စစ်ဝတ်စုံတစ်စုံ ယူလာရန် လှမ်းပြောသောအခါ ဒေါ်ခင်ကြည်ယူလာသည့် စစ်ဝတ်စုံမှာ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ လက်ထပ်စဉ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဝတ်သည့် ဝတ်စုံဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကိုထွန်းအံ့ကို ချက်ချင်း ဝတ်စေ၍ ကိုယ်တိုင်ပင် အင်္ကျီကြယ်သီးများ တပ်ပေးပြီး . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . နည်းနည်းတော့ တိုတယ် . . ကိစ္စမရှိဘူး . . . ဝတ်လို့ရပြီအောင်” ဟု ပြောကာ သဘောကျနေလေသည်။

မင်္ဂလာဦးဝတ်စုံ၊ ငါလို ဗိုလ်ချုပ် ဝတ်သောဝတ်စုံ ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ အယူမရှိ။ အစွဲမထားသလို ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီလှပုံကို သိသာစေသည်။ မရှိတာ ရှိတာ မတွက်။ ရှိတာကို ပေးလိုက်ရ၊ လှူလိုက်ရလျှင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်

“သေလျှင်လည်း သေ၊ မသေလျှင် ဗမာပြည်ကြီး လွတ်လပ်ဖို့ သေချာအောင် လုပ်ရမည်”

ဟု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အဓိဋ္ဌာန်ချက်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း အသက်ရှင်နေခြင်းသည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီး အတွက် ဖြစ်နေလေသည်။

တော်လှန်ရေး ခရီးမထွက်မီ

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် ခရီးမထွက်မီ နောက်ဆုံးရက် ဖြစ်သော (၁၉၄၅) ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂၁) ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏အိမ်၌ ဗိုလ်ဇေယျ၊ စောကြာဒိုး၊ ဦးကျော်ငြိမ်း စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆုံကြသည်။ ထိုအချိန်က တော်လှန်ရေးနီးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ကလေးများကို အိမ်မှာမထား ၍ မိသားစု အိမ်မှာမရှိကြချေ။

ယင်းသို့ တော်လှန်ရေးမထွက်မီ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အလို တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်မိသားစုတို့ကို ဖျာပုံမြို့နယ် အတွင်းရှိ ကြက်ဖမ္မေးဇောင်းရွာသို့ လိုက်ပို့စေသည်။ ဤသို့ ပို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် သားသမီး များကို ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ပို့ပေးခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ကြက်ဖမ္မေးဇောင်းရွာမှ တစ်ဆင့် ဖျာပုံမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်နိုင်ရန် သခင်စိုးက စီစဉ်ပေးခဲ့သဖြင့် တော်လှန်ရေး ကြီး ပြီးသည်အထိ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ မိသားစုသည် ဖျာပုံမြို့၌ နေကြ လေသည်။

တော်လှန်ရေးခရီးစဉ်နှင့် ချစ်ကြီးတစ်မျှင်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် ရန်ကုန်မှ (၁၉၄၅) ခု၊ မတ်လ (၂၂) ရက်တွင် ခရီးစထွက်ကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဤ မတ်လ (၂၂) ရက်တွင် ရန်ကုန်မှ ည (၇) နာရီအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးခေါင်၊ ဗိုလ်ထွန်းအံ့တို့နှင့်အတူ ဝှစ်လေးကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်ရဲတော်တပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီး အောင်ဖေ၊ ယာဉ်မောင်းရဲဘော် ညွန့်မောင်တို့ပါ ပါကြလေသည်။

ကြို့ပင်ကောက်မြို့တွင် ဗိုလ်မင်းခေါင်၏ဖခင်အိမ်၌ တည်းခိုကြ၏။ တစ်ဖန် ပေါင်းတည်မြို့ရောက်သော် ဦးသီဟန် (အငြိမ်းစား နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး) ဒေါ်အေးရင်တို့အိမ်မှာ တည်းခိုကြပြန်၏။ (၁၉၄၅) ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂၄) ရက်တွင် ပြည်မြို့မှ ပြလို့သို့ ရောက်သည်။

ပြလို့မှ ဧရာဝတီမြစ်ကိုကူးလျက် ရခိုင်ရိုးမ တစ်နေရာတွင် စစ်ဌာနချုပ်စခန်းဖွင့်လျက် ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဂျပန်အကြံပေးအရာရှိချုပ်နှင့် ရွှေတောင်တွင်ဆုံရန် ဖြစ်လာသဖြင့် ပြလို့မှ ရွှေတောင်သို့ပြန်လာကာ တိုင်း (၄) တာဝန်ခံနှင့် တွေ့သဖြင့် ဂျပန်တို့သံသယရှိနေကြောင်း သိရသဖြင့် (၁၉၄၅) ခု

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဧပြီလ (၂) ရက်နေ့ကို တော်လှန်ရေးအတွက် သတ်မှတ်ထားရာမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မတ်လ (၂၇) ရက်ကို ထပ်မံ သတ်မှတ်လိုက်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မတ်လ (၂၅/၂၆) ရက်များ နားလိုက်ရသည်။ မိမိစီးလာသော ဝှစ်လေးကားအစား ရွှေနတ်တောင်အနီးတွင် 'ဟီးလ်မင်း' ကားသို့ပြောင်းကာ အဝတ်အစား ဦးထုပ်မှအစ ရုပ်ပြောင်းလျက် ပြလို့သို့ ရန်သူကြားမှ သည်းထိတ်ရင်ဖိုခရီးဖြင့် ပြန်သွားကြသည်။

ပြလို့မှ ဧရာဝတီမြစ်ကို လှေဖြင့်ကူးကာ ပုဏ္ဏားရွာသို့ ရောက်ကြလျက် ရွာသူကြီးဦးငွေလှိုင်အိမ်မှာ စခန်းချကာ မျိုးချစ်ဗမာ့ တပ်မတော်၏ ပထမ ယာယီစခန်းဖွင့်ပြီး ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို ကြေညာလေသည်။

ထို မတ်လ (၂၇) ရက်နေ့ ညနေ တော်လှန်ရေးစတင် ကြောင်း မကြေညာမီ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ရာအား တွေးနေသလိုရှိသဖြင့် ဗိုလ်မင်းခေါင်က . . .

"ဗိုလ်ချုပ် ဘာတွေများ တွေးနေပါသလဲ"

ဟု မေးလေသည်။ ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်မှ . . .

"တို့ . . . ဒီနေ့ညနေပိုင်းပဲ တော်လှန်ရေး စကြတော့မယ် မဟုတ်လား . . . တိုင်းအသီးသီးဟာ တို့အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ လုပ်နိုင်ကြပါ့မလားဆိုတာ . . . နောက်ပြီး တို့လုပ်ငန်းအတွက် မဟာမိတ် အင်္ဂလိပ်တွေက အကူအညီတွေ ပေးမှာတွေကလည်း ထိထိရောက်ရောက်မှ အကူအညီပြုပါ့မလားဆိုတာတွေပဲ . . . နောက်တစ်ခုကတော့ မင်းအစ်မကြီး (ဒေါ်ခင်ကြည်) နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေဟာ ရန်သူနဲ့ ကင်းဝေးရာဒေသမှာ ရောက်ပါ့မလား ဆိုတာပဲ . . ."

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မိမိ၏အတွေးသစ် အစီအစဉ်များကို သူ့ဦးနှောက်တွင် အကွက်ချလျက် သလဲသီးများကဲ့သို့ သူ့အကုန်နှင့်သူ တစ်ကန့်စီကို စနစ်တကျ လက်တွေ့လုပ်ပြသွားနိုင်လေသည်။ ထိုစဉ်က ဂျပန်တော်လှန်ရေးဆိုသည် ရေကုန်ရေခမ်း ခါးစည်းရင်စည်း

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ပြီး ဝင်ရောက်ရင်ဆိုင်ရမည့် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ကြီးဖြစ်လေသည်။

မိမိအပါအဝင် တော်လှန်ရေးရဲဘော်အားလုံးနှင့် တစ်ပြည်လုံး၊ တစ်နိုင်ငံလုံး၏အရေးကို ပူပန်မိသကဲ့သို့ မိမိတို့ ဦးစီး ခေါင်းဆောင်များ မိသားစုဝင်အားလုံးတို့၏ အန္တရာယ်သည် မိမိတို့နှင့် ထပ်တူမျှ အသက်အန္တရာယ်ကြီးလှသည်ကိုလည်း သိသာစေလေသည်။

ရန်သူတို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို အသေးစိတ် သိထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ရန်သူတို့သည် မစားရသည့်အခဲ သဲနှင့်ပက်မှာလည်း သေချာသည်။ သို့ဖြစ်၍ တော်လှန်ရေးကြီး အချိန်ကျပြီဖြစ်သည်နှင့်အတူ မိသားစုဝင်အားလုံးကိုပါ ပူပန်သောက ရောက်ရမည်မှာလည်း မလွဲနိုင်ပေ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူပါ ဗိုလ်မင်းခေါင်မှာ လက်ထပ်ပြီးစ တစ်လပင် မပြည့်သေးမီ စစ်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အတိတ်ကို ဆင်ခြင်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို သုံးသပ်လျက် အနာဂတ်အထိ အင်္ဂလိပ်တို့အတွက် ရန်မအေးနိုင်သေးပုံကို တွက်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ဆိတ်ငြိမ်နေရာမှ ဗိုလ်မင်းခေါင်ကလည်း သူ့ဇနီးကို သတိရလေသည်။

ထိုအခါ နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်ကြီး ပြည်လှဖေ၏ နတ်သျှင်နောင် သီချင်းကို သတိရလာလျက် မတိုးမကျယ်လေး သီချင်းဆိုနေသည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကြားရသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည်လည်း ဤသီချင်းကို ကြိုက်သူဖြစ်၍ သံပြိုင်လိုက်ဆိုကြသည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မိမိ၏လက်ဆွဲ သားရေ သေတ္တာငယ်ကို ထယူ၏။ သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်ကြည်ဝတ်သော ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ကလေးဝတ်အင်္ကျီများနှင့် မိသားစုဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလေသည်။

ထိုပစ္စည်းများအား ယူလာရသည့် အကြောင်းရင်းအား ဗိုလ်မင်းခေါင် မေးသောအခါ ဒေါ်ခင်ကြည်က ထည့်ပေးလိုက်၍

ပါလာကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပြောသည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဗိုလ်မင်းခေါင်အား 'ဘာကြောင့် နတ်သျှင်နောင် သီချင်းဆိုသလဲ' ဟု မေးပြန်လေသည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင်က 'အိမ်ကို သတိရ စိတ်ရောက်လို့ပါ' ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သူလည်း အိမ်ကို စိတ်ရောက်ကြောင်းနှင့် ထိုသို့ စိတ်ရောက်ကြောင်းကို ပိုမိုလေးနက်အောင် ပစ္စည်းများထုတ်ပြသည်ဟု ပြောလေသည်။ ထိုသို့ပြောပြီး 'နတ်သျှင်နောင်' သီချင်းကိုပင် ထပ်မံဆိုခိုင်းသဖြင့် ဗိုလ်မင်းခေါင်က ဤသီချင်းအား ဆိုစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပါ လိုက်ဆိုပြန်လေသည်။

ဤသို့ အလွမ်းပြေ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သီချင်းဆိုနေကြစဉ် မှာပင် အချိန်နာရီကား ညနေ (၆) နာရီထိုးပြီ။ တော်လှန်ရေး အချက်ပေး တုန်းမောင်းခေါက်သံများနှင့်အတူ သေနတ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီး ဆင်နွှဲနိုင်ပြီဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက 'ဟေ့ . . . တော်လှန်ရေးကြီး စပြီကွ . . . အောင်ပွဲလည်း မကြာမီ ဆွတ်ခူးနိုင်မှာပဲ' ဟု ကျေနပ်ခြင်း၊ အားတင်းခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းများစွာတို့ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုညွတ်၍ ပြောလေသည်။

(၁၉၄၅) ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ (၁၄) ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ကမဟာမိတ်တပ်များကို ခြင်းချက်မရှိ လက်နက်ချကြောင်း၊ ဂျပန်နိုင်ငံက ကြေညာကာ စစ်ကြီးပြီးကြောင်း သိရသည်။ ထိုသို့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပါ ပြီးဆုံးခဲ့လေသည်။ သို့သော် ထိုကာလ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်မှုအောက်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်ရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြီးအတွက် ဗြိတိသျှတို့နှင့် ဆက်လက်ရင်ဆိုင်ပြီး ကြိုးပမ်းရပြန်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မိမိ၏ဇာတိချက်ကြော့ မွေးရပ်မြေ ဖြစ်သော နတ်မောက်မြို့သို့ မတ်လ၊ (၂၅) ရက်နေ့တွင် ရောက်ရှိလာ သည်။ နိုင်ငံရေးတရားဟောရန်ကိစ္စနှင့် မိခင်ကြီးအား မိသားစုလိုက် ကန်တော့ရန်နှင့် ပြသရန်တို့ဖြစ်ရာ ဤခရီးတွင် ဧဝါခင်ကြည်နှင့် ကလေးသုံးယောက်လည်း ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတူ ပါလာကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအနေဖြင့် မိမိကြိုတင်တွက်ချက်ထား သော နိုင်ငံရေးပရောဟိတ်၊ စိတ်တွက်ဟောကိန်းများအရ အင်္ဂလိပ် အား ဤအချို့ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တိုက်ထုတ်ရေးအတွက် ပြည်တွင်း အမျိုးသားညီညွတ်ရေးမျှဖြင့်ပင် တွန်းလှန်ရွှေ့လျား ပပျောက်စေရေး တွေးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပထမ နှစ်တစ်ရာဝန်းကျင် အမြစ်တွယ်ရှင်သန်နေသော နယ်ချဲ့ကိုလိုနီတို့အား ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့၏ အကူအညီဖြင့် တစ်မဟုတ် ချင်းဆိုသလို တိုက်ထုတ်ဖယ်ရှားနိုင်စဉ်က ဂျပန်၏ ပရိယာယ်ဉာဏ်ကို သိပြီးအတိုင်း ဂျပန်သည် မြန်မာပြည်အား ခြေကုပ်စခန်းအဖြစ် အမြတ် ထုတ် အနိုင်ကျင့် သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဂျပန် တို့၏ ကြီးမားကျွမ်းကျင်သော အင်အားကို အင်္ဂလိပ်မဟာမိတ်များဖြင့် တွန်းလှန်ဖယ်ရှားရပြန်လေသည်။

ဤတွင် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့သည် မြန်မာ့မြေနှင့်မြန်မာတွေ အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိကြပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ဂျပန် အပြေးမှာ အင်္ဂလိပ်အရေးက ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်အခြေချရန် ကြိုတင်တွက်သလို အမှန်ဖြစ်လာပြန်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အာဇာနည်မျိုးချစ်တိုင်းရင်းသားများသည် စစ်ပညာများနှင့် အတွေ့ အကြုံများပါ ဆက်တိုက်ရထားကြပြီးဖြစ်ကြသည်။

ပြည်တွင်း တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေး ဦးစားပေး ကာ လုပ်ဆောင်မှု အောင်မြင်မည်ကို ကြိုတင်တွက်ချက်ကာ ပြည်နယ်၊ ပြည်မဟူသမျှသို့ စည်းရုံးရေးကို ခြေသွက်၊ လက်သွက် နှုတ်ထက်မြတ်

စွာ အနားမနေ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ခရီးဆက်လေသည်။ ဤခရီးစဉ် များတွင် ဘဝအဖော်ကြင်ယာတော် ဧဝါခင်ကြည်ပင် ဝါဝင်သင့်သည့် ခရီးများတွင် ပါဝင်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ စည်းရုံးရေးတိုင်းလိုလို အောင်မြင်စွာ စည်းရုံးနိုင်လေသည်။

(၁၉၄၆) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့သွားရာ ချစ်ဇနီး ဧဝါခင်ကြည်ပါ ခေါ်သွား ကြလေသည်။ မိတ္ထီလာမှ တောင်ကြီးသွား ကားလမ်းအရောက်တွင် ဗိုလ်ထွန်းလှမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း အကြောင်း များကို မေးမိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏ကျောင်းနေကာလ အိမ်ထောင်ရေး စိတ်ကူးယဉ်ပုံအကြောင်းများပါ ပြောပြီး ဆက်လက်၍ . . .

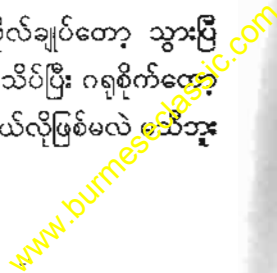
“ခုတော့ မိန်းမယူမှပဲဆိုပြီး ဇွတ်ယူလိုက်တာပေါ့ကွာ . . လူချင်းကြိုက်ပုံကလည်း မင်းတို့ကောင်တွေလို သံသရာရှည်ကြီး လုပ်နေ တာ မဟုတ်ဘူး . . . တိုတိုတုတ်တုတ် လိုရင်းသဘော ရောက်တဲ့ (very business like) နည်းပဲကွ . . . ”

ဟု သူ့လက်ဝဲဘက်ရှိ ချစ်ဇနီး ဧဝါခင်ကြည်အား ပြီးကြည့် ရင်း မြိန်ရေယှက်ရေ ပြောပြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ရှေ့စကားနားလျက် တစ်ဆက်တည်းမှာပင်- “ဒါထက် နေစမ်းပါဦးကွ . . . အဲဒီတုန်းက ငါ ပြန်းခနဲ မိန်းမ ယူပစ်လိုက်တော့ တပ်ထဲက ရဲဘော်တွေရဲ့စိတ်မှာ ဘယ်လို ဖြစ်ကြ သလဲ . . . ”

ဟု မေးလေသည်။ ထိုအခါ . . .

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်ရမလဲ . . . ငါတို့ ဗိုလ်ချုပ်တော့ သွားပြီ . . . မိန်းမရတယ်ဆိုရင်ပဲ . . . တို့ရဲဘော်တွေကို သိပ်ပြီး ဝရုစိုက်တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး . . . တို့ တပ်မတော်ကြီးလည်း ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ သေဘူး

.. အဲသလို ရဲဘော်တိုင်းလိုလို တွေးမိကြပြီး ဝမ်းနည်းကြတာပေါ့... တချို့ရဲဘော်တွေဆိုရင် မျက်ရည်တောင် ကျကြတာပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်... ”

ဟူ၍ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ရန်နိုင်၏ တပ်ရင်း (၂) မှ ဗိုလ်မင်းလွင်က ဖြေသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ‘ဟေ့ .. ဟုတ်လား’ သာဆိုပြီး ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့။ စတေရှင်ဝက်ဂွန်းကားလေး၏ ပြတင်းမှသည် လမ်းဘေးရှိ တောတန်းနှင့်တောင်ကမ်းပါးယံကြီးများကို ငေးကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အပေါ် ရဲဘော်အပေါင်းနှင့် ဗမာလူငယ်များတို့သည် မည်မျှချစ်ခင်ကြည်ညိုကြကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာသိလေသည်။

(၁၉၄၅) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မဟာမိတ်သေနာပတိချုပ် မောင့်ဘက်တန်က ပေးအပ်သော စစ်ဗိုလ် တပ်မင်းကြီးရာထူးကို လက်မခံပဲ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးတပ်များကို ပဲ့ကိုင်လျက်ရှိစဉ် ဗိုလ်ထွန်းလှသည် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းအိမ်သို့ ရောက်သွားရာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့အိမ်လာနေပါလားကွ”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် ... ဗိုလ်ချုပ် ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ကျွန်တော် ... အခု မိန်းမရနေပြီ ... ”

“ဟေ့ .. ဟုတ်လား .. မင်းဟာက မြန်လှချေလား .. ဘယ် တုန်းက ရလိုက်တာလဲ .. ငါတောင် မသိဘူး .. ဘယ်မှာ လက်ထပ် သလဲ .. ”

“လက်ထပ်တာ မဟုတ်ဘူး ... ခိုးပြေးတာ ... ”

လွန်ခဲ့သော (၆) လကပင် လူပျိုရဲဘော်တွေ မိန်းမ မယူသေး ရန်ကို နတ္ထလင်းမှာပြောခဲ့သည့်ကြားက မိန်းမယူမိသဖြင့် မပြောရဲပဲ နေခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ အကြောင်းကြုံမှ ပြောရသည့်အတွက် ဗိုလ်ချုပ် သည် ဘာမှမပြောပဲ

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ... ”

မဠိမစာပေတိုက်

ဟု မေးလေသည်။

“နှစ်ဆယ့်ခြောက်” ဟု ဖြေသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်က ..

“ဟာ ... ဒါဖြင့် အောရီကံပဲ ... ”

ဟု ဆိုကာ မိမိအိမ်ထောင်ပြုခြင်းနှင့်တကွ အိမ်ထောင်ပြုနေ အကြောင်းကို ရှင်းပြလေသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ထွန်းလှက နားထောင် နေရာမှာ ...

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ် ... ဗိုလ်ချုပ် .. ဒါပေမယ့် လူတွေ က ဒီလောက် ခေတ်မမီကြသေးတော့ ခက်တာပါပဲ .. အခု ကျွန်တော် မိန်းကလေးအိမ်ကို လူကြီးများနဲ့ ပြန်အပ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ် ... ”

ဟု ဆိုရာ ဗိုလ်ချုပ်က ..

“ဟ ... ဒီ ပြန်အပ်တယ်ဆိုတာလည်း ငါတော့ ပိုတယ်လို့ ထင်တာပဲ ... မိန်းမနဲ့ယောက်ျား နှစ်ဦးသဘောတူကြရင် လူသိ နတ်ကြား လင်မယားအဖြစ် နေလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့ကွ ... ”

ဗိုလ်ချုပ်၏အပြောကို ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဘာမျှ ဝင်မပြောပဲ ပြုံးလျက်နားထောင်နေလေသည်။

များမကြာမီ ကာကွယ်ရေးအတွင်းဝန် ဦးဘတင့်၏ မင်္ဂလာ ဆောင်သွားစဉ်ကလည်း ရန်ကုန်မြို့၊ မျက်နှာကြီး မင်္ဂလာဆောင်၏ အပိုဆာဒါးအလုပ်များ အလုပ်ခံကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရာထူးပြိုင်၊ အဝတ်အစားပြိုင်၊ ဂုဏ်ပြိုင် စသည့် မင်းပရိသတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်သည် အလွန်မျက်စိနောက်ဟန်ဖြင့် အပြန်လမ်း တစ်လျှောက် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စကားမပြောပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ တာဝါလိန်းထဲသို့ ကားတွေ့ချိုးကားနီးတွင် ...

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့နေရာမှာ ခိုးယူတာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွာ ... ”

ဟု ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးလေသည်။

မဠိမစာပေတိုက်

ရာထူးရသဖြင့် မပျော်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့၊ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ယမန်နေ့ကပင် ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင် လူကြီးအဖြစ် ရောက်သွားလျက် သူ၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်အတူ မြို့ထဲ သို့ ဂျစ်ကားဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ ဂျစ်ကားမောင်းသူမှာ ဗိုလ်ထွန်းလှ ပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်လမ်းလုံး စကားတစ်ခွန်းမှမပြောပဲ ငေးမော၍သာလိုက် လာသော ဗိုလ်ချုပ်သည် အလံပြဘုရားလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်လို . . .

“I am not happy in office အစိုးရထဲဝင်ပြီး ရာထူးယူရတာ ငါတော့ မပျော်ပါဘူးကွာ . . .”

ဟု ပြောလေသည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်က ဘာမှမပြော။ ဗိုလ်ထွန်းလှ က . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ချုပ် . . .” ဟု မေးသောအခါ . . .
“ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး . . . ငါတို့နိုင်ငံရေးလုပ်လာတာ

မဠိပစာပေတိုက်

ပြန်းခနဲ ဒီလို အစိုးရအဖွဲ့ထဲရောက်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ စိတ်မတူး ခဲ့ဘူး . . . ခုတော့ မမျှော်လင့်ပဲ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ရာထူးယူလိုက်ရတော့ ငါ့စိတ်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပျော်ကိုမပျော်ပါဘူးကွာ . . .”

ဟု ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ထွန်းလှကလည်း ဘာမျှဆက် မပြော။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်လည်း ဘာမျှမပြော။ အတွေး နယ်ကျွံလျက်ရှိကြ၏။ ဤ ‘မပျော်’ ဆိုသော အဓိပ္ပါယ်ကို ဗိုလ်ထွန်းလှ ရိပ်မိသကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်သည်လည်း သူ့စိတ်တွင် သိနိုင်မည်ဟု ဗိုလ်ထွန်းလှ တွက်မိသည်။

(၁၉၄၆) ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ (၂၂) ရက်နေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့ တွင် အမှတ် (၂၅)တာဝါလိန်းရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည် တို့အိမ်မှာ အစဉ်သတိရစရာ အကြောင်းများကို သိထား၊ သတိထားမိခဲ့ လေသည်။

ထိုနေ့တွင် ဗမာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အလုပ်သမားအရေး၊ သပိတ်အရေးများကြောင့် ဆာပေါ်ထွန်း အစိုးရပြုတ်ကျပြီးနောက် အကင်းပါလှသည့် ဘုရင်ခံသစ် ဆာဟူးဘတ်ရန်(စ်) က ဖဆပလ ခေါင်းဆောင်များနှင့် အပူတပြင်း စေ့စပ်ဆွေးနွေးခြင်း၊ ဗမာပြည်၏ ရှေ့ရေးကြံ့ခိုင်မှုကို လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စား နားထောင်နေချိန်တွင် အလုပ် အများဆုံး ခေါင်းအရုပ်ရဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်မှာ စတုတ္ထမြောက် ရင်နှစ်သည်းချာ သမီးရတနာလေး တစ်ဦး ထပ်မံ၍ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည် သားသမီး များကို အလွန်ချစ်ခင်ကြသည့်အလျောက် သမီးလေးတစ်ဦး ထပ်မံ မွေးဖွားရသည်ကိုပင် မပျော်စရာတွေထဲက စိတ်၏ဖြေရာ ပျော်စရာ ဖြစ်ရလေသည်။

မဠိပစာပေတိုက်

ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်တို့တွင် ကလေးအကြီးနှစ်ယောက်မှာ ယောက်ျားလေးများချည်း ဖြစ်ကြလျက်၊ တတိယကလေးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်လျက် ဤရင်နှစ်သည်းချာ ကလေးများမှ ဆော့ကစားပြေးလွှားတတ်သည့် သားနှစ်ဦးနှင့် သမီးတို့သည် မိဘတို့၏ ပုလဲမျက်ရှု သားရွှေဥ ဖြစ်ရလေသည်။

ယခု သမီးရတနာတစ်ဦး ထပ်မံ ထွန်းကားလာသည့်အတွက် အချစ်တွေပိုနေရပြန်လေသည်။ သမီးနှစ်ဦး အဖော်ရပြီဟု ဝမ်းသာကြည်နူးနေကြစဉ် စက်တင်ဘာလ (၂၆) ရက်၊ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ဝန်ကြီးအဖြစ် ကျမ်းသစ္စာကျန်ဆိုသော နေ့) တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ ဖော်ပြပါ သမီးထွေးသည် သူ့ဖခင်၏ ဂုဏ်ရှိန်သမ္မာကို လှူပြည်တွင် (၅) ရက်မျှသာ အတူနေ ဆုံဆည်းကြရကာ အနိစ္စရောက်သွားရှာလေသည်။

မိဘဟူသည် သားသမီး အဘယ်မျှလောက်ပင် များများ၊ ချစ်ခင်ယုယ သမုဒယမေတ္တာအား ဘယ်သောအခါမှမလျော့၊ သမုဒရာရေကဲ့သို့ လျှံကျမသွား၊ လျော့မသွားသော မေတ္တာ၊ မိဘမှာသာ ရှိသည့် မေတ္တာ။

ဤမိဘမေတ္တာကို စာဆိုအကျော် ဆရာတော်အရှင်မဟာသီလဝံသကိုယ်တော်ကြီးက 'ယူဇနာပေါင်း၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ မြင့်ခြင်းဆောင်သား၊ တောင်မြင်းမိုရ်ရှိ၊ ဂုဏ်ကြီးဘိသည်၊ မွေးမိဖခင်၊ ကျေးဇူးရှင်' ဟု မိဘကျေးဇူးကို စပ်ဆိုတော်မူသကဲ့သို့ 'ပုတ္တောဝါဒ ဖျို့' မှ

* မိဘတို့၏ကျေးဇူးသည် ယူဇနာပေါင်း နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော ဤမဟာပထဝီမြေကြီးနှင့်နှိုင်းစာပါက မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ဝါးရွက်ကဲ့သို့အလား ပါးပါးကလေးမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

* ကြီးကျယ်များပြားလှသော အနန္တ စကြဝဠာတို့သည်လည်း အပ်ဦးထွင်းထားသော အပ်နဖားပေါက်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

* ယူဇနာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် နက်ကျယ်လှစွာသော မဟာသမုဒ္ဒရာ ရေတို့သည်လည်း မိဘမေတ္တာနှင့် နှိုင်းစာချေက မိုးရေပေါက်မျှကဲ့သို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

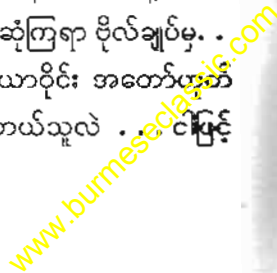
မိဘတို့၏ ကျေးဇူးမေတ္တာသည် သားသမီးများအပေါ် အဘယ်မျှ ထားရှိလေသနည်း။ ဤမေတ္တာထုနှင့် ချစ်ကြရသည့် မိဘတို့အဖို့ သားသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခြင်းအတွက် အိမ်၏ အသက်ခန္ဓာတစ်ဝက် သို့မဟုတ် အလုံးစုံပါသွားသည်ထက် နှမြောတသဝမ်းနည်းကြရလေ၏။

(၁၉၄၆) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ မိတ္ထီလာမှ တောင်ကြီးသို့သွားခရီးစဉ်၌ စတေရှင်ဝက်ဂွန်းကားတွင် ဖဆပလ အလံလွှင့်လျက် ဒီဇင်ဘာလ (၂၂) ရက်နေ့က သံဖြူဇရပ်တွင် ကျဆုံးစစ်သည် အလေးပြု အခမ်းအနား၊ တနင်္သာရီတိုင်း ကရင်အမျိုးသားများ နှစ်ပတ်လည်ပွဲ၊ ကပ္ပလီရွာ၊ ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲ၊ ကရင်နီနယ် လှိုင်ကော်မြို့သို့ ခရီးပြင်းနှင့်ရန် ရန်ကုန်မှမိတ္ထီလာသို့ ဝေဟင်ခရီး မိတ္ထီလာမှ ရှမ်းပြည်နယ်သို့ ယခုကဲ့သို့ ကားနှင့်တက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတစ်ကြိမ် ခရီးထွက်ရာ၌ ဗိုလ်ချုပ်အနီးတွင် ချစ်ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်ကြည် ပါလာလေသည်။

(၁၃၀၉) ခုနှစ်၊ ညတစ်ညတွင် ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ရေဒီယိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ 'ဓူဝံကြယ် မြေမှာခေတ္တ ကောင်းကင်မှာ နေလတွေ ကွယ်စေ' အစချီ 'သက်ဝေ' သီချင်း၏ Chorus ပိုဒ်ကို စတင် ယုံ့လွှင့်လာ၏။

ဗိုလ်ချုပ် အနားယူစဉ်နှင့်ကြို၍ နားထောင်နေကြစဉ် 'တက္ကသိုလ် နေဝင်း အပျော်တမ်းတူရိယာ ကာလပေါ်အဖွဲ့' ဖြစ်ကြောင်း ရေဒီယိုမှ ကြေညာသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် အံ့အားသင့်လျက် နောက်တစ်နေ့ ထမင်းစားပွဲတွင် ဗိုလ်ထွန်းလှ 'တက္ကသိုလ်နေဝင်း' နှင့်ဆိုကြရာ ဗိုလ်ချုပ်မှ . . .

"ဟေ့ကောင် . . . ညက မင်းတို့တူရိယာဝိုင်း အတော်ပျော်သားပါကလား . . . သက်ဝေသီချင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ . . . ငါပြင်

တကယ့် မေရှင်ဓာတ်ပြားမှတ်လို့ . . . ”

ဟု ချီးကျူးစကား ဆိုလေသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ထွန်းလှမှ . .

“ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော့် မိန်းမပဲ ဗိုလ်ချုပ် . . . စန္ဒယားက ဒဂုန်တာရာ၊ တယောက ကျွန်တော်ပဲ . . . ”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား . . . ဒီလိုဆိုတော့ အနိပ်သားပဲကွ . . . အေးကွာ . . . ငါ့မိန်းမကိုလည်း သိချင်းဆို သင်ခိုင်းဦးမှပဲ”

ဟု ဗိုလ်ချုပ်မှရယ်မောပြောဆိုလေရာ အနီးရှိ ဒေါ်ခင်ကြည်မှ . . .

“အမလေး . . မလုပ်ပါနဲ့တော် . . မေရှင်တို့၊ ဒိုရာသန်းတို့ရဲ့ ဓာတ်ပြားတွေ ဖွင့်နားထောင်ပြီး သဘောကျနေ တော်ရောပေါ့”

ဟု ပြောမှ သဘောကျသွားလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗိုလ်ထွန်းလှနှင့် အတူ စာပေအကြောင်းပြောရာမှ တာရာမဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော ‘အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း’ ဆောင်းပါးဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှ . . .

“ဌေးမြိုင်ကတော့ ငါ့ကို အရိုင်းတဲ့ကွာ . . . ဒါကတော့ ကြမ်းလွန်းတယ် ထင်တာပဲ . . . ငါဟာ စင်စစ် ရိုင်းသလောက်တော့ ရိုင်းပါတယ် . . ဒါပေမယ့် မရိုင်းတဲ့အချက်အလက်တွေလည်း အများကြီး ရှိပါသေးတယ်ကွာ . . . မဟုတ်ဘူးလား . . . what do you Say ဟူ၍ အနီးလေးတွင်ရှိသော ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် မေးလေသည်။

လက်ထပ်လက်စွပ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့၍ ဆေးရုံရောက်စဉ် ဦးအုန်းမြင့်နှင့် သခင်တင်ဦးတို့ ဗိုလ်ချုပ်အခန်းသို့ ဝင်သွားရာ . .

“ဟိုကောင် တင်ဦး . . . ငါ့မိန်းမဖို့ လက်စွပ်ဝယ်ခိုင်းတာ မရဘူး . . အုန်းမြင့် မင်း ဝယ်ပေးရမယ် . . . ”

မိန်းမတောင်းရာတွင် လက်စွပ်လဲရန် လက်စွပ်ကို ဝယ်ခိုင်းနေလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် လက်ထပ်တော့မည် အချိန် . . .

“ဟေ့ . . . တင်ဦး . . . အုန်းမြင့်ကို ပိုက်ဆံပေးလိုက် . . . ဟေ့ကောင် . . လက်စွပ်ဝယ်ဖို့နော် . . . မင်း သုံးမပစ်လိုက်နဲ့ဦး . . . ”

ဟု ဗိုလ်ချုပ်သည် ရယ်မောပြောဆိုလေသည်။

ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြား

ထို ပဲပြုတ်ကြိုက်သူကား . . . နိုင်ငံတော်၏ မမေ့နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ပါတည်း။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သူ့ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်ထံ စာစီသတဲ့။

ကြည်ရေ...

ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြားရင် ဓားချင်တယ်

အောင်ဆန်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပွင့်လင်းရိုးသားသလောက် မိမိမှာ ဆာလောင်ချိန်ရောက်လျှင် ဆာလောင်ကြောင်း သခင်ဘဝလည်း မိမိထံ ရောက်လာသူတို့ကို တစ်ခုခု (သို့မဟုတ်) ထမင်းတွားရန် ပြောဆိုတတ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ထံ ငွေရှိရမည်ကို မစဉ်းစား။ သူ့ အလုပ်နှင့်သူသာ စဉ်းစားစရာရှိနေလေသည်။ တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ထွန်းလှ အား . . .

“ငါ အခု ပိုက်ဆာလို့ တစ်ခုခု စားချင်တယ်ကွာ . . .”

တစ်ခုခုဆိုခြင်းကြောင့် ဘာစားရ၊ စားရ အစာအာဟာရ ဖြစ်လို့ ပိုက်အဆာပြေပြီးရောဆိုသည့် သဘောသို့ ရောက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ထွန်းလှက . . .

“ဗိုလ်ချုပ်က ဘာများ စားချင်လို့လဲ . . .”

ဟု မေးရာ ဗိုလ်ချုပ်က . . .

“ဘာလဲ . . . မင်းက ဝယ်ကျွေးမလို့လား . . . ဝယ်ကျွေးရ အောင် မင်းမှာ ပိုက်ဆံကော ရှိရဲ့လား . . .”

ဟု မေးလေသည်။ ဤသည်ကို ဗိုလ်ထွန်းလှက မိမိမှာပါသော ငွေခုနစ်ကျပ် ပါအိတ်ကို ပုတ်ပြုပြီး ဟန်ပါပါဖြင့် . . .

“ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ ပါပါတယ် . . . ဗိုလ်ချုပ် စားချင် တယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ . . .”

ဆိုမှ ဗိုလ်ချုပ်က . . .

“မငိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း) က ပလာတာနဲ့ ခပတ်စားချင် တယ်ကွာ . . .”

ဟု ဆိုသဖြင့် သွားကြသည်။ မှာ၍ကျွေးရန် ပလာတာနှင့် ဆိတ်သားခပတ် တစ်ပွဲစီ ပေါင်း (၂) ပွဲဖိုး မပြည့်သဖြင့် ဆိုင်ရှင်နှင့် လည်း ရင်းနှီးပြီးဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်မေးက ပိုက်ဆံရှင်းပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောရန်နှင့် နောက်နေ့မှလာပေးမည်ဆိုကာ နောက်နေ့သွား၍ ပေးခဲ့ရ လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် . . .

“အေးကွ . . . မစားရတာကြာလို့လား မသိဘူး . . . အလွန် စားလို့ကောင်းတယ် . . .”

ဟု ပြောလေသည်။

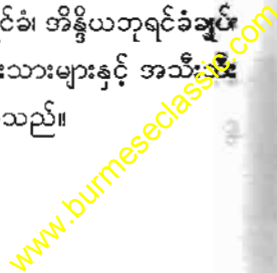
ဗိုလ်ချုပ်သည် အလွန်သနားစရာကောင်း သော ဆိုင်ဆောင် တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဝန်ကြီးချုပ် ရာထူးခွဲသူ တစ်ယောက်သာ ပလာတာနှင့် ဆိတ်သားခပတ်ဝယ်စားဖို့ ငွေမရှိတု ဆိုထား၍ အံ့ဩစရာကောင်းသလို၊ သနားစရာလည်း အလွန် ကောင်းပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း (၆၄) နှစ်၊ (ခရစ်နှစ် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၉ ရက်) (မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၉ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၂ ရက်) စနေနေ့က မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင်အဖွဲ့တွင် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အပါအဝင် အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လှုပ်ကြံခံရကာ ကျဆုံးကြသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ ကျေးဇူးရှင်မွေးမိခင်ကြီး အမေစုနှင့် ဗိုလ်ချုပ်၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည် သောကမီး တောက်လောင်ခြင်း ခံကြရသကဲ့သို့ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးနှင့် တိုင်းရင်းသားညီနောင်မောင်နှမများပါ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ညှိုးနွမ်းပင်ပန်းစိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ကြရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီးနှင့် ချစ်လှစွာ သော ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ရင်မှပွင့်လာသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားရပ်များနှင့် နိုင်ငံခြားခေါင်းဆောင်ကြီးများ အချို့ကပါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြောင်း သဝဏ်လွှာများ ပေးပို့ခဲ့ကြလေ သည်။

အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီနှင့် ဝန်ကြီးချုပ်ရှုရီနေရှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံ အဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်၊ နန်းရင်းဝန် အက်တလီ၊ ပါကစ္စတန်ဘုရင်ခံချုပ်ဟောင်း မစ္စတာဂျင်းနား၊ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာရှုရီယာ၊ ဘင်္ဂလားဘုရင်ခံ၊ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် ယိုးဒယားနိုင်ငံ၊ ဘန်ကောက်မြို့မှ မြန်မာအမျိုးသားများနှင့် အသီးသီး သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွှာများ ပေးပို့ကြလေသည်။

(၁၉၄၇) ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ (၂) ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်သည် အဓိဋ္ဌာန်ပြုချက်နှင့်အတူ လူထုထံ ပန်ကြားလွှာကို ထုတ်ပြန်လျက် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုတွင် သမိုင်းပေးတာဝန်ကို ပါဝင်ထမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ပန်ကြားလွှာတွင် . .

“ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် ကြိုးပမ်းရင်း လမ်းခုလပ်တွင် ကျဆုံးခဲ့ရပါပြီ . . အခု သူ ကွယ်လွန်သွားတော့ သူ့ကိုလွမ်းဆွတ်နေမယ့်အစား သူ့ချမှတ်ခဲ့တဲ့လမ်းစဉ်တွင် ပါဝင်နိုင်တဲ့ဘက်တွင် ပါဝင်ပြီး သူ့ချန်ခဲ့တဲ့ သူ့သွေး၊ သူ့သား၊ မိမိရဲ့ရင်သွေးကလေးများကို အဖေသားများ ပီပီအဖေခြေရာနင်းနိုင်အောင် ပျိုးထောင်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။

လူထုကို ကျွန်မ ပြောလိုတာကတော့ မိမိတို့ အားကိုး ယုံကြည်လေးစားသောခေါင်းဆောင်ကြီးကို ရက်စက်စွာလုပ်ကြံမှုကြောင့် ဒေါသထွက် စိတ်ဆိုး၍ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်မှုကိုင်မှုကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး သူ့ချမှတ်ခဲ့သော လမ်းစဉ်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာကျင့်ဆောင်ကြပါ . . . သူ ပျိုးထောင်ခဲ့သော ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးကို ဆထက်ထမ်းပိုးအားပေးထောက်ခံကြပါ . . . သူ ရည်မှန်းခဲ့သော လွတ်လပ်ရေးကို မရမနေ ကြိုးပမ်းကြပါ . . .”

ဟူ၍ တိုင်းပြည်သို့ တိုက်တွန်းထားလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ခင်ပွန်းသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပါအဝင် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လုပ်ကြံခံကျဆုံးခဲ့ပြီးနောက် မိမိ၏ပန်ကြားလွှာတွင် ပါဝင်သကဲ့သို့ “သူ အခု ကွယ်လွန်သွားတော့ သူ့ကိုလွမ်းဆွတ်နေမယ့်အစား သူ့ ချမှတ်ခဲ့တဲ့ လမ်းစဉ်တွင် ပါဝင်နိုင်တဲ့ဘက်မှ ပါဝင်ပြီး” ဆိုသည့်အတိုင်း မိမိ စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှသော အတိုင်းအတာဖြင့် နိုင်ရာဘက်က ပါဝင်စွမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။

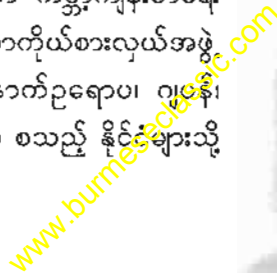
ထိုစဉ်က ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်၏ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ပါလီမန်အမတ်နေရာတွင် ဝင်ရောက် ရွေးချယ်ခံခဲ့သည်။

(၁၉၄၇-၅၃) ခုနှစ်တွင် မိခင်နှင့်ကလေး စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့တွင် ညွှန်ကြားရေးဝန်အဖြစ် လည်းကောင်း၊

(၁၉၅၃-၅၈) ခုနှစ်တွင် လူမှုဝန်ထမ်း စီမံကိန်းကော်မရှင် ဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ လူမှုဝန်ထမ်းကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ၊ မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်ရှောက်ရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည်ရေးပြည်ရာအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသမီးအသင်းများကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒီမိုကရေစီသဘောတရား တိုးတက်ပြန့်ပွားရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ၊ မြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသမီး ကင်းထောက်အသင်း၏ ကင်းထောက်ချုပ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ လူနာတင်ကားတပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ရာမခရစ်ရှုနာသာသနာပြုဆေးရုံနှင့် စာကြည့်တိုက် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ စသည့်နေရာများတွင် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်း ခံရသည်။

(၁၉၄၉) ခုနှစ်တွင် လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ထမ်းဆောင်လေရာ ထိုခုနှစ်တွင် နယူးဒေလီ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့၏ ဒေသဆိုင်ရာ ညီလာခံနှင့် (၁၉၅၀) ပြည့်နှစ်တွင် ကိုလံဘို ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့၏ ဒေသဆိုင်ရာ ညီလာခံများသို့ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား ဦးဆောင်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ကိုလံဘို ညီလာခံတွင် ညီလာခံသဘာပတိအဖြစ် ရွေးချယ်တာဝန် ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည်။

(၁၉၅၀-၅၁-၅၂) ခုနှစ်များတွင် ဂျီနီဗာ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ ညီလာခံများသို့ ဖော်ပြပြီးအတိုင်း မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား ဦးဆောင်တက်ရောက်ပြီးနောက် အနောက်ဥရောပ၊ ဂျပန်၊ အမေရိကန်၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ထိုင်း၊ ဗီယက်နမ် စသည့် နိုင်ငံများသို့

လေ့လာရေးခရီးများ သွားရောက်ခဲ့လေသည်။

(၁၉၅၁) ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရက ဒေါ်ခင်ကြည်အား မဟာသီရိသုဓမ္မဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

(၁၉၅၅) ခုနှစ်တွင် ယူဂိုဆလားဗီးယားနိုင်ငံက ယူဂိုဆလပ် ကြယ်တာရာဘွဲ့ (ဒုတိယဆင့်)၊ ထိုင်းနိုင်ငံက နိဘယ်အော်ဒါ ဘွဲ့ တံဆိပ် များ ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။

(၁၉၅၈) ခုနှစ်တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးသည် သန့်ရှင်း၊ တည်မြဲ ဟု နှစ်ခြမ်းကွဲပြီးနောက် ဒေါ်ခင်ကြည်သည် သန့်ရှင်း (ပြည်ထောင်စု ပါတီ) ၏ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများကို ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ သည်။ ရွေးကောက်ပွဲကိုမူ ဝင်ရောက်အရွေးမခံခဲ့ချေ။ ဤရွေးကောက်ပွဲ တွင် ဦးနုခေါင်းဆောင်သော သန့်ရှင်း (ပြည်ထောင်စုပါတီ) က အနိုင် ရရှိခဲ့လေသည်။

ရွေးကောက်ပွဲအပြီးကာလက အတိုက်အခံများဘက်မှ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးစွပ်စွဲချက်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဦးနု ခေါင်းဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့သည် (၁၉၆၀) ခုနှစ်၊ မေလ၊ (၁၉) ရက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်အား အိန္ဒိယနိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာသံအမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။

ဇွန်လတွင် နီပေါနိုင်ငံ ဆိုင်ရာ မြန်မာသံအမတ်ကြီးအဖြစ်ပါ ပူးတွဲတာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ရသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးလောကတွင် ပထမ ဆုံးနှင့် ယနေ့ချိန်ခါထိ တစ်ဦးတည်းသော မြန်မာအမျိုးသမီး သံအမတ် ကြီးအဖြစ် မော်ကွန်းတင်ခံရသည်။

(၁၉၆၇) ခုနှစ် တော်လှန်ရေးအစိုးရလက်ထက် ဒေါ်ခင်ကြည် သည် သံအမတ်ကြီးရာထူးမှ အငြိမ်းစားယူလေသည်။ အငြိမ်းစားယူပြီး ထို (၁၉၆၇) ခုနှစ်မှစ၍ ရန်ကုန်မြို့၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ အမှတ် (၅၄-၅၆) နေအိမ်တွင် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ပင် နေထိုင်လေသည်။

ခံစားခွင့်အနေဖြင့် ထိုသို့နေစဉ် မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်ရှောက်

ရေးအဖွဲ့ ညွှန်ကြားရေးဝန် လုပ်သက် သံအမတ်ပင်စင်များကို ဓမ္မာပဲ အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ဇနီးထောက်ပံ့ငွေ တစ်ထောင် ကျပ်ကိုသာ ခံစားရယူလေသည်။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော ပင်တိုယ် သဘာဝနှင့်အညီ သဘာဝ သစ်ပင်ပန်းမာန်များကို စိုက်ပျိုးပြုပြင် လျက် ဘဝကို အေးငြိမ်းချမ်းသာစွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

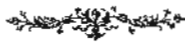

(၁၉၈၇) ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ (၁၀) ရက်
သာမဏောရ ပဗ္ဗဇ္ဇ မင်္ဂလာရှင်ပြုခြင်း

ဒေါ်ခင်ကြည်သည် သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် ဒေါက်တာမိုက်ကယ်အဲရစ် 'Dr Micheal Aris' တို့မှ မွေးဖွားသည့် မိမိ၏မြေးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော 'မောင်မြင့်ဆန်းအောင်' Alexander နှင့် 'မောင်ထိန်လင်း' Kim တို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ၏ အစဉ် အလာအတိုင်း သာမဏောရ ပဗ္ဗဇ္ဇရှင်ပြုခြင်း မင်္ဂလာပွဲကို မိမိ၏နေအိမ် တွင်ပင် လိုရင်းတို့ကျဉ်းဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

မဟာသီရိသုဓမ္မဒေါ်ခင်ကြည်၏ မြေးနှစ်ယောက်ရှင်ပြု မင်္ဂလာပွဲအား ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓသာသနာပြုအကျော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် အရှင်သေဠိလမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တရားတော်များ ဟောကြားတော်မူကာ သာမဏောနှစ်ပါးတို့အား တာဝါလိန်းလမ်း၊ ရွှေကြက်ယက်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးစေလေသည်။

မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည်သည် ထိုနှစ် ဧပြီလတွင် မျက်စိရောဂါကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ထောက်ပံ့မှုဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ပြီး မျက်စိခွဲစိတ်ကုသမှုခံယူသည်။

ကွယ်လွန်ခြင်း

(၁၉၈၈) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ (၂၇) ရက်။

(၁၃၅၀) ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၄) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့

မဟာသီရိသုဓမ္မဒေါ်ခင်ကြည်သည် အသက် (၇၆) နှစ်၊ (၁၉၈၈) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ (၂၇) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့၊ နံနက် (၇) နာရီ (၁၇) မိနစ်အချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ အမှတ် (၅၄-၅၆) နေအိမ်တွင် သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ လက်ပေါ်၌ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့လေသည်။

မိုးငြိမ်းကိုးကား စာအုပ်များ

ဂူပိမာန်ဖြင့် ဝင်္ဂြိုဟ်ခြင်း
(၁၉၈၉) ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ (၂) ရက်။
(၁၃၅၀) ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၁၀) ရက်၊ တနင်္လာနေ့

(၁၉၈၉) ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ (၂) ရက်နေ့တွင် မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေး ဗိသုကာအာဇာနည် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ကတော် မဟာသီရိသုဓမ္မ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ဈာပနကို ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းရှိ ငြိမ်းချမ်းရေးဖခင်ကြီး ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဂူပိမာန်နှင့် သီပေါမင်း၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်၏ ဂူပိမာန်အကြားရှိ မြေကွက်လပ်တွင် ဂူပိမာန်သစ် တည်ဆောက်ကာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့လေသည်။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

- ၁။ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း၊ အနှစ်ချုပ်၊ ၁၉၈၉။
- ၂။ ရွှေတောင်တိုက်ပွဲ၊ (မြဒေါင်းညို)
- ၃။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ။
- ၄။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းများ
|၁၉၄၅-၁၉၄၇၊ စာပေဗိမာန်။
- ၅။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ရှားပါးမိန့်ခွန်းများ။ (စစ်ကိုင်းဟန်တင်)
- ၆။ မှတ်မိသေးတယ် ဂျပန်ခေတ် ဆေးချုံကြီးဝယ်။
|ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ)
- ၇။ နိုင်ငံရေးသမား လက်ဟောင်း သခင်အောင်ကြီး |ပေါင်းတည်
- ၈။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ချစ်တော်သုံးကျိပ်။
- ၉။ ကိုသန်းလှိုင်၊ ၁၃-နှစ်မြောက် အမှတ်တရ အလွမ်းပြေ၊ ပထမ
ခေတ်ဟောင်းသီချင်းပေါင်းချုပ်။
- ၁၀။ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု မှတ်တမ်း။
- ၁၁။ စာရေးဆရာ ကိုအောင်ဆန်း (မောင်စိမ်းနီ ပြုစုသည်)

၁၂။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း (သို့မဟုတ်) အရှိုင်းထဲက အယဉ်။
(ဖင်ဘဦး စုစည်းတင်ပြသည်)

၁၃။ မြန်မာလူကျော် (၁၀၀) ပထမအုပ်။ (အောင်ဖေယျာ)

၁၄။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်များ
|မင်းပုည|

၁၅။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ဗိသုကာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
(ဗိုလ်ထွန်းလှ (တက္ကသိုလ်နေဝင်း) ပြုစုရေးသားသည်။)

၁၆။ လျှပ်တစ်ပြက် သတင်းဂျာနယ်။
(အတွဲ- ၃၊ အမှတ်- ၄၅၊ ၂၀၁၁၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၅ ရက်)

၁၇။ မော်နီတာဂျာနယ် (အတွဲ- ၁၊ အမှတ် - ၆၁)

၁၈။ ပြည်သူ့ခေတ်ဂျာနယ်။
(အတွဲ- ၂၊ အမှတ်- ၅၆၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၈- ရက်)

၁၉။ မြန်မာအမျိုးသမီး။ (စောမုံညွှင်း)

၂၀။ အောင်ဆန်းအနည်။ (သိန်းအေး)

၂၁။ သခိုင်းတစ်ကျွေ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းများ။
(အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးအေးဌေ)

